

Giới thiệu Thời Đại Hào Hùng

Truyện “Thời Đại Hào Hùng” của tác giả Thần Chết là một trong những truyện xuyên không của nền văn học Việt Nam được đánh giá xuất sắc nhất. Đến với truyện ta sẽ làm quen với một cuộc sống ở thời phong kiến nhà Trần, nhưng trước đó là cuộc sống hiện đại ở thế kỷ hai mốt.

Trong một tai nạn, một thanh niên đã vô tình xuyên qua không gian và thời gian về sống ở thời phong kiến, cuộc sống thật sự khó khăn, tất cả mọi thứ đều mới mẻ.

Anh không thể làm quen được cuộc sống mới, anh muốn được sống tự do tự tại như cuộc sống trước kia, nhưng đây là thời phong kiến, mọi chuyện sẽ ra sao, mời các bạn xem tiếp câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Năm Huynh Đệ Thảo Khấu

Năm 1209, loạn Quách Bốc nổi lên, đất nước chìm trong loạn lạc.

Quần hùng cát cứ chạy đua vũ trang, sưu cao thuế nặng khiến dân chúng oán than. Lương thực bị các quân phiệt chiếm giữ, cuộc sống ngày càng khó khăn, nạn cướp bắt đầu nổi lên. Trộm cướp xuất hiện khắp nơi, nhỏ thì chặn đường cướp của, lớn thì chiếm núi xưng vương. Thời thế thay đổi, lâu dần cũng hình thành chút quy củ nhất định, gọi là phí qua đường. Tuy nhiên quy củ cũng chỉ là tương đối, theo thì tốt, không theo cũng chẳng ai làm được gì, dù sao đó cũng là phường trộm cướp.

Thế đạo hỗn loạn, ra đường cũng nom nớp lo sợ, người người đều cầu mong được bình an. Trong hoàn cảnh đó, một số người tự cho bản thân võ nghệ cao cường, có nhân khí nhất định, họ tập hợp lại với nhau lập nên các tiêu cục ở khắp nơi. Những tiêu cục này tất nhiên cũng có tốt xấu lẫn lộn, nhưng cơ bản cũng đáp ứng được phần nào nhu cầu cầu bình an của một số người, ví dụ như thương nhân.

Giữa người với người đều có cách để tương tác với nhau, grom đao cũng là một cách giải quyết vấn đề, và cũng rất hiệu quả. Đao kiếm tương tranh, mệnh phải do trời, dù người dân lúc này khá mê tín, nhưng đối với cái mạng nhỏ của mình ai ai cũng rất cẩn thận. Dù là thổ phi hay hộ vệ của các tiêu cục cũng chỉ là con người bình thường, nếu có thể tránh đồ máu thì tất cả đều nguyện ý. Tuy nhiên giặc cướp dù muốn giữ mạng nhưng cũng cần phải sống, nếu muốn bình an đi qua cũng phải nộp chút phí qua đường. Tôi có cái ăn, anh có sự bình an, mọi người đều vui vẻ.

Có người nói, mạng người thời loạn không đáng một đồng.

Cũng có người nói, loạn thế xuất kiêu hùng.

Tháng 5, Thiệu Bảo năm thứ 2*.

Hồ gia là một thương gia lớn ở huyện Cổ Lôi, thuộc trấn Thanh Đô**. Trong thời đại kiếm miếng ăn cũng khó như thế này, được làm việc trong các hộ thương gia cũng là một mục tiêu của nhiều người. Bữa ăn ổn định, còn có lương nhất định mỗi tháng, mọi người ai cũng cố tranh thủ. Vì thế nên địa vị thương nhân cũng có chút đề cao trong xã hội, và Hồ gia cũng xem như có chút lực ảnh hưởng ở trong huyện thành, thậm chí là trong trấn thành nữa.

Lần này thương đoàn Hồ gia có một chuyến hàng lớn cần đưa đến trấn Tây Bình***, cũng đã thuê được hai tiêu cục có danh tiếng nhất trong thành và thêm vài tiêu cục khác nữa, nhân số tính ra cũng hơn hai trăm người, cũng xem như là một cỗ lực lượng lớn rồi. Thương đoàn đã xuất phát hơn một tháng nay, trên đường cũng có gặp một lần cướp đường, đó là vài nhóm tặc phi liên kết với nhau muốn chặn đường đòi phí qua đường, nhân số cũng hơn trăm người. Tuy nhiên trước lực lượng mang tính áp đảo về nhân số, vũ trang cũng tốt hơn nhiều so với đám phi tặc com cũng khó kiếm này, những thứ như phí qua đường cơ bản là có thể bỏ qua. Sau khi đánh tan đám loạn thất bát tao này, thương đoàn tiếp tục tiến lên, có lực lượng mạnh mẽ như vậy, mọi người cũng cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Mọi chuyện xem như là ổn.

Sau hành trình dài, thương đoàn đã tiến vào địa phận phủ lộ Nghệ An, gồm bốn châu và tám huyện quản lý trực tiếp. Sau khi tiến vào nơi này, thương đoàn tiếp tục tiến thêm vài ngày, sau đó đã phải dừng bước. Phía trước không xa là một dãy núi lớn, hẻm núi Lãng Tư. Hẻm núi này nổi danh hiểm trở khó đi, đường núi hẹp, hai bên là sườn dốc, cây cối rậm rạp. Đây là con đường tắt yếu phải qua khi đi từ huyện Thạch Đường thuộc châu Hoan và huyện Tân Phúc trực thuộc phủ lộ Nghệ An.

Vị trí địa lý hiểm yếu, cũng là con đường kinh thương quan trọng của châu huyện, nơi đây đúng là thiên đường của tặc khấu. Quan phủ đã nhiều lần đem quân tiêu trừ nhưng vẫn khó có thể đánh tan nơi này, một phần quan trọng là do địa thế rộng lớn hiểm trở giúp đám thảo khấu này có thể dễ dàng tránh thoát vòng vây của quân đội.

Lực lượng hộ vệ hơn hai trăm người tuy là rất nhiều, nhưng khi đứng trước hẻm núi Lãng Tư không ai dám đại ý chủ quan, nếu bọn họ dám lơ là thì có khả năng bị lực lượng thảo khấu trong này tiêu diệt hoàn toàn.

"Tiểu thư, đã đến hẻm núi Lăng Tư rồi."

Một hạ nhân tiến đến bên một chiếc xe ngựa nói, chiếc xe trông rất bình thường, có rèm che trước cửa, nếu không lưu tâm thì khó có thể chú ý nó giữa thương đoàn lớn này. Rèm bên cửa sổ được xốc lên, một cô gái có gương mặt khả ái lộ đầu ra, gương mặt có chút lạnh lùng, có chút khí thế của người bề trên được hun đúc trong thời gian dài, dù vậy cũng không giấu được vẻ non nớt trên khuôn mặt. Cô gái này nhìn người hạ nhân kia bằng ánh mắt lạnh nhạt, cái nhìn đó khiến người đó cúi đầu không dám nhìn thẳng. Tuy nhiên thứ gọi là khí thế này chỉ thường xuất hiện khi đối mặt với hạ nhân thôi, thật ra cô gái này cũng là một nha hoàn, nhưng lại có chút quyền lực dựa trên vị tiểu thư Hồ gia.

"Tiểu thư nói cứ tiếp tục tiến tới, mọi sự đều nghe quản sự Hoàng, nếu có thể dùng tiền vượt qua nơi này thì không cần tiếc."

"Vâng thưa Nhu tỷ."

Một người đàn ông trưởng thành lại gọi cô gái có chút non nớt là tỷ, âu cũng là điều kì lạ. Rèm được kéo xuống, người hạ nhân đó liền chạy đi báo cho quản sự Hoàng.

"Tiểu thư ơi, em sợ quá, vùng núi này giặc cướp rất hung ác đấy."

Cô gái sau khi vén rèm xuống thì vẻ lạnh lùng trên gương mặt tan biến, liền quay đầu nói. Bên cạnh cô là một cô gái xinh đẹp, mái tóc đen bóng trải dài xuống thắt lưng, gương mặt trái xoan trắng hồng, cặp mày thanh mảnh nhíu lại, đang chìm trong suy tư.

"Không sao đâu tiểu Nhu, lực lượng tiêu cục chúng ta thuê cũng rất mạnh mẽ, sẽ không có chuyện gì đâu."

Cô gái đó hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô bé nhỏ nhắn bên cạnh, nụ cười nịnh nọt, cứ chỉ tào nhả, cô là một cô gái được giáo dục đầy đủ. Có người nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, vốn trong đáng như con trẻ nhưng cũng dần đi khi bị các cảm xúc tiêu cực xâm chiếm. Nhất là trong thời đại này, con người chỉ biết lo cho ngày mai, ngày mai nữa, thần thái vốn có trong đôi mắt đã mất đi từ lúc nào. Cô gái đó rất đẹp, ánh mắt trong veo, đen bóng. Cái thần khi cô nhìn người khác khiến ai cũng sinh lòng hảo cảm. Nhiều lúc tiểu Nhu cũng thầm ước ao một đôi mắt như vậy.

"Lão gia cũng thật là, sao lại để tiểu thư đi làm việc như vậy chứ, chỉ cần quản sự Hoàng là được rồi, lỡ như..."

Lỡ như gì thì cô bé cũng không nói, gương mặt tràn ngập sự lo lắng, dù là vậy vị tiểu thư đó cũng chỉ cười.

Thương đoàn tiếp tục di chuyển, tuy nhiên vừa đi không được bao lâu đã phải tiếp tục dừng lại, sau đó phía trước truyền đến tiếng hét rất lớn, tiếng hét truyền tận đến chiếc xe mà vị tiểu thư kia ngồi.

"Cướp đây, muốn qua thì phải trả tiền!"

Nghe tiếng hét lớn như vậy, tiểu Nhu có chút bất đắc dĩ, miệng lầu bầu, sau đó xốc rèm lên.

"Vừa đến đã gặp cướp, nơi đây quả không hổ danh là thiên đường tặc phi mà... Này, có chuyện gì thế."

Người hạ nhân ban nãy đang lật đật chạy đến, miệng hơi thở gấp lấy hơi, dù sao từ phía trước chạy đến giữa đoàn cũng là một đoạn đường khá dài.

"Thưa Nhu tỷ, phía trước có mấy tên cướp chặn đường ngay ngõ vào, hẻm khá nhỏ, đoàn người khó có thể tiến vào một lúc nhiều người được, quản sự Hoàng buộc phải ra lệnh tạm ngừng lại."

"Có vậy thôi à, đưa phí qua đường cho đám người đó đi, không cần tiếc chút tiền bạc như vậy!"

"Thế nhưng... đám phi tặc đó chỉ có năm tên." Chần chừ một lúc, người hạ nhân đó nói.

"Cái gì?"

Đôi mày có chút nhíu lên, gương mặt tiểu Nhu có chút ngạc nhiên, năm người mà đòi chặn đường cướp của thương đoàn lớn như thế này? Đây thuần túy là tìm chết mà.

Xác thực là chỉ có năm người, tuy nhiên tình huống có chút không đúng với suy đoán ban đầu của tiểu Nhu. Lúc này có hơn hai mươi người ngã xuống trước đường vào, mà đối phương chỉ có một người cầm một thanh đại đao đứng ra chiến đấu mà thôi. Bốn người kia vẫn khoanh tay đứng nhìn, thậm chí có người còn đang ngáp ngắn ngáp dài, dường như là vừa mới ngủ dậy.

"Ta nói này tiểu Thất, đệ hét lớn quá làm ta ngủ không được."

Người đàn ông đó đứng dậy dụi mắt, sau đó vươn vai vắn hông cho đỡ mỏi.

"Ha ha, nhị ca không thấy hét lớn như vậy mới có khí thế hào hùng, giữa trời đất chỉ có ta lớn nhất sao. Mà thôi, dù sao nhị ca cũng thấp cổ bé họng sao có thể anh tuấn thần võ như đệ được."

Người đàn ông cầm thanh đại đao tiếp tục cười lớn, ngôn từ thật ngạo mạn, nhưng khi kết hợp với thần thái và ngữ khí của người này lại khiến người khác nghĩ đến mấy từ - tỏ ra nguy hiểm.

"Mông đệ hết đau rồi sao?"

Nghe nhị ca nói vậy, lại thấy nhị ca cầm thành khảm đao gõ gõ xuống mặt đất, bắt giác hần cảm thấy rung mình, vết sẹo trên mông lại có chút đau, hần vô thức sờ mông một cái. Nhận ra hành động thất thố của mình, hần cười khan một tiếng rồi rút tay lại, không quên tăng bốc một câu.

"Nhị ca uy vũ."

"Được rồi được rồi, tiểu Thất đệ tránh sang một bên đi, người ngoài đang nhìn kia, thật là mất mặt."

Trong ba người đang đứng nhìn có một người thanh niên đang dựa lưng vào núi, lúc này người thanh niên đó đi đến bên người tên tiểu Thất, vươn tay vỗ vào đầu hần một cái. Người thanh niên này hình thể thon gọn, da trắng trẻo, gương mặt sáng sủa, bên người không mang thứ vũ khí nào, nhìn qua có chút vô hại. Người này chỉ cao hơn vai người tên tiểu Thất một chút thôi, nhìn qua thì có chút nhỏ bé, tất nhiên là nhỏ so với tiểu Thất, chứ thực tế y cũng cao hơn mét bảy. Dù đứng cùng đám phi tặc cơ bắp cuộn cuộn, hông đeo vũ khí này nhưng bọn họ cũng không có vẻ gì là đồng bọn cả, có chút gì đó bình phàm, văn nhã.

"Còn nữa, ta đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, chúng ta không phải là cướp, lần sau đừng có gặp ai cũng hét toáng lên 'ta là cướp' như vậy nữa."

Người thanh niên đó tiếp tục cẩn thận, lắc lắc đầu, dường như không hài lòng lắm với hành động ban nãy của tiểu Thất.

"Ha ha, tam ca không thấy câu nói đó rất có phong cách sao, đứng giữa đường hét lên một tiếng, đám người trước mặt buộc phải dừng lại, gương mặt tràn đầy sợ hãi. Những điều đó khiến đệ có cảm giác rất thành tựu, ha ha."

"Thành, thành cái đầu đệ, nhìn mà xem, người ta khinh bỉ đệ thì có."

Người thanh niên đó lại vươn tay vỗ vào đầu tiểu đệ của mình, hành động mây trôi nước chảy, dường như là làm mãi thành quen. Nghe nhị ca nói vậy, tiểu Thất liền quay sang nhìn đám người phía trước, quả nhiên phát hiện có mấy người vươn tay chỉ trỏ, miệng thì cười ha hả.

"Chết tiệt, bọn mi cười cái gì, có tin ông đây giết mấy tên này không." Tiểu Thất chỉ đao xuống mấy tên đang bị thương nằm dưới mặt đất, khí thế hùng hổ dọa người.

"Giết, giết cái đầu đệ."

Người thanh niên đó lại vỗ đầu hần một cái, lần này còn bồi thêm một đá vào mông. Trong ánh mắt ai oán của tiểu đệ, hần bình thần tiến lên đứng trước thương đoàn phía đối diện, lúc này bên đó cũng có vài người rút vũ khí thủ thế, mấy người này khí thế mạnh mẽ, có lẽ là lực lượng nòng cốt của lực lượng bảo vệ thương đoàn.

"Bình tĩnh nào, chúng ta thật sự không phải là cướp."

Người thanh niên đó nói, gương mặt nở nụ cười vô hại, phối hợp vẻ ngoài của bản thân mình, hần cũng cảm thấy bản thân không hề giống phi tặc chút nào, nói ra chắc người khác cũng tin chứ nhỉ? Chỉ tiếc hần quên phối hợp với hoàn cảnh hiện giờ.

"Ngươi nghĩ chúng ta tin sao?"

Một người đàn ông cảm thương lên tiếng, gương mặt hần đen như than, cơ bắp cuộn cuộn, gương mặt mọc râu quai nón, tiếng nói ồm ồm, thật sự trông hần còn giống phi tặc hơn người thanh niên đó nhiều. Chỉ tiếc hần có mặc trang phục của tiêu cục, tất nhiên là trang phục bọn hần thiết kế và đặt may.

"Bản thân ta cũng không tin." Người thanh niên đó lau bầu trong miệng.

"Ha ha, bất kể các ngươi có tin hay không thì sự thật vẫn là như thế thôi. Tính ra thì bọn ta cũng giống các ngươi, cũng có thể xem là một nhóm tiêu cục, mặc dù hơi nhỏ, nhưng năng lực làm việc của bọn ta thật sự không tồi. Chỉ là phương thức hoạt động hơi khác thôi, các ngươi đóng ở trong thành đợi người có việc cần thì thuê, còn bọn ta đứng ở nơi nguy hiểm đợi các thương đoàn đến thuê, tính ra thì hiệu suất sẽ cao hơn các ngươi nhiều..."

"Thế nếu bọn ta không thuê các ngươi thì sao?" Người đàn ông dữ tợn đó lên tiếng ngắt lời, âm thanh ong ong như tiếng kim loại đập vào đá.

"Thế thì bọn ta làm cướp." Người thanh niên đó vẫn tươi cười như gió xuân, tuy nhiên lời nói lại không ăn nhập chút nào với biểu hiện gương mặt khiến mấy người đối diện có chút co quắp, có mấy người nổi lên xung động muốn đánh người.

"Cách nói của tam đệ vẫn luôn khiến người ta muốn đánh như vậy, đến đại ca như ta cũng không nhịn cười được, ha ha."

Tiếng cười từ phía sau truyền đến, một người thanh niên đang vịn lấy vai người bên cạnh, cơ thể rung lên vì cười. Sau khi nói xong, y đó tiến lên vỗ vai người thanh niên kia, khoe miệng vẫn nhếch lên cười không ngừng.

"Nếu là cướp thì cần gì nói nhiều như vậy, tiến lên đi."

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh người đàn ông râu quai nón lên tiếng, gương mặt trầm tĩnh uy nghiêm, từ nãy đến giờ hần vẫn không nói tiếng nào, tuy nhiên khí thế trầm ổn khi đó của hần khiến không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của hần được. Là tổng tiêu đầu của tiêu cục Phi Long, cũng là một trong hai người mạnh nhất trong thương đoàn, trong trường hợp này tiếng nói của hần vẫn rất có trọng lượng.

"Người nói bọn ta là cướp cũng không sai, nhưng cũng không phải cướp, chỉ cần các người nộp phí bảo hộ, nhớ nhé, là phí bảo hộ, bọn ta có thể góp sức bảo vệ các người vượt qua dãy núi này."

Người đại ca lên tiếng, nụ cười của hắn ôn hòa hơn nhiều, hắn nhẹ nhàng lên tiếng, lời nói thoải mái, thái độ tùy ý như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

"Lão Trung à, người này không tầm thường chút nào."

Người đàn ông râu quai nón lên tiếng, là tổng tiêu đầu của tiêu cục Nha Lang, vẻ hung dữ thô lỗ bề ngoài của hắn chỉ để che mắt người ngoài, ẩn sâu bên trong là nội tâm tinh tế và trực giác nhạy cảm. Không thể thì hắn cũng không thể một tay đưa tiêu cục Nha Lang lên đến tầm cao như vậy được.

"Chỉ năm người các người mà muốn chặn đường chúng ta sao, dựa vào cái gì?"

Trung tổng tiêu đầu lên tiếng, lời nói vẫn trầm ổn như vậy, nhưng câu hỏi như vậy đã khiến không khí hai bên hòa hoãn đi một thoáng, ít ra cũng có thể trao đổi, thương lượng.

Người đại ca đó nhếch miệng cười, cánh tay cầm thương vung lên, trong tiếng rít xé gió, mũi thương đã cắm ngập vào vách núi, cán thương vẫn còn rung động mãnh liệt.

"Dựa vào sức mạnh của chúng ta!"

*Thiệu Bảo năm thứ 2: năm 1280

**Trần Thanh Đô: Thanh Hóa ngày nay.

***Trần Tây Bình: tương đương với tỉnh Quảng Bình và một phần Quảng Trị hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đại Thế Thiên Hạ

Thương đoàn tiếp tục tiến lên, nhưng lần này đã có thêm một vài người xa lạ.

"Ha ha, huynh đệ không sao chứ, không đánh không quen mà. Lại nói mấy huynh đệ bọn ta cũng đánh cho sứt đầu mẻ trán mới kết nghĩa huynh đệ đấy."

Trong tiếng cười ha ha, tiểu Thất vừa cười vừa kể mấy chuyện khi mấy người bọn hắn gặp nhau, bàn tay to lớn thì cứ vỗ vỗ lên vai mấy người bên cạnh, vỗ mạnh đến mức khiến mấy người này nhe răng trợn mắt. Động đến vết thương ban nãy nên mấy người này đau đớn không thôi, tuy vậy bọn hắn cũng chỉ đành nghiêng răng trừu tượng chứ chẳng dám nói gì.

"... Hơn hai tháng trước ba huynh đệ bọn ta đang áp vận cho một thương đoàn thì gặp đại ca và nhị ca nhảy ra đánh cướp. Hai bên chúng ta đại chiến mấy canh giờ, nhị ca khi đó cũng kịp lưu một vết sẹo trên mõng ta, khiến ta mấy đêm mất ngủ vì nằm sấp..."

Tiểu Thất tiếp tục thao thao bất tuyệt về trận chiến hôm đó, nước bọt văng tung tóe, lớn giọng kể về sự uy vũ của mình, cảm thấy mình vô địch thiên hạ, thật là tịch mịch. Hắn kể đến nhập thần, không hề chú ý đến vẻ mặt quái dị của mấy người ngồi nghe xung quanh.

Cách đó không xa có mấy người nhìn sang bên này, mấy người như Trung tổng tiêu đầu đều cảm thấy có chút kỳ lạ với người tên tiểu Thất này. Hỏi ra mới biết hắn tên là Nguyễn Bá Dũng, đến nay cũng mới mười tám tuổi, võ nghệ thì cao cường, tuy nhiên ngôn từ thì... Nói chung là ấn tượng khắc sâu.

"Ha ha, tiểu Thất tính tình có chút lạc quan, đúng, chính là lạc quan."

Nhìn tiểu đệ của mình, thân làm đại ca như hắn cũng chỉ đành lắc đầu thờ dài. Lúc này mấy người bọn họ đang cười ngửa sòng vai mà đi, nhìn lại thì chỉ có Trung tổng tiêu đầu, Bàng tổng tiêu đầu lắng nghe, còn nhị đệ Hồ Quang Dũng thì đang nhìn ngó xung quanh.

Sau khi gia nhập thương đoàn, năm huynh đệ bọn họ cũng tách ra, dù sao cũng không nhất thiết phải đi cùng với nhau suốt làm gì, mỗi người mỗi tính mà. Tiểu Thất tính tình hào sảng, lạc quan, có thể nói là không tìm không phổi, cũng không có tâm kế gì trong đầu. Hắn vừa mới nhập đoàn là có thể hô gọi mấy người bị hắn đánh trước đó là huynh với đệ, nào là không đánh không quen, chúng ta giờ ngồi chung thuyền, phải tương thân tương ái. Ừ thì thế, ngôn từ của hắn thật sự là không cần trọng cho lắm, giữa nam nhân với nhau mà lại dùng từ "tương thân tương ái" cơ đấy.

Tam đệ Nguyễn Bá Trí thì tính tình thoải mái, lạnh nhạt, nếu không ai bắt chuyện thì hắn cũng chẳng buồn tiếp xúc với mọi người xung quanh. Lúc này hắn đang nằm dài trên nóc chiếc xe ngựa mà tiểu Thất đang ngồi, trên mặt thì trùm mảnh vải để che nắng, có vẻ như muốn ngủ. Lại nói hai người Bá Dũng và Bá Trí là anh em, hai người cũng xứng với cái tên được cha mẹ gửi gắm, em thì vũ dũng, anh thì cơ trí.

Tứ đệ Trần Bất Toàn là một người kỳ quái, gương mặt luôn lạnh lùng lạnh lẽo khiến người khác có cảm giác khó gần, cả ngày cũng hiếm khi thấy hắn nói câu nào. Đường như hắn từng gặp biến cố nào đó, cái tên Bất Toàn cũng là hắn tự đổi thành. Nghe bảo lúc Bá Trí và Bá Dũng gặp hắn thì cũng mình đầy thương tích, gần như sắp tắt thở rồi. Sau khi được cứu sống, hắn cũng đi theo hai anh em bọn họ lang bạt khắp nơi, cuối cùng thì dừng chân ở hẻm núi Lăng Tư làm thảo khấu.

Nhớ lại lần đầu khi gặp ba người bọn họ, hắn bất giác bật cười, khi đó hắn và nhị đệ nấp trên núi cũng thấy tình cảnh tương tự thế này. Tiểu Thất thì đánh xe và ba hoa với đám hộ vệ, tam đệ thì nằm dài trên nóc xe, còn tứ đệ thì ở yên lặng ở trong xe như bây giờ.

"Chuyện Tranh huynh đệ nói là thật sao?"

Sau khi nghe Lý Nguyên Tranh nói xong, Trung tổng tiêu đầu cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyến đi lần này, bất giác coi trọng năm huynh đệ bọn họ thêm mấy phần, nhưng cũng đề cao cảnh giác thêm nữa. Trong thành Cổ Lô, hắn cũng là người có chút thanh danh, được người khác xưng là Long Trung, chỉ có Hồ Bàng của tiêu cục Nha Lang là có thể sánh cùng với hắn về võ thuật. Hắn là người tính cách trầm tĩnh, không thích thể hiện mình, cái danh Long Trung tuy rất có uy thế nhưng hắn vẫn thích được người khác gọi là Trung tổng tiêu đầu hơn.

"Không sai, chuyện mấy người áp tải chuyến hàng lớn lần này đã được truyền đến đây gần một tháng trước đó rồi, đám thảo khấu trong núi đã quyết tâm bắt tay với nhau muốn ăn trọn chuyến hàng này. Chỉ cần ăn hết, dù bọn chúng có chia nhau cũng có đủ mấy tháng cơm không lo. Trung lão huynh chắc cũng hiểu phải không, trước lợi ích lớn như thế thì bất cứ ai cũng sẵn sàng liều mạng cả."

Lý Nguyên Tranh hơi hốt nói, ngữ khí nhẹ nhàng tường thuật thêm một chút tình huống gần đây của đám thảo khấu trong núi Lăng Tư. Theo số lượng tặc khấu tụ họp về đây ngày càng nhiều, lượng hàng cướp được mỗi chuyến đã dần khó có thể bảo đảm lượng cơm ăn cho anh em trong trại nữa. Trong tình huống ăn không đủ no như thế, lệ cũ như phí qua đường đã dần không còn có ai nhớ tới.

"Thế sao Tranh huynh đệ lại vẫn quyết định gia nhập bảo vệ thương đoàn này?"

Lão Bàng lên tiếng hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn đối phương, vẻ ngoài thô lỗ đã biến mất không còn sót gì, chỉ còn lại khí thế sắc bén. Không khí hài hòa ban đầu nay đã có chút đông cứng.

"Bàng huynh lo lắng năm huynh đệ bọn ta làm nội gián?"

Hồ Quang Dũng lên tiếng hỏi, có chút tùy ý nhìn sang bên này.

"Không sai, ta chính là nghi ngờ các ngươi làm nội gián."

Lão Bàng cũng không hề phủ nhận ý nghĩ của mình, sau khi nói xong câu đó, mấy người hộ vệ thương đoàn mơ hồ đã bao vây hai người Nguyên Tranh và Quang Dũng lại. Xung quanh chiếc xe ngựa tiểu Thất đang ngồi cũng mơ hồ hình thành thế bao vây, tuy nhiên tiểu Thất vẫn đang mãi nói chuyện, dường như không hề phát hiện ra tình huống đó.

Nguyên Tranh cũng trực tiếp nhìn thẳng vào đối phương, khí thế trầm ổn, vững chãi, ánh mắt nghiêm túc, y chậm rãi nói.

"Bàng huynh có cái nhìn thế nào với thời cục đất nước hiện nay?"

"Hả?"

Lão Bàng ngắt ra, trong không khí như vậy, đối phương lại hỏi một câu không liên quan như thế khiến một người có nội tâm nghiêm cẩn như lão cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

"Thời nay giặc cướp tuy nhiều, người dân đói kém, nhìn như loạn nhưng thực tế lại không phải như vậy. Từ khi triều Lý suy bại, nhà Trần lên nắm quyền, Thái Sư Trần Thủ Độ quyền át cả vua, có người nói trong triều đình hiện nay ông ấy là vua không ngai. Nhiều người dựa vào đó lên tiếng phản đối triều đình, giương cờ tạo phản, khiến loạn phi đã loạn càng thêm loạn. Nhưng thực tế thì sao?"

Trong thời đại này, những lời này có chút đại nghịch bất đạo, dễ mà gặp họa mất đầu, tuy nhiên Nguyên Tranh lại tỏ ra khá hờ hững, giọng nói bình thản đánh giá thế cục đất nước thời bấy giờ.

"Triều Lý suy bại không thể khống chế chính cục đất nước khiến dân chúng lầm than, đất nước chìm trong loạn lạc. Triều đình bất lực với nội loạn, xã hội bất ổn, hậu quả dù lớn dù nhỏ cũng đều ập lên đầu bá tánh bình dân. Trần Thái Sư thế nào thì tạm không bàn tới, nhưng chính cục đất nước hiện nay thế nào thì những người mắt sáng đều rõ ràng. Sau khi dẹp tan loạn Quách Bốc, các thế lực phản loạn lớn cũng liên tiếp bị dập tắt, một vài thế lực nhỏ lẻ khác chỉ như đóm lửa nhỏ nhoi, trước đại thế như vậy cũng chỉ leo lắt trước gió, khó làm nên chuyện. Trần Thái Sư có công bình ổn phản loạn, đưa đất nước dần tiến vào đường lối, công lao như trời bể."

Mấy người Trung Bàng đều yên lặng lắng nghe, không khí ngưng kết ban đầu đã hơi hòa hoãn lại. Không biết từ lúc nào thương đoàn đã ngừng lại, Bá Dũng cũng không còn ba hoa chuyện trên trời dưới đất nữa.

"Chắc không ai quên mấy tháng trước, giặc Nguyên xâm lược bờ cõi, quân binh mạnh mẽ, khí thế như vũ bão chiếm thành Thăng Long. Tuy đã đánh đuổi chúng đi trong nửa tháng nhưng cũng để lại nhiều hậu quả nghiêm trọng, cũng đánh thức nhiều người đang trong cơn mê muội rằng ngoại hoạn còn đó. Tuy nhiên trận chiến này cũng giúp quân dân đồng lòng, triều Trần đã chiếm được sự ủng hộ rất lớn từ người dân. Trước đại thế như vậy, vua ứng lòng dân, loạn phản tức khắc không đánh mà tan."

"Sau khi dẹp yên phản loạn, những thứ như phi loạn cũng sẽ bị quân đội triều đình đàn áp. Đến lúc đó, nơi gọi là thiên đường thảo khấu này sẽ thành mồ chôn thảo khấu thôi."

Nghe Nguyên Tranh nói như vậy, mấy người khác cũng cảm thấy có lý. Hai người Trung Bàng cũng cảm thấy sự bất phàm của người thanh niên này, mấy người như bọn họ tuy cũng có chút suy nghĩ nhưng cũng chỉ gói gọn trong khu vực nhỏ, còn muốn nắm bắt đại thế của đất nước thì khó có thể làm được. Điều đó tuy không thể khẳng định người thanh niên này có thông minh hơn bọn họ hay không, nhưng có thể chắc chắn tầm mắt của y hơn bọn họ rất nhiều.

"Là người thì không ai muốn chết cả."

Im lặng trong chốc lát, Nguyên Tranh mới bình thần nói lên câu như vậy.

"Thế Tranh huynh đệ muốn gì, chắc không phải chỉ là hộ tống xong chuyến hàng lần này lại tiếp tục ở đây đó chứ?"

"Vốn dĩ năm huynh đệ chúng tôi muốn mở một tiệm nhỏ trong thành Cổ Lôi, cần nhờ các vị giúp đỡ một chút về vấn đề thân phận. Tuy nhiên hiện tại xem Hồ gia thế lớn, chỉ mong có thể làm hộ viện trong nhà bọn họ, vừa có cơm ăn vừa không giành bát cơm của mọi người, có lẽ như thế là tốt nhất."

"Lấy thành ý đãi người, chỉ mong được chôn nương thân."

Nguyên Tranh quay người kính cẩn ôm quyền hành lễ, hai người Trung Bàng cũng không biết nói gì hơn, tựa hồ cũng có chút bị thuyết phục.

"Tranh huynh đệ xin đợi chốc lát, chúng tôi sẽ nói chuyện này lên quân sự Hoàng của Hồ gia. Năm huynh đệ võ nghệ cao cường, chắc quân sự Hoàng sẽ không từ chối, chỉ là..."

"Chúng tôi hiểu, ít nhất cũng phải xem biểu hiện của chúng tôi bây giờ thế nào."

Nguyên Tranh vừa dứt lời, Quang Dũng đang cười ngửa đi bên cạnh bỗng nhảy xuống ngựa, y nhàn nhã tiện tay cầm thanh trường thương của một người bên cạnh. Sau khi ước lượng đại khái trọng lượng của thanh trường thương, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Quang Dũng vụt vung tay phóng trường thương đi, mũi thương với tốc độ kinh hồn đâm xuyên qua một thân cây bên sườn núi.

Tiếng hét đau đớn vang vọng khắp nơi!

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, từ cực tĩnh trong nháy mắt chuyển sang cực động khiến nhiều người vẫn còn trong trạng thái ngỡ ngàng. Đến khi tiếng hét đau đớn vang lên, những người này mới tỉnh lại, sau đó nhất loạt cầm vũ khí noi tay.

"Hai vị tổng tiêu đầu cẩn thận rồi."

Nguyên Tranh vừa cười vừa xuống ngựa, y thoải mái rút thanh trường thương để sau lưng, thân thương đen nhánh, mũi thương tản ra ánh sáng lạnh lạnh, hàn khí bức người.

"Khốn kiếp, Nguyên Tranh, mấy tên khốn các ngươi lần này chết chắc rồi."

Một tiếng hét lớn vang lên, bóng người theo đó cũng xuất hiện khắp nơi trong hẻm núi, nhìn qua cũng có hơn ba trăm người, cả thương đoàn đã hoàn toàn bị bao vây vào giữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Sống Và Chết

Nhìn thương đội đã hoàn toàn rơi vào tầng tầng lớp lớp vòng vây, Lưu Đại Bưu vẫn cảm thấy có chút không thoải mái. Chưa bắt đầu giao tranh nhưng đã bị đối phương phóng thương giết một người, về mặt khí thế đã rơi vào thế yếu, cũng may có số lượng áp đảo về nhân số, nếu tính ra thì hai phe ngang nhau.

Lưu Đại Bưu cũng từng được học hành chữ nghĩa lúc nhỏ, cha hắn từng là tướng nhỏ tham gia phản quân chống triều Trần. Khi phản quân bị đánh tan tác, ông cũng mang một đám quân nhỏ chạy trốn khỏi sự truy quét của triều đình. Thời đó thế cục hỗn loạn, triều đình cũng không thể truy quét trên phạm vi lớn, nhóm quân của cha hắn may mắn tẩu thoát, sau đó trốn vào rừng núi làm sơn tặc. Từ khi còn nhỏ Lưu Đại Bưu đã được cha hắn dạy chút chữ nghĩa và binh pháp yếu lược, mong muốn con mình có thể thành tài. Không cầu làm binh làm tướng, chỉ mong có thể sử dụng hợp lý lực lượng mấy chục người làm nên chút chuyện để sống, ví dụ như làm thảo khấu như hiện tại.

Lúc đó Lưu Đại Bưu cũng gắng sức học hành, chỉ tiếc ngộ tính có hạn, chỉ hiểu biết chút về ngoài của binh thư, chỉ chút ít hiểu biết đó cũng khiến y cảm thấy tin tưởng rất nhiều vào những thứ gọi là binh pháp yếu lược này, vì lẽ đó nên hiện tại y có chút buồn bực không vui. Vốn dĩ trong suy nghĩ của Đại

Buru, sau khi chia quân mai phục xung quanh, chỉ cần đợi thương đội tiến vào vòng mai phục, như thế bọn hắn đã chiếm địa lợi. Sau đó hắn sẽ phát tay một cái, hàng loạt mũi tên rơi xuống như mưa, đối phương sẽ chết một mảng lớn, chiếm trước tiên cơ tức là thiên thời. Được rồi, thật sự là có chút nói quá khi nói "chết một mảng lớn", làm thảo khấu như bọn hắn thì muốn kiếm mũi tên số lượng lớn là rất khó, chỉ có thể kiếm chút cành cây vót nhọn mà thôi, không cầu đoạt mạng chỉ cầu thương tích. Nhiều người bị thương thì lực lượng hộ vệ thương đoàn sẽ sa sút, bên hắn đông người hơn, như thế là chiếm nhân hòa.

Trong suy nghĩ của hắn, hai quân giao tranh, bên mình đã chiếm thiên thời, địa lợi, nhân hòa, trận này còn gì phải lo nghĩ nữa sao?

Chỉ tiếc, hành sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Đối phương vừa vào đã vung thương ném chết một người, về mặt khí thế đã chiếm thượng phong, thiên thời đã bị bọn chúng chiếm mất. Hộ vệ thương đoàn giờ đã đề cao cảnh giác, mấy mũi tên vót nhọn thô sơ kia không biết có chút tác dụng nào không, đoán chừng cũng không trông mong gì nữa, nhân hòa cũng đi mất rồi. Giờ bên mình chiếm địa lợi, đối phương chiếm thiên thời, nhân số lại ngang nhau, trận này phải đánh kiểu gì?

Hắn lại không biết, mấy thứ thiên thời địa lợi gì đó trong suy nghĩ của hắn thật ra là sai gần hết.

Trong khi hắn đang đau khổ suy nghĩ tìm cách lật ngược thế cờ, phía dưới chột truyền đến tiếng cười cợt cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, mỗi lần nghe giọng nói này là hắn lại hận đến nghiến răng.

"Ha ha, ta tưởng ai, hóa ra là tiểu Buru, mông nguoi còn đau không?"

Tiểu Thất hít sâu một hơi rồi hét lớn, câu hỏi của hắn khiến Lưu Đại Buru hận chỉ muốn nhảy xuống đại chiến mấy trăm hiệp.

"Con mẹ nhà nguoi, đừng để ông đây bắt được."

Nhắc tới cái mông lại khiến Đại Buru nhớ đến mấy chuyện không vui lúc trước. Lúc đó có một thương đoàn cỡ nhỏ đi ngang qua đây, năm huynh đệ tiểu Thất tất nhiên là cũng thu phí bảo kê. Từ lúc năm tên này xuất hiện ở hẻm Lãng Tư, công việc làm ăn của anh em thảo khấu nơi đây bỗng thất thu rất nhiều. Dựa vào võ nghệ cao cường, rất nhiều nhóm thảo khấu trong hẻm Lãng Tư đành phải khuất phục trước hung uy của bọn chúng, chỉ thu phí qua đường. Nếu là lúc bình thường thì cũng thôi, nhưng thời gian gần đây số lượng thảo khấu ngày càng nhiều, chút phí đó còn chẳng đủ sống cảm hơi được vài ngày. Quá bức xúc trước việc này nên Lưu Đại Buru quyết định kiếm cơ hội dấn mặt mấy tên nhóc này.

Lần đó ý nhiều người nên chủ quan, hắn đứng quá gần, cuối cùng bị tên tiểu Thất này lao đến bắt sống giữa đám người. Khi Đại Buru toan phản kháng thì tên đó vung đao lên...

Máu tươi phun tung tóe...!

Máu thì bản thân hắn cũng thường thấy, có máu người bị hắn chém, cũng có máu của chính hắn. Tuy nhiên việc đối phương vung đao chém rách mông của hắn thật sự là một sự sỉ nhục, lại còn mất mặt trước toàn thể huynh đệ. Từ đó hắn có ấn tượng khắc sâu với tên cầm đao này, tất nhiên là chẳng phải ấn tượng tốt lành gì.

"Tiểu tử nguoi không ngờ còn dám xuất hiện, rửa sạch mông đội gia gia đi nhé, đừng tưởng đứng trên đó là có thể thoải mái lớn tiếng."

Tiểu Thất cầm thanh đại đao lên chỉ về phía đối phương, mũi đao đung đưa có chút khiêu khích.

"Nguoi sống được qua ngày hôm nay đi đã, Buru gia ta..."

"Phập!"

Tiếng nói ngưng bật, một mũi tên bỗng dưng xuất hiện đâm thẳng vào lồng ngực hắn, ánh mắt hắn có chút ngỡ ngàng, đôi tay run run nắm lấy mũi tên muốn rút ra. Sức lực dần biến mất, đôi chân run run, sau đó hắn ngã xuống mặt đất, thi thể thuận theo sườn dốc lăn xuống.

Nhìn lại bên dưới, bên trên chiếc xe tiểu Thất ngồi ban nãy giờ đang có một thanh niên cầm cung đứng đó, ánh mắt hờ hững, tựa như vừa bắn chết một con ruồi vậy.

"Đánh thì đánh đi, nói nhiều quá."

Không khí chợt ngưng đọng lại, sau đó như núi lửa cuộn trào mãnh liệt.

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Như hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, chỉ trong thoáng chốc đã hình thành từng gợn sóng nhỏ lan tỏa ra xung quanh. Khi tiếng hô "giết" đầu tiên vang lên, không khí chết chóc trong chớp mắt đã lan tỏa khắp nơi, sau đó được những người khác hưởng ứng, trong thoáng chốc âm thanh gào thét đã vang vọng cả hẻm núi.

Là nhân tố chính của chuyện này, Bá Trí lại tỏ ra khá hồ hững, hần nhẹ nhàng nhảy từ trên nóc xe xuống. Bất Toàn ló đầu từ trong xe ra, tay hần cầm theo một thanh kiếm tinh xảo và một thanh đại đao thuần một màu đen tuyền.

Nhìn Bá Trí đưa tay cầm thanh đại đao đó lên, tiểu Thất gương mặt có chút buồn bực không vui.

"Đệ nói đại ca này, sao lần nào huynh cũng cướp hết hào quang của đệ vậy, huynh muốn tỏ ra mình tiêu sái hơn đệ phải không. Mỗi lần huynh cầm cung là đệ biết xong rồi, kẻ địch chết chắc rồi, sau lần này huynh phải bồi thường thương tổn cho đệ..."

"Này thì bồi thường!"

Nhìn tiểu đệ vẫn còn muốn cãi nhai hoài không dứt, Bá Trí vung tay vỗ đầu y một cái.

"Đừng có nói như oan ức lắm, đệ muốn gì ta lại không biết sao."

"Huynh dạy đệ cung thuật đi, chỉ nghĩ đến việc vung tay một cái là kẻ địch ngã xuống, muốn phong thái có phong thái, muốn tiêu sái có tiêu sái. Nếu học được kĩ thuật bắn cung như thần của huynh thì không phải đệ cang anh mình thần võ sao, đại ca! Hả, đại ca đâu rồi?"

Nhiều lúc nói chuyện riêng, tiểu Thất đều quen miệng gọi Bá Trí là đại ca. Dù sao đó cũng là thói quen xưng hô từ nhỏ rồi, trong vòng mấy tháng mà muốn sửa thì rất khó, mà thật ra cũng không nhất thiết phải sửa. Mặc kệ tiểu đệ của mình, y cầm thanh đại đao đen tuyền tiến về phía đám thảo khấu đang xông tới, thanh đại đao thoát nhìn rất nặng, nó cũng cao hơn chủ nhân khoảng ba cái đầu. Về ngoài trầm trọng của thanh đao kết hợp với nhịp bước ung dung thoải mái của Bá Trí, hai điều này tạo nên sự xung kích thị giác mãnh liệt.

"Tiểu thư, tiểu thư, nhìn y thật là có khí thế nha."

Ánh mắt tiểu Nhu nhìn về phía Bá Trí có chút hiếu kì, sao người đó có thể cầm thanh đao lớn như vậy nhỉ?

Hai người chủ tớ bọn họ đều bị người thanh niên đó thu hút ánh nhìn, dù sao thì một tiền ban này thật sự rất ấn tượng.

"Năm huynh đệ này đều không tầm thường, nói với quân sự Hoàng xong chuyện này thì thu bọn họ làm hộ vệ trong nhà."

Nhìn cảnh chết chóc đang diễn ra bên ngoài cửa xe, vị tiểu thư Hồ gia lên tiếng.

Trận chiến này vốn đã có kết quả từ trước rồi.

Nó cũng không đáng được gọi là trận chiến nữa.

Chỉ thuần túy là tàn sát.

Nhìn một tên thảo khấu vung khảm đao chém tới, gương mặt dữ tợn vẫn không giấu được vẻ non nớt chưa trải sự đời. Bá Trí thở sâu một hơi, vung đao lên...

Máu tươi vẩy ra.

"Trong thời đại hỗn loạn người ăn thịt người này, chết đi có khi lại là giải thoát, ra đi trong yên bình nhé."

Đôi mắt y mở ra, sự lạnh nhạt hồ hững cố hữu đã không còn, có chăng chỉ là sự kiên định ở sâu trong nội tâm.

Kéo lê thanh đao trên mặt đất, Bá Trí liền lao thẳng về phía trước, nơi tụ tập đông thảo khấu nhất. Giữa đám người đó hần nhận ra một người tên là Nguyễn Thành Công, thủ lĩnh của nhóm thảo khấu lớn thứ hai trong hẻm núi Lăng Tư.

Cách đó không xa có hai người đang nhìn theo bóng lưng của Bá Trí, trong tình thế hiện giờ hai người này vẫn có tâm tư thảo luận một số chuyện.

"Bá Trí vẫn như vậy, nội tâm thiện lương nhưng khi giết người thì không chùn tay chút nào, tâm chí thật kiên định."

Nguyên Tranh cảm thán nói, bên cạnh y là nhị đệ Quang Dũng.

"Hai anh em bọn họ cũng thật kỳ lạ, anh thì giết người không chùn tay, em thì chẳng dám giết một người nào, lý do mà Bá Dũng đưa ra cũng thật buồn cười, 'giết người là không tốt'. Lần đầu nghe đệ ấy nói đệ cứ nghĩ đó là một thanh niên chưa hiểu thế thời."

"Ồ, chẳng lẽ đệ nghĩ phải giết người mới tốt hay sao?"

Nguyên Tranh cười cười, tiện tay vung thương gạt một thanh đao đang chém tới, thuận thế gạt xuống đánh vào tay đối phương. Sau đó y tụ lực vung mạnh thanh trường thương trong tay, thân thương với mãnh lực cực lớn quật thẳng vào ngực đối phương. Nhìn tên thảo khấu ộc máu ngã xuống, ánh mắt Nguyên Tranh nhìn y thật khó hiểu, có chút thương hại.

"Đại ca đã có câu trả lời rồi, hà tất phải hỏi đệ. Giết người là không tốt, nhưng thế đạo lại buộc chúng ta phải giết người."

Vừa trả lời xong câu hỏi của Nguyên Tranh, Quang Dũng đã xuất đao khỏi vỏ, thế đao bá tuyệt dễ dàng chém đứt đôi thanh khảm đao của đối thủ, dư

lực chém xả vào ngực đối phương, vết thương như vậy tuyệt không thể sống. Sau đó y lao vào trong đám thảo khấu, để mặc đại ca đứng đó với những ưu tư của riêng mình.

Nhìn tên thảo khấu đang quần quai nằm dưới chân mình, sâu trong đôi mắt là sự sợ hãi và thù hận, sợ hãi cái chết, và thù hận kẻ mang nó đến cho mình.

Tiếng thở dài truyền đến, tiếng thở dài ở sâu trong nội tâm. Nguyên Tranh giờ thương lên kết liễu tính mạng đối phương.

"Ai cũng muốn sống cả thôi, thân bất do ki."

Câu nói đó là trả lời cho ánh mắt của kẻ địch, hay là trả lời cho câu hỏi của bản thân mình?

Bản thân Nguyên Tranh cũng không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Kết Thúc Giao Tranh

"Giết!"

Không có tiếng hô gào khí thế, không hề có biểu hiện dữ tợn trên gương mặt, chỉ có sự lạnh lùng cố hữu, đôi mắt lạnh băng, và dục vọng giết chóc thôi thúc trong tâm trí. Trong khung cảnh grom đao hỗn loạn, hình ảnh Bất Toàn cầm kiếm lướt đi giữa các thảo khấu thật sự là rất đáng sợ, nơi hắn lướt qua chỉ để lại máu tươi nhỏ xuống và tiếng hét đau đớn trầm khàn.

Với tốc độ xuất kiếm như quỷ mị, đứng trước những đối thủ không cùng đẳng cấp, lưỡi kiếm của hắn luôn có thể thoải mái xuất hiện trước cổ đối phương, hoặc như độc xà lượn qua bóng đao ánh kiếm, sau đó cho đối thủ một đòn chí mạng.

Kiểm thuật thật thâm độc, đáng sợ.

Có lẽ chỉ có bản thân Quang Dũng là có ấn tượng khắc sâu với thứ kiếm thuật này nhất. Nhớ lần đụng độ khi hai bên gặp nhau, trong lúc y đang so đao với Bá Dũng, chỉ một thoáng bất cân, mũi kiếm như độc xà đó bỗng dung xuất hiện lướt qua bụng của y. Lần đó y đã may mắn tránh kịp, khi đó y cũng đã có chút nhận định về kiếm thuật của người thanh niên này, kiếm thuật tấn công vào góc khuất của tầm nhìn.

Trong hẻm núi Lăng Tư, giao tranh giữa hai bên thảo khấu và thương đoàn đang tiến tới giai đoạn kịch liệt nhất. Hai anh em Bá Trí Bá Dũng sử dụng đao dày khí thế, thương pháp linh hoạt xuất thần nhập hóa của Nguyên Tranh, bá đao của Quang Dũng. Mỗi người mỗi vẻ nhưng đều không kém phần chính khí đường hoàng, chỉ duy có kiếm của Bất Toàn thì khác hẳn, có phần tà khí.

Nhanh, hiểm, độc!

Trong thời đại Nho gia thống trị, giữa vào Nho gia đề gây dựng đất nước này, kiếm còn được gắn liền với người quân tử, và người sử kiếm đều luôn chính khí đường hoàng. Trong mắt người đời, phương thức dùng kiếm của Bất Toàn khiến người khác có ấn tượng không tốt, cảm thấy người này là loại người tàn nhẫn, âm độc. Bất giác đám thảo khấu đều cảm thấy sợ hãi, theo bản năng né tránh y.

"Phập!"

Mũi kiếm đâm ngập vào cổ đối phương, khi Bất Toàn rút kiếm ra, mặc vòi máu phun lên trên người, hắn cũng không thèm tránh né, đôi mắt hắn vẫn lên từng tia máu, có chút bạo ngược, điên cuồng.

Ngược mắt nhìn đám thảo khấu đang cố gắng bỏ chạy, hắn liền cầm chắc thanh kiếm đầm máu tiếp tục đuổi theo. Bỗng dung có một thứ chắn ngang phía trước, hắn liền giờ kiếm lên đỡ, thân thể xoay tròn dọc thân đao, mũi kiếm trở ngược đâm tới.

"Keng!"

Không thuận lợi như từ nãy đến giờ, đối phương đã xoay đao chặn đứng trước mũi kiếm của y. Hơi rút tay lại rồi đâm tới, cổ tay lắc nhẹ, mũi kiếm trực tiếp lướt qua cán đao đâm về phía đối phương. Dường như đối phương đã nhìn thấu chiêu thức này của hắn, thân đao gạt mạnh sang, kiếm hắn lại tiếp tục đâm trượt.

"Bất Toàn!!!"

Tiếng hét lớn khiến hắn tỉnh táo lại đôi chút, chỉ thấy Bá Trí đang cầm đao đứng phía trước, kiếm và đao vẫn còn tiếp xúc với nhau chưa kịp tách rời.

"Tam ca."

Bất Toàn bình tĩnh thu kiếm lại, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy xác người la liệt khắp nơi, chủ yếu là đám thảo khấu, số còn lại đã bắt đầu rút chạy biến mất sau đám cây cối rậm rạp.

"Đệ lại vậy rồi, nếu là người khác chắc đã chết dưới kiếm của đệ."

Bá Trí quay người bước đi, có chút ngán ngẫm. Mỗi lần chém giết Bất Toàn đều bắt đầu mất dần sự khống chế, bị dục vọng chém giết trong tâm trí thôi thúc. Trước đây có một lần Bá Dũng không chú ý mà tiếp cận mà bị hấn tấn công, cũng may lúc đó cũng chỉ bị thương nhẹ, từ đó thường thì đều là Bá Trí phụ trách ngăn hấn lại. Nền tảng thể lực của Bất Toàn vốn không được tốt lắm, chiến đấu kịch liệt một thời gian khiến y có cảm giác mỏi mệt. Nếu Bá Trí không xuất hiện ngăn y lại thì chắc y đã chiến đấu đến kiệt sức rồi.

"Đệ cần học cách kiềm chế bản thân đi, đâu phải lúc nào ta cũng xuất hiện ngăn đệ được. Nghỉ ngơi một lát đi."

Phương thức chiến đấu của Bất Toàn đã giới hạn khả năng đơn độc chiến đấu của y, luôn cần một người ngăn cản y kịp lúc. Người đó thường là Bá Trí, điều đó cũng không chứng tỏ rằng Bá Trí mạnh hơn mấy huynh đệ khác, mà là do hấn là người thích hợp nhất.

Bá Dũng tuy mạnh nhưng đao thế thiên hướng bá, phách, truy cầu sự đơn giản, trong tình huống không được gây thương tổn cho đối phương thì kiếm pháp của Bất Toàn hoàn toàn khác chế hấn. Còn Bá Trí thì không như vậy, đối với hấn thì đao, thương hay kiếm đều như nhau, nếu muốn thì hấn hoàn toàn có thể dùng đao sử dụng pháp hoặc kiếm pháp, hoàn toàn không bị câu thúc bởi thường thức, vì thế hấn có thể linh hoạt trong phong cách chiến đấu, có thể chuyển đổi giữa công và thủ. Đó là điểm mạnh cũng là điểm yếu của hấn, biết hết cũng tương tự như không biết gì.

Cha hấn từng nói, hấn rất thông minh, nếu dụng tâm thì chuyện gì cũng có thể học rất nhanh, kể cả là võ thuật. Chỉ cần chuyên cần khổ luyện, hấn hoàn toàn có thể sử dụng tốt bất kỳ thứ vũ khí gì, thế nhưng đó lại không phải thiên phú mà một người truy cầu võ đạo muốn có.

"Con quá thông minh, đối với con thì vũ khí không hề có hình thái cố định, là kiếm con lại sử dụng như đao, là đao con lại sử dụng như kiếm. Thế nhưng đao vốn là đao, kiếm vốn là kiếm, khi trong tâm con không có vũ khí, nó cũng không thể phối hợp với con, dù con cầm đao sử dụng pháp cha truyền, đó cũng là loại đao pháp không có hồn. Vì thế dù khổ luyện Đường đao, con cũng không thể chạm đến cảnh giới cực trí, nói gì đến sử dụng Phách đao tổ truyền."

"Thế chẳng lẽ con vô duyên với võ thuật sao?"

"Vũ khí có mười tám loại, cũng có ngàn vạn cách sử dụng khác nhau, chỉ cần con tìm được con đường của chính mình, đến lúc đó con sẽ hiểu hình dáng bình khí trong tâm con là gì."

Khi đó hấn cũng chỉ gật đầu, cái hiểu cái không.

Về cơ bản thì chiến đấu đã kết thúc, tuy nhiên có vẻ như tiểu Thất vẫn chưa tận hứng.

"Này này, sao bỏ chạy sớm vậy, lại đây tiếp tục chiến đấu nào, ta còn chưa tận hứng. Ta còn chưa kịp thể hiện hết sự vũ dũng của mình mà các người lại chạy mất là sao, này này, quay lại đây..."

Vỗ đầu tiểu đệ mình một cái, tiện tay đưa thanh đao cho tiểu Thất cầm, dù sao hấn cũng sức dài vai rộng, còn là tiểu đệ nữa, mấy việc như vậy thì nên để cho hấn làm chứ nhỉ.

Lúc này những người của các tiêu cục đã tập hợp lại với nhau kiểm tra nhân số, nhìn xác chết la liệt khắp nơi như vậy, tuy đa phần là của đám thảo khấu nhưng số lượng ngã xuống của các tiêu cục cũng không ít. Tuy nhiên khi nghĩ đến tình huống và quy mô của cuộc giao tranh lần này thì ai cũng thầm thở một hơi nhẹ nhõm. Lúc trước mọi người chỉ nghĩ chỉ cần bản thân thương đội có lực lượng mạnh mẽ, đám thảo khấu sẽ không dám làm liều, chỉ cần đơn giản bỏ chút phí qua đường là có thể an toàn vượt qua. Mọi người lúc đó tuy có chút lo lắng khi đến hẻm núi Lăng Tư này nhưng cũng không phải quá sợ hãi, tâm lý như vậy về cơ bản đều có thể lý giải, và thường thì đúng là thế.

Chỉ tiếc, đám thảo khấu lần này lại tập hợp lại với nhau muốn cướp sạch số hàng hóa này, chiến đấu kịch liệt tuy không ai muốn nhưng đám thảo khấu vẫn quyết định tiến hành. Trước tình huống chênh lệch về nhân số lớn như thế, dù là có hai người Trung Bàng vũ dũng cũng khó có thể chu toàn khắp nơi. Có bị đám thảo khấu diệt đoàn hay không cũng khó mà nói rõ, tuy nhiên có thể chắc chắn rằng dù có thể đánh đuổi đám này đi cũng phải chết rất nhiều người, hàng hóa cũng có thể bị cướp không ít.

Đó vốn là kết quả của thương đội của Hồ gia khi tiến vào hẻm núi Lăng Tư này, tuy nhiên chỉ vì có sự gia nhập bất ngờ của năm người mà tình huống nghịch chuyển. Qua trận chiến này, địa vị của năm huynh đệ bọn họ đều tăng cao trong mắt những người khác. Những gì bọn họ biểu hiện suốt quá trình chiến đấu thì hầu như ai cũng rõ, khi bọn họ quay lại thì ai cũng ôm quyền cảm kích. Trung tổng tiêu đầu chỉ ôm quyền im lặng không nói, lão Bàng còn trực tiếp hơn, dùng sức ôm mỗi người một cái thật mạnh.

Thương đội tiếp tục tiến lên, qua lần giao tranh này năm huynh đệ bọn họ đã có thể xem như gia nhập vào thương đội luôn rồi. Chỉ chốc lát sau đó có một người tiến đến nói chuyện với Nguyên Tranh về vấn đề làm hộ viện cho Hồ gia, nghe đâu là quân sự Hoàng, người có toàn quyền cho chuyển hàng lần này. Trong thời đại loạn lạc như vậy, những nhân sĩ võ nghệ cao cường luôn được hoan nghênh trong các thương hộ. Sau khi thương lượng sơ qua, hai bên đã đạt thành hiệp nghị, về cơ bản là cơm không lo, có nơi ở đáng hoàng, mỗi tháng đều có tiền lương, theo như tiểu Thất nói thì là cả tháng ăn thịt uống rượu cũng không hết, tính ra thì cũng là đại ngộ rất cao rồi.

Hẻm núi Lăng Tư là nơi nguy hiểm nhất trong lịch trình, lần này có thể thoải mái bình an vượt qua, cũng xem như là mọi chuyện thuận lợi, kể tiếp thì không còn bất cứ điều gì phải lo lắng nữa rồi. Trong tình huống mọi người thoải mái tiến lên như vậy, thương đội thuận lợi đến huyện Chính Hoà, thuộc châu Bố Chính của Trấn Tây Bình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Kiếp Trước Kiếp Này

Trong những năm cuối thời Lý, đầu thời Trần, trị an ở châu Bồ Chính cũng không được ổn định, thổ phi xuất hiện khắp nơi, quân đội thành trấn chỉ có thể tập trung phòng thủ trong các thành trì. Có tường cao hào sâu, có quân đội thủ thành, tuy bất lực không thể tiêu phi nhưng trong việc bảo đảm dân chúng trong thành sinh hoạt bình thường thì không vấn đề gì.

Sau này khi thay triều hoán đại, vua Trần Thái Tông lên ngôi, nội loạn dần được dẹp yên, sau đó các chính sách chính trị được ban bố như giảm thuế, mở rộng kinh thương, bồi đắp kênh mương... Hàng loạt chính sách được thi hành, nền kinh tế nông nghiệp dần phục hồi sức sống, đời sống kinh tế dần được cải thiện và phát triển, người dân tuy không giàu có nhưng cũng có thể sống sót qua mùa đông lạnh lẽo, khắc nghiệt.

Bốn tháng trước khi quân Nguyên dẫn quân xâm lược, trận chiến đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong vòng nửa tháng đã kết thúc. Ảnh hưởng của trận chiến đó chỉ gói gọn ở phía Bắc Đại Việt, còn ở châu Bồ Chính này người ta cũng chỉ nghe nói đến qua các tin đồn truyền đến. Có người lo lắng cho an nguy nước nhà, có người thì chỉ lo cuộc sống trước mắt, có người thì cười xem thường. Trong bầu không khí như thế, khi thương đoàn Hồ gia tiến vào thành Minh La của huyện Chính Hòa, khắp nơi đều là cảnh người dân an hưởng thái bình thịnh trị.

Thành Minh La hiện vẫn đang trong giai đoạn phát triển, do vị trí ở gần biển nên nghề đánh bắt thủy sản phát triển mạnh, bến cảng rộng lớn đủ sức chứa hàng chục thuyền lớn nhỏ. Vì thế nên nơi đây cũng thành địa điểm tập kết hàng hóa từ khắp nơi đổ về bằng đường thủy, sau đó lại được vận chuyển ra khắp các châu huyện. Nước lên thì thuyền lên, khi giao thông vận tải dần phát triển cũng kéo các ngành nghề kinh tế khác phát triển theo.

Trong nước Đại Việt, thành Minh La mặc dù có tiềm lực phát triển rất lớn nhưng nó vẫn chỉ được coi là thành thị bậc trung, không phải do các yếu tố bất lợi nào mà là do nó thiếu thời gian phát triển. Không ít các thương gia nhận thấy được điểm này nên trước khi nền kinh tế nơi đây trở nên ổn định, mỗi nhà đều hi vọng được góp phần trong thị trường to lớn này, và Hồ gia là một trong các thương gia như thế.

Lúc thương đội đi qua cổng thành Minh La, không khí nhộn nhịp nơi đây lập tức lan đến. Những ngôi nhà mái ngói được xây mới, tường vẫn còn sáng màu đất, trên con đường lớn đều tập nập người đi lại, tuy mệt nhọc nhưng ai cũng tỏ ra hồi hã. Tiếng ồn ào dọc các hàng quán ven đường, những đứa trẻ chơi đùa khắp nơi, sức sống thanh xuân tràn ngập khắp mọi ngõ ngách. Không khí chiến loạn năm xưa đã không còn lưu lại bao nhiêu, có chăng chỉ là chút ấn tượng mờ hồ qua các câu chuyện kể của người già, những người hát rong, hay là trong các vở kịch nói được các gánh hát tổ chức mỗi tối.

Một thành thị tập nập, náo nhiệt.

Trong tâm thức mỗi người có lẽ đều cảm thấy như thế, còn trong mắt Bá Trí, tòa thành này cũng không khác nông thôn trong mắt y là mấy.

Nói đến những từ như “phồn hoa đô hội”, “kinh tế phát đạt”, có lẽ ai cũng nghĩ đến những tòa thành như thành Minh La này, còn trong mắt hắn thì lại trái ngược, chẳng thấy có chút liên quan nào. Tường đất mái ngói, đường phố chật hẹp, cũng chỉ thấy rải rác vài tòa nhà ba tầng, khi so sánh những điều này với các tòa nhà cao chọc trời, tường xi măng cốt thép thì những công trình được người dân địa phương tự hào này lại chẳng là gì cả. Tuy nhiên đó cũng chỉ là chút cảm giác còn sót lại trong tiềm thức của hắn, thời gian đã đi qua quá lâu rồi, nhiều lúc hắn còn tự hỏi phải chăng những tòa nhà như vậy chỉ xuất hiện trong những giấc mơ mộng ảo.

Không khí nhộn nhịp của tòa thành cũng không ảnh hưởng được đến hắn. Đôi mắt lơ đãng nhìn về phía trước, ánh mắt không tập trung, hắn đang chìm trong thế giới riêng của mình, trước giờ vẫn luôn như vậy.

Hắn đến thế giới này đã được hai mươi năm rồi, quãng thời gian đủ dài để những ấn tượng, những kiến thức khoa học ở kiếp trước dần được chôn sâu trong tâm trí trước đời sống xã hội hiện hành. Nhớ lại ngày trước, khi những hình ảnh cổ phác xung quanh hiện lên trong đôi mắt, hắn thật sự có chút ngỡ ngàng.

Là một thanh niên trí thức, từ nhỏ đã được học hành và giáo dục đầy đủ, với vốn kiến thức sẵn có, Bá Trí cũng đã có một nhận thức trực quan trong tiềm thức đối với thế giới xung quanh. Trong thế giới đó xe ô tô đầy đường, biển ngữ quảng cáo khắp nơi, nhìn nơi đâu cũng chỉ thấy những tòa nhà cao chọc trời được xây nên từ xi măng cốt thép, tất cả những điều đó đều là những mảnh ghép xây dựng nên thế giới quan của bản thân hắn, là những “thường thức” cơ bản. Vì thế nên khi lần đầu nhìn thấy những ngôi nhà tàn tạ với tường bằng đất, mái nhà lợp lá cây, những con đường gập ghềnh những đá sỏi... Tất cả những thứ đó đều khiến hắn cảm thấy lạ lẫm, tự hỏi trên đời thật có một nơi như vậy hay sao?

Sau phút ngỡ ngàng ban đầu, hắn cũng dần bình tĩnh lại để nhìn và cảm nhận hoàn cảnh xung quanh với tâm thái hoàn toàn mới lạ, hắn cảm thấy hiếu kỳ.

Cha hắn là Nguyễn Thần Phong cũng là một người nổi danh trong vùng, với đạo pháp gia truyền của mình, ai gặp ông cũng phải kính nể gọi một tiếng Phong sư phụ. Dù là một danh nhân nhưng cuộc sống trôi qua cũng không được tốt cho lắm, nếu ông quyết định thu dạy đồ đệ thì chắc đời sống đã không khó khăn như thế. Mẹ hắn là Trần Thu Hoài, là một người hiền dịu, đảm đang, giúp chồng dạy con, vẫn luôn làm tròn bổn phận của mình. Có lẽ là do Bá Trí đến thế giới này vào lúc năm tuổi, nên ấn tượng sâu đậm nhất là một người cha nghiêm khắc trong việc dạy võ cho con cái, tình thương của mẹ cũng trở nên mờ hồ trước cái mệt nhọc mỗi ngày.

Chỉ với vài mẫu ruộng nhỏ bé của gia đình, còn phải nộp thuế tô nữa, tính ra cũng chỉ đủ ăn, mà với một Bá Trí khi đó vẫn đang còn nhỏ thì như vậy là đủ rồi. Có đủ cái ăn sống qua ngày nên hắn cũng cảm thấy thoải mái lạc quan hơn một chút, dù sao ở cái nơi khi ho cò gáy như vậy thì hắn cũng không có hứng thú gì nhiều, nhưng theo đó thì hắn cũng dần cảm thấy chán muốn chết.

Sau nhiều ngày ở đây, Bá Trí cũng dần hiểu được tình huống của bản thân mình. Hắn đang ở những năm cuối thời Lý, đầu thời Trần, thật sự là một cột mốc lịch sử đáng nhớ. Việc tìm hiểu chuyện này cũng không khó khăn gì, năm đó triều đình nhà Trần đang dốc sức tiêu trừ phản loạn, thanh thế rất lớn, những thương nhân hành tẩu khắp nơi ít nhiều cũng mang theo chút tin tức vụn vặt, mà như thế là đủ rồi. Khi hay tin hắn lại tiếp tục sống sót, sau đó cũng đành tiếp nhận sự thật này.

Mang trong mình ký ức của hai kiếp người, chắc không riêng gì Bá Trí, hắn là ai cũng đều cảm thấy bản thân mình ưu việt hơn người khác. Trí thức, kinh nghiệm, trải nghiệm đều vượt xa thường nhân, vì thế nên ánh mắt nhìn cuộc đời cũng khác hẳn, cảm giác như mình có thể thay đổi cả thế giới.

Đất nước Việt Nam lớn bao nhiêu?

Nếu gặp câu hỏi như vậy, tùy tiện một ai đó ở thế kỷ XXI cũng đều có thể trả lời thoải mái về vấn đề này, thế nếu là những người dân thời nhà Trần thì sao?

“Muốn biết Đại Việt rộng lớn bao nhiêu, cứ trèo lên đỉnh Hoàng Liên Sơn, ngút ngàn trong tầm mắt đều là lãnh thổ của nước Đại Việt.”

Chính thế, trèo càng cao, nhìn càng xa.

Bản thân Bá Trí cũng từng như vậy, cảm thấy mình tuyệt đối ưu việt, dòng chảy lịch sử hắn cũng nắm được ít nhiều, thế nên không lạ khi hắn muốn thay đổi một vài thứ, hay làm một vài điều. Cũng khi đó, hắn nhận ra được hiện thực tàn khốc như bàn tay vô tình kéo hắn về với thực tại. Kiến thức vượt thời đại, hắn hiểu, nhưng không ai hiểu, vậy nên những hành động của hắn ở trong mắt người khác là hết sức kỳ quái.

Có người thích thú với biểu hiện thông minh, kỳ lạ của hắn, tuy không ai ghét, nhưng cũng có người cảm thấy nghi kỵ. Nên biết rằng thời điểm đó đất nước đang trong thời kỳ hỗn loạn, những kẻ tự nhận là pháp sư hay đạo sĩ khắp nơi đều có, những trò lừa đảo đó tuy có thể mê hoặc người dân nhưng quan phủ thì khác. Tuy triều đình chưa có quyết định rõ ràng cho những người này nhưng những quan viên mỗi nơi đều ngầm ngầm chèn ép.

Cũng may khi đó Bá Trí vẫn đang còn nhỏ.

Sau lần đó hắn cũng nhận ra được một điều, thiên hạ đều có đại thể của riêng nó, lịch sử phát triển của văn minh khoa học không phải chỉ dựa trên một vài người cá biệt như Einstein, Bill Gate... mà còn dựa vào khả năng tiếp nhận kiến thức của những con người thời bấy giờ. Như sóng dựa thế gió mà thành sóng cả mãnh liệt, gió không nổi, sóng cũng chỉ nhấp nhô trên mặt nước. Hắn cũng chỉ như hạt cát giữa dòng, có thể trôi đi theo dòng nước, nhưng cuối cùng cũng chìm xuống đáy của con sông.

Nếu không thể làm gì, vậy đi đây đi đó, xem một chút thế giới này nó như thế nào, ý kiến này cũng không tồi chút nào.

Khi đó một đứa bé năm tuổi đã muốn dấu chân mình trải khắp đất nước.

Năm hắn lên mười bốn tuổi, gia đình hắn gặp biến cố, cha mẹ mất trong loạn phi. Xót thương, đau lòng, những cảm xúc này đã lâu lắm rồi mới lại xuất hiện, hắn chợt cảm thấy lạc lõng giữa cuộc đời này, một thế giới xa lạ. Cũng may mà hắn vẫn còn một tiêu đề, tên là Bá Dũng, đứa em trai này từ bé vẫn luôn sùng bái hắn, luôn tin tưởng rằng đại ca chuyện gì cũng biết, chuyện gì cũng làm được. Hắn vẫn thường trêu đùa đứa em này, nhưng giờ đây hắn mới biết nó quan trọng cỡ nào, không đơn giản là một đứa em trai, trên hết nó còn là minh chứng cho sự tồn tại của hắn trong thời đại này.

Nhìn lại ngôi làng đồ nát đang chìm trong ánh lửa bập bùng, một vài người còn sống đang khóc thương, hắn... cũng không còn nhiều lưu luyến với nơi này. Dân theo đệ đệ Bá Dũng khi đó mới mười hai tuổi, hai huynh đệ đạp bước chân đầu tiên trên con đường lang bạt khắp đất nước.

Mới đó mà đã sáu năm rồi.

“Đại ca, nhìn kìa!”

Cái đây tay của Bá Dũng khiến hắn tỉnh lại trong suy nghĩ mông lung. Thì ra thương đội đã đến nơi rồi, chỉ nhìn qua hắn cũng biết, đây là một kho hàng lớn được xây dựng ở bên bến cảng. Tường gỗ sáng màu, vẫn còn thơm mùi tươi mới, xem ra kho hàng này mới được xây dựng không lâu trước đây.

Lúc này một đám người đang bắt đầu bốc hàng, những người này hết sức nhanh nhẹn, thành thạo, có lẽ là thành viên của một bang phái nào đó đã chiếm lĩnh được công việc bốc vác nơi đây, việc này thì hắn cũng không lạ lắm gì. Liếc sang thì thấy Bá Dũng mắt vẫn nhìn thẳng, đầu không thèm nghiêng một cái, cánh tay vẫn còn đầy đầy.

“Cái gì thế?”

Vừa bực mình vừa buồn cười, Bá Trí đưa tay vỗ vào đầu hắn một cái, miệng thì cười nắc nẻ, mắt thì nhìn theo ánh mắt của Bá Dũng.

Đó là một bóng dáng thướt tha, tà áo tung bay theo làn gió biển, bàn tay trắng nõn vẫn đang đưa lên vén tóc mai bay rối, ánh mắt vẫn đang nhìn khung cảnh người đi nhộn nhịp. Bên cạnh cô gái đó còn có một cô bé nhỏ nhắn đứng phía sau một chút, có lẽ là một nha hoàn. Quân sự Hoàng thì đứng bên cạnh, tay cầm sổ sách, vừa ghi chép vừa nói gì đấy, thì thoáng lại thấy cô gái đó gật đầu.

“Rất đẹp phải không?”

Bá Dũng rất hí hửng hỏi, trong lơ đãng, hần thuận miệng “ừ” một tiếng.

“Ha ha, lần này thì đến huynh cũng bị hấp dẫn nhé, lần sau đừng có nói đệ không có mắt nhìn người nữa đấy.”

Tiếng cười truyền đến khiến hần phục hồi tinh thần, nhìn điệu bộ đắc ý của tiểu đệ mình, bình thường thì hần sẽ đưa tay vỗ đầu y một cái, tuy nhiên lần này lại khác, hần không có tâm trạng.

“Đệ thì biết gì?”

Buông một câu như vậy, hần xoay người dắt ngựa bước đi, để lại tiểu đệ đang xoa đầu và ánh nhìn khó hiểu.

Chỉ là một gương mặt nhìn nghiêng nhưng cũng cho hần một ấn tượng khác sâu, khó có thể phai nhòa. Gương mặt đó gợi lên một ký ức được chôn sâu trong tâm trí, hần vốn tưởng đã quên từ lâu rồi.

“Không ngờ vẫn còn gặp lại.”

Gió biển vẫn thổi, vẫn mát mẻ như thế, nhưng tâm trạng hần lại có chút rối bời.

Là gió thổi, hay tiếng thờ dài của nỗi lòng đang thức dậy?

Hần... cũng không biết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Việc Mới Phiên Mới

Một tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, trên dưới Hồ gia đều hết sức bận rộn.

Hồ gia mới bắt đầu tiến vào cấm rẫy ở tòa thành Minh La này, ít nhiều cũng phải tiến hành chào hỏi, tiếp xúc với các thương gia buôn bán lâu năm nơi đây, đó là quy củ, cũng là lễ của người đến sau. Nếu không làm như thế, Hồ gia ở thành Minh La này muốn làm gì cũng một bước khó đi.

Những thương gia nhỏ lẻ thì chỉ cần quan sự Hoàng tiếp xúc sơ qua, còn những thương gia lớn nơi đây thì phải cần người quản lý chính tiến hành tiếp xúc, cũng là cô gái xuất hiện ở bến cảng hôm đó. Cô gái đó là nhị tiểu thư của Hồ gia, tên là Hồ Nhu Nhi, trong ấn tượng của Bá Trí, cái tên này thật sự rất hay, lại dễ nghe, đọc lên cứ như có dòng nước ôn nhuận chảy qua vậy, hết sức êm ái.

Những điều này chỉ cần lưu tâm tìm hiểu đều sẽ biết đến.

Thành Minh La hiện vẫn đang trong thời kỳ phát triển cấp tốc, hệ thống trật tự vẫn chưa thể thiết lập rõ ràng, nên trong thành hiện đang có ba bang hội lớn là Sa Trúc bang, Vân Hải bang, Hải Ngư bang và một vài bang hội nhỏ lẻ khác. Những bang hội này chia nhau chiếm lĩnh một vài khu vực riêng trong thành.

Các bang hội này nhìn như hùng mạnh, có thế lực, thực tế đều chỉ là những người máu nóng, nhiệt huyết, đa phần là đám du côn cầm dao cầm gậy dọa nạt, dù thế nào cũng chỉ là phường hắc đạo, không được xem là chính đạo. Nếu quan phủ có lòng, hoàn toàn có thể mạnh tay chèn ép, tuy nhiên hiện tại thì những bang phái này vẫn phát triển mạnh mẽ, không khó để nhận ra có người đứng sau không thể chính cục này.

Lấy hắc đạo trị hắc đạo, xem ra người nắm quyền nào cũng biết dùng trò này.

Những người hôm trước tham gia vận chuyển hàng hóa ở bến cảng đều là người của Hải Ngư bang, đây là bang phái mạnh nhất và có nhiều người nhất. Thành viên đa phần đều là cư dân bản địa, vốn sinh sống ở thành Minh La này, vì thế nên công việc vận chuyển hàng hóa ở bến cảng được bọn họ không chế trong tầm tay, cũng là khu vực quan trọng nhất của thành. Hai bang hội lớn khác đều chỉ được xem là dân ngoại lai, vốn dĩ muốn tiềm nhập và phát triển thế lực ở trong tòa thành này, vậy nên xô xát giữa những bang hội này là khó tránh khỏi.

Trong không khí hỗn loạn, căng thẳng như vậy, một cô gái xinh đẹp hành tẩu trên đường thật sự khiến người khác không khỏi lo lắng, chỉ tiếc hai tiêu cục của lão Trung và lão Bàng đều đã lên đường trở về. Sau khi đến thành Minh La, công việc vận chuyển bảo vệ hàng hóa của họ cũng xem như kết thúc, đoạn thời gian tới Hồ gia đều bận rộn với hoạt động thương nghiệp, cũng không thể níu chân bọn họ lâu hơn nữa, nếu không thì có bọn họ đảm nhiệm công việc này cũng khiến người ta yên tâm hơn. Vốn dĩ trong chuyện này, bọn họ sẽ an bài một số gia đình hộ viện đi theo bảo vệ vị Hồ nhị tiểu thư, tuy chỉ là những người bình thường nhưng chỉ cần nhiều người, ở giữa ban ngày như vậy, chắc không ai dám mạo hiểm làm những chuyện thương thiên hại lý.

Dù thế, cần tắc vô ưu, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu có chuyện xảy ra thì có hối hận cũng đã muộn rồi. May mắn trong đội hộ viện mới có thêm năm người xuất hiện, mỗi người đều võ nghệ cao cường, có bọn họ bên người bảo vệ thì ai cũng có thể yên tâm hơn nhiều. Quản sự Hoàng thật sự là một người cẩn trọng, trên đường đi ông thường lo nghĩ về vấn đề này, sau khi giải quyết được mối lo nghĩ trong lòng, khi đến thành Minh La cũng có thể chuyên tâm làm việc hơn rồi.

Lúc quản sự Hoàng tìm đến Nguyên Tranh, ông đề cập đến chuyện bảo vệ an toàn cho nhị tiểu thư cho y biết. Nguyên vốn ông định để Nguyên Tranh đảm nhận việc này, dù sao ấn tượng của Nguyên Tranh gây cho người khác cũng tốt hơn nhiều, tuy nhiên câu trả lời ông nhận được lại khác hẳn.

“Chuyện này tam đệ Bá Trí thích hợp hơn tôi, quản sự Hoàng cứ yên tâm.”

“Vói lại, quãng thời gian này tôi cũng bận lắm.”

Nguyên Tranh nở nụ cười ôn hòa kiến nghị cho quản sự Hoàng, sau đó y lại tiếp tục với công việc huấn luyện võ nghệ cho đội hộ viện. Một tháng trôi qua này ít có ai nhàn rỗi, mỗi người đều được giao công việc riêng, năm huynh đệ bọn họ cũng được giao nhiệm vụ huấn luyện cho đội hộ viện vào mỗi sáng sớm. Dù sao cũng nhàn rỗi, cũng không thể cầm tiền của người lại không làm việc gì, nên họ cũng vui vẻ đồng ý. Trên thực tế, người bận rộn nhất trong chuyện này lại là đại ca Nguyên Tranh, có lẽ là do chính sách dân binh của triều đình, hoặc nguyên nhân nào khác, những người của đội hộ viện ai ai cũng sử dụng thương, thành ra mấy huynh đệ còn lại cũng trở nên nhàn rỗi.

Cũng trong buổi sáng sớm đó, lúc quản sự Hoàng tìm đến Bá Trí, hắn đang đứng một mình luyện đao trước sân, thanh đao dài hơn hai mét rưỡi, màu đen tuyền, nhìn qua có cảm giác trầm trọng lạ thường. Bá Trí chỉ cao hơn mét bảy, hình thể thon gọn, cầm một thanh đao to lớn như vậy thật sự là không tương xứng, tuy nhiên khi múa đao lại như mây trôi nước chảy, có vẻ hết sức nhẹ nhàng.

Dù đã biết đến sự vũ dũng của Bá Trí ở hẻm núi Lăng Tư, tuy nhiên khi nhìn thấy y múa thanh đao nặng nề mà lại nhẹ nhàng như thế, quản sự Hoàng cũng cảm thấy tin tưởng hơn. Lúc ông nói đến chuyện bảo vệ an toàn cho nhị tiểu thư, Bá Trí trầm ngâm một chút, rồi gật đầu.

Từ đó, mỗi khi vị nhị tiểu thư của Hồ gia đi đâu, phía sau luôn có một cái bóng không nhanh không chậm theo sau. Thật ra là có hai cái, cái bóng còn lại là một nha hoàn, tên là Trần Trúc Nhu, người khác hay gọi là Nhu tỷ.

Đoạn thời gian này, vị tiểu thư Hồ Nhu Nhi này cũng đã quen với sự xuất hiện của Bá Trí, cũng không để tâm nhiều cho lắm, dù sao người ta cũng chỉ đảm nhận công việc bảo vệ cho mình, lúc cần thì xuất hiện, còn không thì chẳng cần quan tâm đến nhiều. Theo lý thì mọi chuyện nên như vậy, nhưng nha hoàn tiểu Nhu lại nghĩ khác.

Dù về ngoài lãnh đạm, ai cũng gọi là Nhu tỷ, nhưng thực tế Trúc Nhu cũng chỉ là một cô bé mới mười lăm tuổi, cũng nhí nhánh đáng yêu như bao cô gái ở cái tuổi mới lớn này, cũng có chút ham hư vinh. Trước mặt người khác cô luôn tỏ ra lãnh đạm, cũng cảm giác được sự tôn kính của người khác dành cho mình, bản thân Trúc Nhu cảm thấy rất vui vì điều đó. Tuy nhiên, lần đầu tiên gặp Bá Trí, khi nhìn thấy đôi mắt của y nhìn mình, tiểu cô nương này đã cảm thấy không thoải mái.

Đó là ánh mắt gì vậy, xem mình như là một cô bé vậy.

Tiểu cô nương cũng tự nhận mình là một người rộng lượng, không thêm so đo với người này, tuy nhiên hẳn lại càng quá phận, cô bé cảm thấy uy nghiêm của mình bị xâm phạm nghiêm trọng.

Đó là vào một ngày nắng nóng, gió biển thổi mạnh, hai chủ tớ bọn họ đang ở bến cảng kiểm kê hàng hóa xuất nhập, chuyện này vốn là việc của quản sự Hoàng, tuy nhiên khi đó Hồ tiểu thư đang ở gần đó, bọn họ tiện thể sang kiểm tra luôn. Lúc đó tiểu Nhu cảm thấy khát nước, bên thuận miệng sai Bá Trí đi lấy cốc nước đến, ai ngờ câu trả lời nghe được lại không thuận tai chút nào.

“Xin lỗi, tôi đang phụ trách bảo vệ hai người, không thể rời đi. Còn nữa, lần sau nói chuyện với người lớn thì nên chú ý một chút, đừng nói trống không như thế.”

Khi đó tiểu Nhu tròn mắt nhìn sang, Hồ Nhu Nhi cũng có chút hiếu kỳ quay lại nhìn, bản thân Bá Trí lại coi như không có chuyện gì, tiếp tục nhìn góc xung quanh, có vẻ hết sức tận chức.

Tối hôm đó, tiểu Nhu hết sức tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Tiểu thư, tiểu thư, cái người tên Bá Trí đó thực sự là rất đáng ghét.”

Vừa bận rộn sắp xếp chăn đệm, tiểu Nhu vừa lên tiếng tố cáo, cứ như việc Bá Trí trả lời cô như vậy thật sự là một tội ác không thể dung thứ. Hồ Nhu Nhi chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, cánh tay cầm lược vẫn nhẹ nhàng chải tóc.

“Bá Trí đại ca nói cũng đúng mà, người ta chỉ làm tròn bổn phận thôi, và lại muội xưng hô như vậy cũng không đúng rồi.”

Nghe tiểu thư gọi kẻ thù là đại ca, tiểu Nhu lại càng không phục, mặc dù biết tiểu thư xưa nay luôn lễ phép với mọi người, nhưng lần này thì tiểu Nhu tuyệt không khoan nhượng. Tiểu Nhu cũng biết bản thân không đứng trước, nhưng nếu cúi đầu nhận thua thì thật khó chấp nhận, lại không biết nói gì, áp úng một lúc mới “hừ” một tiếng, ngoảnh đầu đi nói:

“Dù sao thì cái người đó cũng không đúng, chỉ đi một lúc thì có chuyện gì xảy ra được cơ chứ.”

“Được rồi, tiểu Nhu ngoan, nếu không chị nhờ người khác thay Bá Trí đại ca là được.”

Hồ Nhu Nhi hé miệng cười tủm tỉm, mắt còn nháy một cái, có vẻ tinh nghịch.

“Không được không được, nếu làm thế cái người đó lại nói mình ỷ thế hiếp người...”

Tiểu Nhu vội vàng quay người lại nói, tuy nhiên khi thấy tiểu thư cười như vậy, biết mình lại mắc bẫy rồi.

“Hừ, không nói với tiểu thư nữa.”

“Tiểu Nhu thật đáng yêu.”

Trúc Nhu vội vàng quay người rồi đi, bên tai vẫn còn nghe rõ lời nói của tiểu thư, đôi má cô bé có chút nóng lên.

Đối với Bá Tri, chút thành kiến nhỏ nhoi đó của Trúc Nhu chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, như chút gia vị thêm vào trong cuộc sống tẻ nhạt mỗi ngày. Mà thật ra, trong mấy ngày này, hắn cũng không thấy vô vị như lúc trước. Người thì vẫn vậy, nhưng tâm trạng lại thay đổi, có lẽ là do sự xuất hiện của vị tiểu thư tên Hồ Nhu Nhi.

Ở kiếp trước, hắn từng nghe nói đến chuyện người giống người, có người do sinh ra đã thế, có người lại đi phẫu thuật thẩm mỹ, dù là thế nào thì hắn cũng chưa gặp được một cặp nào thực sự giống nhau, trừ phi là cặp sinh đôi. Vốn tưởng đó chỉ là nói đùa, tuy nhiên lần này khi trông thấy Hồ Nhu Nhi, hắn mới chợt cảm thấy vỡ lẽ, cảm thấy nhận thức của mình lại tăng thêm một chút.

Sau nhiều ngày quan sát, hắn cũng đại khái có một số ấn tượng với vị tiểu thư này, có thể kết luận rằng chỉ là người giống người thôi. Mà thực ra phải là thế, chẳng lẽ hắn mong muốn gì khác sao?

Vị tiểu thư này thực sự là một tiểu thư khuê các đúng nghĩa, xinh đẹp, dịu dàng, ăn nói nhẹ nhàng, kính trên nhường dưới, là một cô gái có học thức, có trí tuệ. Lần đầu tiên Bá Tri gặp một cô gái như vậy, ở thế kỉ XXI, nơi sự xa hoa và hào nhoáng được tôn vinh, những cô gái như thế thật sự là rất rất ít. Thường ngày đám bạn bè đều nói vui đùa rằng, những cô gái như vậy về cơ bản đã “tuyệt chủng” rồi.

Thật sự thì hắn rất có hảo cảm với vị tiểu thư này.

Đến hắn cũng như vậy, không lạ khi những người nơi đây cũng cảm thấy yêu thích cô, đặc biệt là mấy tên tiểu tử hoành hành ngang ngược quen rồi, tặc tâm khó bỏ. Sau khi điều tra thì biết được Hồ Nhu Nhi chỉ là một thương nhân bên ngoài mới đến, không có bối cảnh gì trong thành, mấy tên này càng thấy ngứa ngáy trong tâm, như có kiến bò trong lòng, sốt ruột muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Âm Mưu

Quán ăn Cát Tường nằm trên con đường lớn của thành Minh La, nó được xây dựng ở gần bến cảng Hải Lam, bến cảng lớn nhất của thành. Là một trong những kiến trúc ba tầng lầu của thành, cũng là nơi to lớn, xa hoa nhất, quán ăn Cát Tường thật sự là một kiến trúc nổi bật, thu hút ánh nhìn của mỗi một người khi đi ngang qua. Mỗi lần có khách thương từ xa ghé thăm, nơi đây vẫn luôn là một địa điểm dừng chân nghỉ ngơi lý tưởng giữa ngày nắng nóng oi bức hay ngày mưa tầm tã.

Quán ăn này là một trong những sản nghiệp chính của Trần gia, một trong các thương gia lớn của thành Minh La. Ông chủ đang quản lý nơi đây là một quân sự của Trần gia, tên là Lý Tiểu Phật, nghe đâu khi người này được sinh ra, khuôn mặt lại mỉm cười toe toét như Phật Di Lặc vậy. Bất cứ ai khi đến nơi này đều cảm thấy sinh hảo cảm với người tên Tiểu Phật này, câu nói "hòa khí sinh tài" của ông ta người khác nghe nhiều cũng thành quen.

Quán ăn Cát Tường thật sự rất lớn, xây dựng theo hình bát giác. Tầng trệt rộng lớn có thể chứa được hơn hai mươi bàn ăn, thường dành cho khách hàng bình dân ghé thăm, giá cả cũng hợp lý. Tầng hai được ngăn chia làm tám phòng nhỏ và một phòng lớn ở giữa, bài trí xa hoa quý khí, chất lượng phục vụ tốt hơn hẳn, được săn đón chu đáo, nhiệt tình, tất nhiên, giá cả cũng mắc hơn. Tầng hai này thường được các thương gia thuê dùng để bàn việc công, hoặc tổ chức ăn mừng đãi khách.

Tầng hai quý khí, tầng ba lại được bài trí giản đơn, chỉ độc có bốn phòng lớn, rèm màu sáng, xung quanh căn phòng được bài trí các đồ vật cổ phác, một vài bức tranh chữ, câu thơ được treo trên vách tường khiến nơi đây có chút văn nhã. Tầng ba này giá cả cũng chỉ tương tự như ở tầng hai, nhưng giá trị lại khác hẳn, nơi đây chỉ những người có thân phận mới được đăng lầu.

Nắng treo trên đỉnh đầu, cái nắng gắt đầu hè thật oi bức khiến người ta khó chịu. Trên đường cũng đã thưa người hơn, mọi người ai cũng ngồi uống nước ở quán hàng ven đường, nghỉ ngơi sau một buổi sáng làm việc vất vả. Trong không khí rôm rả nhàn nhã như vậy, tiếng oanh yến thỉnh thoảng vang lên ở lầu ba cũng không có mấy ai để ý.

"Phạm thiếu gia, tôi kính ngài một chén."

Một người thanh niên tươi cười nâng chén rượu trong tay, đầu vẫn khăn trắng, gương mặt sáng sủa, trông y như một vị thư sinh tri thư đạt lễ. Ngồi kế bên y cũng là một người thanh niên anh tuấn, môi hồng răng trắng, gương mặt hồng hào, hơi thở nồng mùi rượu. Người thanh niên đó tên Phạm Trung Kiên, là con trai độc nhất của Phạm Hồng Lĩnh, huyện lệnh của trấn A này, có thể nói y chính là đệ nhất thiếu gia của thành Minh La.

"Được được, cạn nào."

Trung Kiên nâng chén lên uống cạn. Hai ca cơ bên cạnh vội vàng rót đầy chén rượu, thỉnh thoảng còn thay nhau gấp thức ăn cho vị thiếu gia này, gương mặt luôn nở nụ cười rạng rỡ. Lúc này thức ăn trên bàn đã vơi đi ít nhiều, bình rượu để lộn xộn trên bàn, gương mặt ai nấy cũng có chút hồng lên. Liếc nhìn vị thiếu gia đã phân không rõ nam bắc này, Trần Quốc Độ âm thầm khinh bỉ, gương mặt lại nở nụ cười nịnh nọt.

"Phạm thiếu gia, chuyện lần trước thiếu gia nói tôi đã điều tra rõ ràng rồi, không biết thiếu gia muốn nghe bây giờ hay là..."

Xích lại gần hơn một chút, Trần Quốc Độ thần thần bí bí nói, tuy nhiên có vẻ như vị Phạm thiếu gia đã quá chén rồi, nghe không rõ.

"Chuyện lần trước là chuyện gì cơ?"

"Chuyện lần trước ấy, về cô gái thiếu gia gặp hôm bữa..."

Như uống thuốc kích thích, chỉ mới nghe đến đó Trung Kiên đã tỉnh táo ngay lập tức, đôi mắt tỏa sáng, khoe miệng khê nhếch lên nở nụ cười ngả ngớn, thiếu điều muốn chảy nước miếng.

"E hèm, Mai Hương, Tú Lệ, hai em tránh đi một lát."

"Không biết đâu, Phạm thiếu gia, bọn em chỉ mới ngồi một chốc thôi mà, vẫn muốn hầu hạ thiếu gia cơ mà."

Hai cô gái xinh đẹp liền giữ lấy cánh tay Trung Kiên lắc qua lại, miệng chu lên làm nũng.

"Ngoan, ngoan nào, hai em tránh đi một lát, sau đó chúng ta lại tiếp tục ôn chuyện. Hôm nay hai em muốn về cũng không được đâu."

Khó khăn lắm mới dứt được mấy vị hồng phần giai nhân, Phạm Trung Kiên liền ngồi thẳng lưng chỉnh trang lại mái tóc, trang phục, trong thoáng chốc lại trở thành một chàng thanh niên anh tuấn ngời ngời, nghiễm nhiên bắt phàm. Chống khuỷu tay lên bàn, ngón tay vân vê chiếc cầm, ánh mắt y liếc sang Trần Quốc Độ ở bên cạnh, ý tứ trong đó rất rõ ràng.

"Phạm thiếu gia, vị tiểu thư đó tên là Hồ Nhu Nhi, là người Hồ gia của huyện Cổ Lôi thuộc trấn Thanh Đô. Lần này cô ta đến thành Minh La vì muốn mở rộng thương nghiệp của dòng tộc."

Sau đó Trần Quốc Độ thuật lại đại khái một số tin tức về Hồ Nhu Nhi và Hồ gia huyện Cổ Lôi, bao gồm cả mặt hàng buôn bán, một số khu vực đặt chân, và tầm ảnh hưởng đối với khu vực xung quanh. Sau khi nghe xong, Trung Kiên trầm ngâm trong chốc lát, sau đó lắc đầu nói:

"Hồ gia này... chuyện này có chút phiền phức."

Tuy điển hình là một công tử ăn chơi trác táng, y cũng trêu ghẹo con gái nhà lành thành quen. Mặc dù có vẻ bất chấp khuôn phép, không kiêng nể gì, nhưng thực ra y cũng biết phân biệt nặng nhẹ. Những cô gái có thân phận, có bối cảnh, y bình thường cũng không muốn dính vào, tất nhiên, nếu những cô gái đó tự nguyện thì lại khác.

"A Hòa, huynh có ý kiến gì không, nói chút cho tôi nghe xem nào?"

Trung Kiên quay đầu lại hỏi, ở bên cửa sổ phía sau y đang có một người thanh niên đứng đó, thân hình khuất sau tấm rèm che, ánh mắt lơ đãng nhìn xuống đường phố bên dưới, có vẻ không để ý đến mọi chuyện trong căn phòng này. Người thanh niên này Trần Quốc Độ cũng có biết đến, nghe nói là anh em kết nghĩa của Phạm Trung Kiên, tên là Nguyễn Thành Hòa, không ai biết y từ đâu đến.

"Vị tiểu thư ấy chắc cũng khoảng mười tám đôi mươi nhỉ?"

Người thanh niên tên Hòa lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng, hơi trầm, trong khi nói ánh mắt y vẫn chăm chăm nhìn xuống dưới lòng đường, dường như bên dưới có thứ gì đó rất thu hút y.

"Vậy thì sao?"

Phạm Trung Kiên nói, trong giọng nói pha chút khó hiểu.

"Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Một cô gái quá tuổi cập kê lại xuất hiện trên đường phố náo nhiệt, chạy đôn chạy đáo vì việc làm ăn của dòng tộc, chắc cha mẹ cô ta cũng sốt ruột lắm. Với lại, tôi thấy cô gái đó trông cũng được đấy. Nếu huynh không ngại thì đem sinh lễ đến cầu hôn, với thân phận của huynh chắc gia đình họ cũng không tiện từ chối."

"Ha ha, để Hòa huynh chê cười, tôi vốn chỉ muốn chơi đùa một chút mà thôi. Còn chuyện rước về làm dâu ư, chuyện này thì cũng... huynh thấy khả thi sao?"

Ánh mắt Trung Kiên chợt tỏa sáng, dường như y thực sự động tâm với đề nghị của đối phương.

"Gạo nấu thành cơm, chuyện khó mấy cũng thành..."

"... Dù sao, Hồ gia cũng chỉ là thương nhân mà thôi."

Hỏa vẫn nói đều đều với giọng hơi trầm áy, có chút lạnh nhạt, dường như đó chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể. Đột nhiên Hỏa chợt nghiêng mình ẩn sau tấm rèm cửa sổ, đứng yên trong thoáng chốc, đưa tay buông rèm, sau đó y thông thả tiến đến bên bàn ngồi xuống. Nước da hơi tối, mái tóc quần dài buông thả đến bờ vai, gương mặt bình phàm, trên gương mặt y có một vết sẹo dài bên má, phối hợp với giọng điệu hồ hững của y khiến người khác có cảm giác khó gần. Dù là ngồi cách một mặt bàn, Quốc Độ cũng cảm thấy có chút áp lực, không chỉ bởi cử chỉ thông dong của Hỏa, mà còn là do lần gặp đầu tiên này, ngoài cái liếc nhìn đầu tiên ra, từ đó đến giờ Hỏa không thêm nhìn hấn thêm lấy một cái, điều này khiến hấn cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không tiện phát tác.

"A Hỏa, có chuyện gì thế?"

Trung Kiên rót cho Hỏa một chén rượu, chỉ thấy y khẽ nhếch miệng, ngón tay thì đưa lên vuốt nhẹ vết sẹo trên má, cứ như đang cảm nhận một điều gì đó.

"Không có gì, bạn cũ lâu ngày không gặp, có chút thất thố."

"Bạn của huynh cũng là bạn của tôi, sao huynh không giới thiệu cho tôi chứ."

"Người bạn này, tôi muốn dành cho y một sự bất ngờ."

Nụ cười dần xuất hiện, một vài ý nghĩ vốn mơ hồ nay đã trở nên rõ ràng, y dần cảm thấy hưng phấn, có chút mong đợi khó dằn được. Hỏa quay sang nói với Trần Quốc Độ.

"Quốc Độ huynh, việc của Trung Kiên phải nhờ huynh rồi. Còn có chuyện này, bên cạnh cô gái đó có một người luôn đi theo, nếu có thể, tôi muốn huynh bắt hấn lại, sau đó... lấy đôi tay của hấn đi!"

"Hả, chuyện này thì đơn giản, Hỏa huynh cứ yên tâm."

Ngần ra một thoáng, Trần Quốc Độ liền vỗ ngực tự tin nói. Đối với những người như hấn, giết người cũng không phải là chuyện xa lạ gì, chặt tay chặt chân cũng chỉ là chuyện đơn giản thôi.

"Không được chủ quan, võ nghệ tên đó rất cao đấy, tôi không ngại nói thẳng, với thân thủ của huynh thì không quá mười hiệp sẽ bại dưới tay hấn. Mà chuyện này, tôi không muốn nghe thấy tin tức không vui nào, huynh hiểu không?"

Mắt nhìn sang Quốc Độ, Hỏa lấy tay gõ nhẹ lên mặt bàn, mày nhíu lại, có vẻ không hài lòng lắm đối với thái độ chủ quan, không để tâm của đối phương.

"Tôi biết huynh không phục, nhưng đó là sự thật, nếu biết cha hấn là ai huynh sẽ không có vẻ mặt đó đâu. Bình thường thì tôi cũng không trông mong gì nhiều, nhưng lần này lại khác, khả năng thành công là rất lớn. Tên đó hiện giờ phải bảo vệ cô gái đó, tuy không biết hấn sẽ tận tâm đến đâu nhưng đó cũng là loại một lợi thế. Một điều nữa là... hấn hiện tại không cảm theo thanh thuần thiết đạo ấy."

*****

"Tiểu thư, phía trước không xa là quán ăn Cát Tường kia."

"Được rồi, tỷ thấy rồi. Bá Trí đại ca, chúng ta đến đó nghỉ ngơi trong chốc lát thôi. Bá Trí đại ca?"

Hồ Nhu Nhi mỉm cười hỏi, bình thường thì mỗi khi cô hỏi Bá Trí đều hỏi đáp ngay mà, có chuyện gì vậy nhỉ?

"Ừ? Không, không có gì."

Thu hồi ánh mắt, đôi mày khi thì nhíu lại khi thì giãn ra, Bá Trí chậm rãi bước theo hai chủ tớ phía trước. Trong một thoáng vừa rồi y như cảm giác được điều gì đó, cảm giác đó thật mơ hồ, y cũng không rõ nó là cái gì nữa.

Chắc chỉ là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Âm Tiễn Nan Phòng

Hai ngày sau.

Trong một gian phòng rộng rãi thoáng đãng, từng cơn gió biển thổi vào đêm khiến những tấm vải lụa tung bay phất phơ. Ánh đèn rực sáng hắt ra ngoài thêm ban công, đổ bóng hai người thanh niên xuống lòng đường phố. Lúc này ánh mặt trời đã tắt hẳn, trên con đường tấp nập nhộn nhịp ban sáng nay cũng thưa vắng người đi đường, càng không nói đến các con hẻm ở trong các ngõ vắng.

"Đã hai ngày rồi, ta vốn tưởng bọn chúng sẽ hành động ngay chứ. Xem ra cũng có chút nhần nại, không lẽ đang đợi cơ hội?"

"Cơ hội cuối cùng cũng sẽ đến. Nhưng nếu là ta, ta sẽ chủ động một chút, cơ hội luôn là do con người tạo ra mà."

"Hoà này, nguyên nhân khiến huynh quyết định hành động sớm không lẽ là do vị bằng hữu mới xuất hiện kia?"

Phạm Trung Kiên nhủ mảy mòi, vẻ mặt trầm chiêu, trong lòng y vẫn còn nhiều điều chưa tỏ.

"Ha ha, huynh không cần lo, cứ yên lặng mà theo dõi, bảo đảm huynh sẽ thấy rất thú vị. Lại nói, tiểu tử Quốc Độ đó cũng không phải hạng người có đủ kiên nhẫn, tuy có chút tinh minh nhưng ta xem ra, hai ngày cũng đủ mài hết sức kiên nhẫn của y rồi. Nhanh thì tối nay, chậm thì tối mai bọn chúng ắt sẽ có hành động."

Đối mặt với câu hỏi của Kiên, Hoà cũng chỉ cười, nụ cười có chút vui vẻ.

Chẳng lẽ thật sự lý thú như vậy?

Nếu Hoà đã nói như vậy, y cũng chỉ đành yên lặng xem kì biến, dù trong lòng vẫn hết sức mù mờ.

"Thiếu gia."

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, một người hạ nhân đẩy cửa tiến vào.

"Thiếu gia, Sa Trúc bang đã bắt đầu hành động. Bọn chúng đã bắt được cô gái đó, hiện hai bên đang rượt đuổi trong con hẻm nhỏ của khu A."

Hoà và Kiên quay mặt nhìn nhau, khoe miệng đều nở nụ cười hàm xúc. Kiên phất tay lên nói:

"Được rồi, cho người lui, có tin gì thì báo cho ta biết."

Nhanh!

Nhanh đến không kịp trở tay!

Thân hình nhanh nhẹn di chuyển trong con hẻm tràn ngập vật cản. Có những tảng đá lớn đặt ngổn ngang, có vài thanh gỗ dựng bên vách, đất đá vương vãi, con đường này vẫn đang còn trong quá trình xây dựng. Đôi chân vẫn thoăn thoắt chạy vội, thỉnh thoảng cúi người tránh vật dụng mà đối phương ném đến, đôi chân mảy cau lại, ánh mắt lạnh lùng. Bá Trí vẫn đang cố nắm bắt chuyện gì đang diễn ra.

Vốn chỉ là sự xuất hiện của một tên trộm vặt, không ngờ lại là miếng mồi dụ mình rồi đi, còn đối phương thì nhân cơ hội lên bắt lấy Nhu Nhi. Một vụ bắt cóc, tuy nhiên bọn chúng có âm mưu gì? Kẻ chủ mưu là ai?

Từng câu hỏi được đặt ra, từng gương mặt dần xuất hiện... Bá Trí trầm lắng đầu, không có chút manh mối nào, càng nghĩ càng loạn, như sa vào đám sương mù do mình tạo ra vậy. Tiểu Nhu đã trở về báo cho mọi người ở phủ, chỉ mong họ tìm kiếm được điều gì. Hiện tại y cần ưu tiên cứu tiểu thư trước đã.

Một chiếc phi tiêu chọt xuất hiện trong tay, cánh tay Bá Trí vung lên, theo đó là một tiếng kêu đau đớn. Trong hoàn cảnh nhá nhem tối này, thấy và ngăn cản ám khí là một việc rất khó khăn, chưa kể đến đối phương chỉ là người "bình thường".

"Cẩn thận, hấn sử dụng ám khí!"

Chiếc phi tiêu đâm trúng chân ảnh hưởng đến khả năng di chuyển của tên cận hậu phía sau. Biết không thoát được, hấn liền quay người lao đến tấn công Bá Trí, nắm đầm tung về phía y. Chỉ thấy Bá Trí đơn giản nghiêng người, xoay vòng, sau đó thuận thế đánh cùi chỏ vào gáy đối phương khiến hấn ngã về phía trước. Hành động lưu loát, không hề dừng lại, Bá Trí tiếp tục đuổi theo.

Dọc đường y đã hạ không ít đối thủ, cuối cùng cũng chỉ còn một kẻ duy nhất. Đối phương vác con tin lên ngang vai, chệch phần lớn phần lưng, dường như là để phòng ám khí của hấn. Mang theo một người mà vẫn di chuyển nhẹ nhàng, mau lẹ, chỉ nhìn qua cũng dễ nhận ra đối phương có luyện qua võ nghệ, thậm chí là cao thủ.

"Đứng lại!"

Thuận miệng hét một câu, Bá Trí cũng không nghĩ nhiều, không ngờ đối phương đứng lại thật. Hành động này khiến y có chút ngạc nhiên.

"Tiểu tử, dám theo đến tận đây, xem như ngươi cũng có chút can đảm."

Hừ một tiếng, người trung niên quay người lại. Trên vai y, Hồ Nhu Nhi liên tục cựa quấy, nhưng vẫn không thoát được đôi tay chắc khỏe của y.

"Các ngươi là ai? Khi dễ một cô gái thì có gì hơn người."

Không biết từ lúc nào quanh Bá Trí chợt xuất hiện thêm năm người, những người này chia ra đứng chặn hai đầu con hẻm nhỏ này, vây Bá Trí vào giữa.

"Là ai thì sớm muộn tiểu tử ngươi cũng biết. Bắt hắn lại!"

Tiếng nói vừa dứt, năm người kia liền lập tức lao lên, bóng người chưa rõ, ánh đao đã đến trước mặt.

Năm người có trước có sau, hợp công xuất kích, đao quang kiếm ảnh, trong hỗn loạn lại mơ hồ phối hợp lẫn nhau, khoá chặt mọi lối thoát.

"Có bản lĩnh, có điều..."

Chỉ nhìn qua, Bá Trí đã thầm có nhận định của mình, có điều như thế nào, y lại không nói. Chỉ thấy Bá Trí nghiêng người tránh lưỡi đao chém tới từ phía trước, tay phải đón đỡ tay cầm đao của đối phương, tay trái đánh thẳng vào khuỷu tay y.

"Rắc rắc!"

"Keng!" "Keng!"

Âm thanh binh khí va chạm, sau đó là tiếng hét đau đớn. Khoá tay, trở đao, đón đỡ, hàng loạt hành động lưu loát của Bá Trí trong chớp mắt đã phá đi thế hợp công của ba người trước và sau, thân hình y thì cúi thấp dựa sát vào kẻ địch khiến hai tên còn lại không thể hạ thủ. Chưa dừng lại, cúi chồm y thúc mạnh vào bên sườn kẻ địch phía sau, lực đạo khá mạnh khiến tiếng kêu đau đớn của đối phương bị chặn lại, chỉ còn lại tiếng 'hừ' nặng nề trầm đục.

Giơ chân đạp mạnh vào một trong hai tên trước mặt, đẩy cả Bá Trí và kẻ xui xẻo phía sau bay lùi lại. Cơ thể cả hai va mạnh vào hai tên vẫn đang lúng túng không dám xuất thủ. Khi bọn chúng đang lâm vào hỗn loạn ngẩn ngui, hai mũi phi tiêu trên tay Bá Trí hơi hợt lướt qua cổ đối phương, cướp đi tính mệnh đối phương.

Tất cả chỉ diễn ra trong thoáng chốc, đến khi Bá Trí xoay người đứng dậy, trên mặt đất hỗn loạn đã nằm đó ba cỗ thi thể vẫn còn ấm nóng.

Một thoáng ngẩn ra, người trung niên kia hừ nhẹ, con tin trên tay y cũng dễ xuống.

"Cao thủ quyền sư, là ta chủ quan rồi. Hai người các ngươi lui ra, canh chừng con bé này."

Vừa nói, y vừa bẻ tay vặn cổ, tiếng khớp xương kêu lên liên tục. Mỗi bước y tiến lên, khí thế trên người cũng càng rõ hơn. Bá Trí cũng cảm nhận được áp lực từ y, tuy nhìn không thấy sờ không được nhưng y vẫn cảm nhận được. Đối phương cũng là cao thủ, thậm chí không kém mình. Nghĩ thế, y cũng phải nhũn mảy, chuyện này ngày càng thú vị.

"Đề ta!"

Hai người chuẩn bị chiến đấu, tinh thần tập trung cao độ, trong không khí im ắng này, tiếng nói chợt xuất hiện trở nên rõ ràng hơn bình thường.

Vẫn còn kẻ khác!

Chỉ kịp phản ứng như thế, quyền phong đã áp đến sau lưng, khí thế cực kỳ tàn mãnh.

Xoay người, tung quyền.

"Kình!"

Hai nắm đấm va chạm vào nhau, mạnh yếu lập phân, thân hình Bá Trí liền bị đánh lùi. Đối phương đắc thế không buông, một quyền tiếp theo đánh mạnh vào bụng y, khiến y như điều đứt dây bay lùi ra sau, đập mạnh vào tường rồi ngã xuống.

"Sư phụ, mình con là đủ rồi, đâu cần nhọc công sư phụ đích thân xuất thủ."

Người tới là một người đàn ông cao lớn, nhìn qua chỉ thấy tuổi tác khá lớn, đầu trọc, râu quai nón, dáng vẻ hùng hổ dọa người. Đối mặt với câu hỏi của người trung niên, ông cũng chỉ khoát tay ngăn lại.

"Đi thôi, chúng ta không có thời gian."

Là một trong những cao thủ mạnh nhất của Sa Trúc bang, trừ bang chủ và bát đại hộ pháp, y chẳng ngại một ai khác, đối với thực lực của mình cũng vô cùng tin tưởng. Tâm cao khí ngạo như y há lại coi trọng một tiểu tử mới đôi mươi. Vậy nên khi bên mình có ba người tử thương, mọi chuyện dường như nằm ngoài dự tính, y cũng không để trong lòng, chỉ là một tiểu tử mà thôi. Vốn y định xuất thủ giải quyết, không ngờ sư phụ bỗng nhiên xuất hiện, lại còn bảo "không có thời gian". Chẳng phải là ý nói nếu mình xuất thủ thì sẽ rất tốn thời gian hay sao. Khác gì nói tên tiểu tử này không yếu hơn mình bao nhiêu.

Đối phương chỉ là một tiểu tử!

Mặc dù rất bất mãn nhưng y cũng không dám lên tiếng tỏ vẻ, bởi sư phụ y rất nghiêm khắc, cũng rất bảo thủ, không muốn có ai làm trái ý mình.

"Muốn đi thì để người lại!"

Đám người dừng lại, ánh mắt bọn họ đổ dồn về phía xa nơi Bá Trí ngã xuống. Lúc này y đang gian nan đứng dậy, thân hình lung lay tùy thời ngã xuống nhưng ngữ khí của y lại hết sức nghiêm túc.

"Trúng một quyền của ta mà vẫn đứng lên được. Tiểu tử, anh hùng xuất thiếu niên."

"Ta bỗng nhiên cảm thấy có chút hứng thú với sư phụ của ngươi."

"Quyền nặng ngàn cân, thế tựa lối đình. Quyền vương Lôi Đình Nguyễn Tất Thuật, đường đường là đại sư Phật môn lại làm chuyện cường bắt dân nữ. Thiên hạ ngày nay đúng là chuyện gì cũng có."

Nghe vậy, nụ cười hứng thú trên gương mặt Nguyễn Tất Thuật vụt tắt, người đàn ông bên cạnh y lại nở nụ cười tàn nhẫn.

"Tiểu tử, nếu ngươi cứ giả chết thì ta đã cho ngươi toàn thân. Chỉ tiếc địa ngục không lối ngoi lại cứ đâm đầu vào, có trách thì chỉ trách mình lắm miệng."

Một người thể trạng dồi dào, một người đã thụ trọng thương, kết quả thật không khó đoán.

"Chân, ta muốn tiểu tử này còn sống."

Quyền vương Nguyễn Tất Thuật lên tiếng, xem ra hứng thú của y đối với Bá Trí vẫn không giảm chút nào.

Vừa phải giữ mạng, vừa đảm bảo bí mật không thể tiết lộ, chỉ có thể đánh ngất rồi mang đi.

"Chính hợp ý ta."

Nhìn đối phương tiến lại gần, Bá Trí chợt nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hải Ngư Bang

Phủ đệ Hồ gia.

Đêm đã về khuya, trên con đường ngoài phủ ánh đèn liên tục được thắp sáng. Sau giờ cơm tối, trên con đường thưa vắng dần xuất hiện bóng người. Người đến người đi, con đường tấp nập rộn ràng tiếng bước chân nhịp bước như mọi ngày.

Trái với không khí tấp nập ngoài kia, trong ngoài Hồ gia lúc này lại có chút lộn xộn, thậm chí là hỗn loạn. Gia nhân chạy vội, đình tráng cầm vũ khí tập trung ngoài đại sảnh, đôi mắt dõi trông vào bên trong như đang nghe ngóng điều gì đó. Thình thoảng lại truyền đến tiếng khóc thút thít của nha hoàn khiến không khí vốn hỗn loạn, khẩn trương nơi đây càng thêm u ám.

"...sau khi tiểu thư bị bắt đi, Bá Trí hộ vệ liền lập tức đuổi theo, còn tôi liền trở về đây báo tin cho mọi người."

Tiểu Nhu lên tiếng kể lại mọi chuyện phát sinh lúc chiều tối, trong giọng nói còn xen lẫn tiếng khóc nức nức. Sau khi tiểu Nhu nói xong, mọi người liền lâm vào trầm tư.

Quản sự Hoàng thì tỏ ra sốt sắng vô cùng, đi đi lại lại, chỉ thiếu hành động vò đầu bứt tóc nữa thôi. Tuy vậy ông cũng tỏ ra trấn định, ít nhất cũng phải tỏ vẻ như vậy, bởi hiện tại ông là người quyết định lớn nhất trong này, nếu ông cũng loạn há chẳng phải việc cứu tiểu thư càng thêm vô vọng hay sao. Đến lúc đó, cái chức quản sự này cũng không giữ được nữa rồi.

Bình tĩnh, quyết không được loạn!

Liên tục nhắc nhở bản thân như vậy, nhưng xem tốc độ đi lại ngày càng nhanh của ông, chắc ông cũng sắp loạn đến nơi rồi.

Nhiều khi chỉ thăm nhủ lòng như vậy cũng chưa đủ, chỉ vì chưa gặp khốn cảnh như vậy lần nào, không có kinh nghiệm xử lý. Hay nói cách khác, ông hiện không có lòng tin.

Lẽ thường trên đời đều như vậy, trải nghiệm củng cố lòng tin, lòng tin giúp chi phối bản thân.

Gặp sự trấn định không đổi sắc, thiên hạ rộng lớn, người như vậy nhiều vô số kể, nhưng cũng chỉ gói gọn ở ba loại người.

Có người trấn định vì sự không liên hệ đến mình.

Có người trấn định vì không quan tâm.

Có người trấn định là nhờ trải nghiệm sâu rộng, tầm mắt rộng lớn.

"Tiểu Nhu, chuyện xảy ra ở phố Hoa Hưng phải không?"

Nguyễn Tranh lên tiếng hỏi, y là một trong số những người vẫn còn trấn định nơi đây.

"Vâng."

Nghe Nguyễn Tranh hỏi như vậy, tiểu Nhu liền cố gắng trả lời.

"Phố Hoa Hưng à..."

Quang Dũng lăm nhăm lại câu này, bắt gặp ánh mắt Nguyễn Tranh nhìn sang, y khẽ gật đầu.

"Đến giờ Bá Trí vẫn chưa có tin tức, xem ra đã có biến rồi. Chúng ta cũng không thể ở đây đợi mãi được. Quản sự Hoàng..."

Nhìn xem quản sự Hoàng An vẫn không có chủ kiến, bất đắc dĩ Nguyễn Tranh đành phải đứng ra giải quyết.

"Nguyễn Tranh hộ vệ có lời cứ nói, Hoàng An tôi tuyệt đối nghe theo."

"Nghe nói Hồ gia có kế hoạch đầu tư dài lâu ở khu Hoa Hưng phải không?"

Tiểu thư hiện chưa rõ tung tích, hỏi mấy thứ này thì có tác dụng gì? Tuy cảm thấy nghi hoặc nhưng Hoàng An vẫn trả lời.

"Đúng vậy, Hồ gia chủ yếu buôn gạo, gỗ, vải vóc. Ngoài ra còn có..."

Sau đó Hoàng An tiếp tục nói kĩ hơn về kế hoạch đầu tư và quá trình triển khai. Chỉ nghe chốc lát Nguyễn Tranh đã nắm được đại khái, và bắt được ngay điểm quan trọng trong đó.

"Gạo, gỗ, vải vóc, toàn những thứ quan trọng à..."

"Được rồi, hiện lưu lại một vài người ở lại nơi đây, nếu có tin thì báo cho ta ngay lập tức. Những người còn lại, theo ta đến tổng bộ của Hải Ngu bang một chuyến."

"Tiện thể, mang cả vũ khí theo nữa. Có lẽ cũng sắp đến lúc kiểm nghiệm thành quả luyện tập của mọi người rồi."

Hải Ngu bang là bang hội có thế lực lớn nhất trong thành Minh La, thực tế thành viên của bang hội này đa phần là cư dân bản địa. Bang chủ Trần Thế Nhật của Hải Ngu bang cũng nguyên là cư dân nơi đây. Trong mắt người khác, người đàn ông này đích thực là một truyền kỳ.

Nhớ lại lực ba năm trước, khi cái tên Hải Ngu bang vẫn chưa xuất hiện, Sa Trúc bang và Vân Hải bang là hai thế lực lớn thời đó. Lúc đó trong thành khá hỗn loạn, hai bang hội lớn mình tranh ám đấu không ngớt. Phần lớn địa bàn đều bị hai bang hội này chiếm cứ.

Dưới sự chèn ép của hai thế lực lớn như vậy, Trần Thế Nhật có thể đưa Hải Ngu bang thành bang hội lớn nhất trong vòng ba năm, đích thực là chuyện không ngờ. Một người có tính truyền kỳ như vậy, một vài lời đồn liên quan đến y xuất hiện cũng không có gì là lạ. Có người nói y là người có võ công vao cường, có người lại nói y đa mưu túc trí, cũng có người nói y may mắn gặp thời. Vẫn còn rất nhiều lời đồn khác nữa, có tích cực, có tiêu cực, dù là loại nào cũng khiến danh tiếng Trần Thế Nhật tăng cao, người mộ danh mà đến cũng không ít, và những kẻ không có mắt cũng nhiều.

"Bang chủ, bọn chúng khinh người quá đáng, xin để Lê Phụ tôi dẫn anh em đi dạy cho đám không có mắt đó một bài học."

Hôm nay tổng bộ Hải Ngu bang đặc biệt náo nhiệt, bang chúng đứng thành từng vòng chen chúc lẫn nhau. Giữa đại sảnh là một người đàn ông hùng tráng, cơ bắp cuộn cuộn, trên khắp cánh tay tràn ngập các vết sẹo dài. Lúc này y đang gầm thét, khí thế hùng hổ bức người.

Tổng bộ Hải Ngu bang cực kỳ đơn sơ, nó vốn chỉ là một ngôi nhà rộng lớn với bốn bức tường, xung quanh chỉ tùy ý xếp chín cái ghế tựa để ngồi, những người thường ngồi trên đó là tám vị đường chủ và bang chủ của Hải Hôn bang. Ngồi ở chính giữa là bang chủ Trần Thế Nhật, mái tóc dài buông xoã, thân trên để trần lộ rõ những khối cơ ngực săn chắc. Đối mặt với những lời gầm thét của Lê Phụ, y vẫn tỏ ra hết sức bình thản. Tay phải y chống bên má, khuỷu tay đặt bên thành ghế, cơ thể ngồi nghiêng hẳn sang một bên, dáng vẻ hết sức tùy ý.

"Được rồi được rồi, không cần phải hét lên như thế. Cuối cùng là có chuyện gì mà làm ầm lên như vậy, báo hại ta không được ngủ một giấc thoải mái."

Sau đó y rất là hợp thời ngáp một cái rõ dài, mắt thì chực chờ muốn khép lại.

"Bang chủ!!!"

Lại một tiếng gầm lớn của Lê Phụ, tiếng gầm đột ngột khiến vị bang chủ truyền kỳ này giật mình một cái, mặt suýt đập xuống thành ghế, không thể duy trì thế ngồi ban đầu được nữa.

"Được rồi, nghiêm túc, ta biết rồi... Thế, cuối cùng là có chuyện gì?"

Sau khi ngồi lại ngay ngắn, Thế Nhật hỏi lại một lần nữa.

"Tôi muốn mang huynh đệ đi đánh người."

Giọng nói oang oang của Lê Phụ tiếp tục vang lên, tiếng nói như hét thẳng vào mặt người khác. Chỉ người quen mới biết đây chỉ là âm lượng "bình thường" của Lê Phụ.

"Tại sao huynh muốn đánh người?"

"Bọn chúng khi chúng ta không có người."

"..."

Bảy người ngồi bên đều ngán ngẩm lắc đầu, có người còn day trán. Mỗi lần Thế Nhật và Lê Phụ đối thoại đều có tình hình như vậy, hỏi gì đáp nấy, quyết không thừa không thiếu, kiệm lời như vàng. Cứ tiếp tục thế này chắc đến sáng mọi người mới rõ chuyện gì đang diễn ra mất.

"Tiểu Lục, nói xem rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Người ngồi bên phải Thế Nhật hỏi, y là phó bang chủ của bang, tên là Lý Cảnh Hoàng, mọi chuyện lớn nhỏ trong bang đều do y xử lý. Nghe y hỏi, một thanh niên đứng gần Lê Phụ bước ra nói.

"Bầm phó bang chủ, lúc chiều tối đám người của Sa Trúc bang động thủ bắt cóc Hồ tiểu thư ở khu Hoa Hưng. Bọn chúng dám hành động như vậy ngay trên địa bàn của chúng ta, đây là hành vi khiêu khích cực kỳ nghiêm trọng."

"Hồ tiểu thư? Hồ tiểu thư nào, có phải cô gái của Hồ gia mới đến cách đây mấy tháng trước phải không?"

"Chính phải."

Ừ hử một tiếng, Cảnh Hoàng lâm vào trầm tư.

"Sao các người biết là do người của Sa Trúc bang làm?"

Một vị đường chủ khác lên tiếng. Đây là một người phụ nữ, tóc búi cao, gương mặt trái xoan, làn da ngăm đen. Giọng nói hết sức nhẹ nhàng, thân thiện, ở cô hội đủ nét đẹp mặn mà, hiền dịu của người con gái miền biển.

"Thì chính là bọn chúng làm."

Lê phụ oang oang trả lời.

"Muội nói này Phụ huynh, huynh có thể nói nhỏ chút được không. Còn nữa, muội chỉ sợ là do đám người Vân Hải bang đứng sau gây xích mích thôi. Nếu không có chứng cứ rõ ràng thì cũng không thể tùy tiện dấy can qua."

"Sao mà nhầm được! Chính mắt tiểu Lục trông thấy tên sư tặc đi cùng với bọn chúng mà."

Nghe tiểu muội nói vậy, Lê Phụ đành phải giảm thấp thanh âm xuống. Tuy nhiên thanh âm khi bị đè nén lại nghe như tiếng hầm hừ, hậm hực.

"Sư tặc? Chẳng lẽ là quyền vương Nguyễn Tất Thuật?"

Bản chủ Thế Nhật lên tiếng, cặp mày nhíu lại, thái độ tuy ý ban đầu không biết đã biến mất lúc nào.

"Bang chủ, vị tiểu thư họ Hồ đó chúng ta phải cứu cho bằng được. Vấn đề mặt mũi chỉ là thứ yếu, quan trọng là..."

"Báo! Bên ngoài có quân sự Hoàng An của Hồ gia xin muốn gặp bang chủ."

Một bang chúng bỗng đứng chạy vào thông báo. Khi hay tin là người của Hồ gia, hầu như ai cũng cảm thấy nghi hoặc.

"Mời ông ấy vào. Bang chủ, Hồ gia lần này đầu tư rất lớn vào khu Hoa Hưng của chúng ta, chuyện này sẽ giúp chúng ta có lượng lợi nhuận rất lớn, bên cạnh đó còn giải quyết rất nhiều vấn đề việc làm, cơm ăn áo mặc cho các huynh đệ. Chúng ta phải coi họ như thượng khách mà đối đãi."

Nghiêng người sang bên cạnh, Cảnh Hoàng nói thầm những lời này cho Thế Nhật biết.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mộng Và Thực

Những hình ảnh chợt đến rồi đi, ánh sáng dần tắt, bóng tối dần ủa về. Suy nghĩ trở nên mờ lung, tự hỏi, sau đó ý thức bắt đầu tỉnh táo.

Hoá ra chỉ là mộng.

Trước giờ ta vốn không tin vào mộng, chỉ coi nó như một trải nghiệm khác lạ mà ta chẳng bao giờ gặp đến.

Thế nhưng trong khoảng thời gian gần đây, khi trí nhớ dần bị thực tại lu mờ, ta thường tự hỏi kiếp trước mà mình vẫn tin tưởng liệu có thực không. Đó chỉ là chút kí ức còn sót lại của một giấc mộng dài, hay thực tế lại chỉ là sự suy diễn của não bộ trong thoáng chốc.

Mộng và thực, thực và ảo.

Có khi nào ta hiện đang trong một giấc mộng dài, khi mở mắt lại thấy cha mẹ thân thuộc, vợ hiền con thơ, toà biệt thự sang trọng bên con sông thơ mộng?

Ta từng nghe nói nếu muốn tỉnh mộng thì có hai cách. Hoặc tự tỉnh lại, hoặc bản thân mình trong mơ chết đi. Tuy nhiên, tìm chết nào phải là chuyện dễ dàng gì.

Sống và chết, mộng và thực, những thứ mâu thuẫn như vậy, nghịch lý như vậy lại hoà quyện vào nhau. Chúng thường hiện hữu trong suy nghĩ của ta, đến cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở dài cùng với mây xanh sao sáng trong đôi mắt.

Có người nói mộng là điềm báo.

Cũng có người nói mộng là do dục vọng trong tiềm thức tạo ra.

Ta vốn chẳng để những điều ấy trong lòng. Thế nhưng, không hiểu sao, từ lúc gặp cô ấy, ta bỗng tin vào thứ gọi là vận mệnh.

"Tiểu tử, tỉnh rồi sao, dậy ăn chút cơm đi."

Một giọng nói già nua vang lên bên tai. Mở mắt ra nhìn, một ông lão khắc khổ không biết đã đứng bên cạnh từ lúc nào.

"Đánh cho người ta bất tỉnh, còn bất tỉnh như vậy, đám người này cũng thật là, ôi!"

"Tiểu tử, bọn họ nói không được coi trời cho người, có muốn ăn uống thì người đành phải tự lực. Lão đây cũng chỉ là người cho ngựa ăn mà thôi."

"Không ngờ bọn chúng lại trời cho người trong này. Tiểu tử, người tên Mã sao? Thật trùng hợp, lão đây cũng tên Mã."

Trong chuồng ngựa, Bá Trí vẫn im lặng không nói một lời, ánh mắt vẫn dõi theo từng hành động của ông lão kì lạ này. Ông lão cũng không để ý đến sự im lặng của Bá Trí, vẫn tự nói một mình như vậy, chắc việc này cũng thành thói quen rồi.

"Lão bá, đây là nơi nào vậy?"

Một ông lão gần đất xa trời, có lẽ ông ở một mình cũng lâu lắm rồi. Chỉ quan sát qua, Bá Trí cũng nhận ra ông chỉ là một ông lão bình thường.

"Chuồng ngựa. Tiểu tử, nhìn bộ dạng người hiện giờ, chắc cơm cũng chưa ăn phải không."

Một câu trả lời đơn giản, cũng không phải câu Bá Trí muốn nghe, nhưng dường như y cũng không để tâm vào câu trả lời cho lắm.

"Lão bá, bây giờ là canh mấy rồi?"

"Sắp sang canh hai rồi. Tiểu tử người muốn thoát khỏi đây sao? Bỏ ý định đó đi, bên ngoài có hai người cầm vũ khí canh chừng đấy, gió thổi cỏ lay cũng không giấu được bọn chúng đâu."

Canh ba? Gần nửa đêm rồi.

"Hô, xem ra bát cơm ta mang đến này lãng phí rồi."

Nhìn Bá Trí, ông lão khẽ lắc đầu. Lúc này hai tay y bị trói chặt, phần bụng cũng bị trói chặt vào cột, muốn gặp người cũng khó khăn thì sao có thể ăn trong khi không dùng tay được.

"Lão bá yên tâm, cơm của lão sẽ không bỏ phí đâu."

Đối với lời than của ông lão, Bá Trí cũng chỉ cười nhẹ một tiếng. Ông lão cũng phì cười trước thái độ của y.

"Chỉ mong vậy, lão đây cũng đi thôi, ta cũng không được ở đây lâu."

Ông lão đẩy cửa bước ra ngoài, một cái đầu chột ngó vào. Sau khi thấy mọi thứ vẫn bình thường, cánh cửa được khép lại.

Xung quanh chìm vào đêm tối, bây giờ Bá Trí mới có thể tập trung cảm nhận thân thể mình.

"Lão quỷ chết tiệt, xương sườn chắc là nứt mất rồi."

"Vũ khí trên người cũng bị lấy hết, cũng may thứ này vẫn còn."

Không cử động, tâm trí y đều tập trung vào nơi hai bàn tay. Đầu ngón tay y sờ dọc tám hộ thủ nơi tay, chỉ thấy y loay hoay một lúc, một mũi dao sắc nhọn dần lòi ra."

"Không ngờ cũng có lúc dùng đến thứ này, cứ tưởng nó vô dụng rồi chứ."

"Chỉ tiếc, lâu không mài, nó cùn mất rồi."

Hì hục một lúc, cuối cùng sợi dây thừng cũng đứt, khi đã rảnh tay tất cả cũng trở nên dễ dàng. Chỉ một lúc sau Bá Trí đã không còn lán bạn với cột nữa.

"Có thể ăn cơm rồi."

Có thực mới vực được đạo.

Đêm nay sẽ dài lắm đây.

Vào giờ Hợi, lộn thì ngủ say như chết, con người thì vẫn còn chút tỉnh táo, nhưng cũng là lúc cơn mệt mỏi ập đến sau ngày dài vất vả. Nhưng lúc như vậy, người ta chỉ muốn an ổn nằm trên giường nghỉ ngơi cho thoải mái. Vậy nên, đối với những người phải gác đêm thì chỉ biết thầm trách mình xui xẻo.

"Chết tiệt, đêm sao mà dài quá."

Ngồi dựa bên cửa, một người đàn ông ngáp ngán ngáp dài nói, thanh đại đao thì tùy ý vứt ở một bên. Bên cạnh người đàn ông đó cũng có một người thanh niên đang ngồi, mí mắt người này cũng đang trĩu xuống. Nói chung, khi không gian xung quanh hoàn toàn tối tăm, không khí yên tĩnh như vậy con người thường rất dễ buồn ngủ.

"Buồn ngủ quá, dù có nữ nhân ở đây ta cũng chẳng màng, chỉ muốn ngủ một giấc cho khỏe."

Lắm bả mấy câu như vậy, người thanh niên dứt khoát nhắm mắt lại, bắt đầu chìm trong mộng đẹp.

"Nói đến nữ nhân, ta lại nghĩ đến cô gái xuất hiện khi tối. Chắc chắn, tiểu Nam, lúc đó cũng có tên nhóc nhà ngươi chứ nhỉ?"

"Tất nhiên, chỉ thấy một lần cũng khó mà quên được. Đúng là tiểu thư khuê các, giờ nhìn mấy cô gái trong Lệ Xuân viện cũng thấy tục khí khắp người."

Nói đến mỹ nhân, tinh thần hai người liền tỉnh táo ngay tức khắc.

"Kể cũng lạ, bắt được cô gái như vậy bang chủ lại không động đến, chỉ nhốt ở trong phòng. Bệnh háo sắc của bang chủ chữa từ khi nào vậy nhỉ."

"Tiểu tử như ngươi thì biết gì. Ta nghe nói bang chủ muốn nhường cô gái đó cho một đại nhân vật nào đó."

Thoáng im lặng, hai người liền chìm vào vào trong suy nghĩ riêng của mình.

"Đối với vị mỹ nhân đó ta cũng cảm thấy hứng thú. Không biết một trong hai vị ai đó có thể đưa ta đi gặp một chút được không?"

Bỗng nhiên có tiếng nói từ phía sau truyền đến, khi nghe giọng nói lạ trong đêm khuya, phản ứng của hai người này lại bất đồng. Người thanh niên thì mơ hồ quay đầu lại, còn người đàn ông trung niên kia liền lao tới muốn cầm thanh đại đao nằm dưới mặt đất lên.

"Cùng là người với nhau..."

"...Sao nói chuyện cứ phải động đến gươm đao."

Cơ thể đang lao tới của người đàn ông đó không hề dừng lại mà lại ngã xuống mặt đất, sau đó máu từ sau gáy y bắt đầu loang ra khắp mặt đất.

Thảm trạng của người đàn ông đó khiến người thanh niên sợ run lên, nhưng y cũng không dám cất tiếng, chỉ vì kẻ sát bên cổ y là một mảnh sứ vỡ sắc bén.

"Ta vốn là người thành thật, vậy nên ta ghét nhất là những kẻ hay nói dối. Người, có phải là người thành thật không?"

Đối mặt với một kẻ giết người chẳng thèm nhú mảy, khoe miệng còn nở nụ cười tủm tỉm như vậy, hắn chỉ muốn khóc ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tìm Chết

Trên một cành cây um tùm, Bá Trí ngồi tựa vào thân cây, ánh mắt nhìn quanh quất, đôi mày nhíu chặt.

"Trang viên này cũng thật lớn, cũng thật lạ, chắc nó không nằm ở khu hoa Hưng rồi. Chỉ không biết Nhu Nhi đang ở đâu."

Trong khoảng thời gian này Bá Trí đều cũng hai chủ tớ Hồ gia đi quanh quần khắp nơi bàn chuyện làm ăn, trong lúc đó cũng thường viếng thăm một vài nhà có trang viên lớn như vậy, có thể nói mấy nhà ở khu Hoa Hưng Bá Trí cũng không lạ gì.

Chỉ là trang viên lớn như thế, biết tìm Nhu Nhi ở đâu. Cũng không phải y không muốn tìm từng nhà, việc đó khá là mất thời gian, với lại bên dưới gia đình, nha hoàn thành quần kết đội đi lại khá nhiều.

Tình huống này cũng không làm khó được Bá Trí, chỉ là tiếp theo đó sẽ có chút phiền phức.

"Lấy hắc đạo trị hắc đạo, chuyện xảy ra ở địa bàn của Hải Hồn bang thì bọn chúng cũng khó tránh khỏi liên quan. Và lại Hồ gia cũng là một nhà đầu tư lớn, nếu Nhu Nhi có bề gì thì những hạng mục đầu tư trước đó khó có thể tiếp tục tiến hành. Có hại chịu thiệt chỉ là Hải Hồn bang thôi. Chỉ là, sao lâu thế nhỉ?"

Theo lý thì tiểu Nhu đã trở về báo tin, với kinh nghiệm của Nguyên Tranh và Quang Dũng thì phải có hành động rồi chứ.

Có tiếng huyền ảo truyền đến, bên dưới đàn gia đình bắt đầu sột sỏ sáng đi khắp nơi, một vài tên còn cầm hung khí lăm lăm trong tay, có vẻ như là người của Sa Trúc bang.

"Đã phát hiện ta trốn thoát rồi."

Phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn, nếu không ngăn được thì đành phải thuận theo. Phàm việc gì cũng có hai mặt, tuy sẽ khó đi hơn nhưng đám người này cũng giúp ta tìm đến mục tiêu cần tìm.

"Ừm, chỗ kia nhiều ánh đuốc, xem ra có nhân vật quan trọng ở đó"

Dù không phải Nhu Nhi thì cũng giúp ta có điều kiện để trao đổi.

Đuốc dùng để soi sáng, nhưng cũng nói rõ có người đang đến. Tuy khắp nơi đều có người qua lại nhưng cũng không phải là không có kẻ hở. Khi thì đi chuyển trên mái nhà, lúc thì nấp sau hòn giả sơn, đến khi men theo tường vây tiến lên, Bá Trí chỉ cách mục tiêu có một dãy nhà. Chỉ là đến đây thì phải dừng lại, bởi Bá Trí nhìn thấy lão sư trực chết tiết đó và một người trung niên tóc ngắn mặc Đạo bào.

"Âm Dương khoái kiếm Nguyễn Hiền cũng ở đây à."

Hai cao thủ mạnh nhất của Sa Trúc bang đều ở đây, chỉ một người cũng khó đối phó rồi, vậy mà có tận hai người. Nghĩ đến đây, Bá Trí cũng cảm thấy khó khăn. Chỉ còn cách đợi vậy.

"Sư phụ, tên tiểu tử đó chắc đã trốn mất rồi. Chi bằng để con dẫn người toà ra tìm kiếm. Dù sao bên ngoài cũng có người của chúng ta, tên tiểu tử đó cũng đang bị thương, dù mọc cánh cũng khó thoát."

Một người trung niên đang đứng lên tiếng. Người này cũng là một hảo thủ nổi danh của Sa Trúc bang, tên là Trịnh Khắc Chân. Y là đồ đệ của quyền vương Nguyễn Tất Thuật.

"Không cần thiết, tiểu tử đó sẽ tìm cách cứu con bé ấy. Chúng ta cứ ở đây đợi hắn đến là được rồi. Chỉ không biết sao tiểu tử đó lại thoát được?"

"Con đã điều tra rồi, trước đó lão Mã canh ngựa có đến đưa bữa tối cho hắn. Chắc hẳn là lão đầu này cõng dây trời."

Nghe vậy, Tất Thuật trầm ngâm một lúc, rồi y thờ dãi một tiếng.

"Lão Mã này ta cũng biết, con cháu của lão đều chết hết khi hai bang hội giao tranh. Kẻ đầu bạc tiền kẻ tóc xanh, cũng khó cho lão."

"Kiếm lúc nào đó, rồi giúp gia đình họ đoàn tụ đi."

"Vâng."

Khi nói những lời ấy, gương mặt Tất Thuật vẫn đượm nét ưu sầu.

"Có tin tức gì của tiểu tử họ Phạm không?"

"Vẫn chưa liên lạc được, thuộc hạ đã sai người đi tìm hiểu chuyện này."

Nghe Nguyễn Hiền hỏi, Khắc Chân cũng không dám chậm trễ, vội vàng trả lời.

"Báo hai vị Hộ pháp! Đám Hải Hồn bang dẫn người đánh lên chúng ta, nhân số hơn trăm người. Bốn tên Đường chủ cũng đến."

Bỗng nhiên có một người vội vàng chạy vào, tin tức đưa đến cũng thật kinh người. Trong thoáng chốc tất cả những người trong đây đều đưa mắt nhìn lên, nơi đây bỗng chốc trở nên ồn ào.

"Đám chuột nhắt này không ngờ lại dám chủ động tấn công!"

"Trước giờ như lũ rùa đen rụt đầu..."

"Có hai vị Hộ pháp ở đây thì có gì phải sợ..."

"Đến bao nhiêu giết bấy nhiêu!"

Tiếng hô hào vang lên khắp nơi. Tuy nhân số chỉ khoảng hơn năm mươi người nhưng khí thế của bọn chúng cũng không hề suy giảm, trái lại còn tăng lên rất cao.

"Rầm!"

"Im lặng!!!"

Một cái vỗ bàn, một tiếng hét lớn, trong thoáng chốc tiếng nói ồn ào liền im bặt. Nguyễn Hiền quắc mắt nhìn quanh, thái độ hùng hổ dọa người, đám người kia liền cảm như hén.

"Cũng thật xảo."

Tất Thuật gạt gù nói, gương mặt còn nở nụ cười tủm tỉm.

"Hưng sư động chúng, chỉ không biết bọn oắt con này muốn cứu con bé kia hay là muốn khai chiến đây."

Nguyễn Hiền cũng cười. Quả thật, có hai người bọn họ ở đây thì không có gì phải lo lắng. Có trách thì trách đám người Hải Hồn bang này không có cao thủ xứng tầm bọn họ. Vậy nên dù Hải Hồn bang là bang phái có nhân số đông nhất, nhưng thực tế thì bọn chúng luôn tránh những trận giao tranh lớn với Sa Trúc bang.

"Là gì thì cứ ra là biết ngay. Chân, con ở lại đây, đề phòng tiểu tử kia cứu con bé của Hồ gia."

"Vâng, sư phụ."

Sau khi an bài tất cả, hai người Tất Thuật và Nguyễn Hiền liền đi đầu tiến ra ngoài, theo sau là một đám bang chúng.

Nhìn đám người dần khuất trong đêm, Bá Trí liền bắt đầu rục rịch, cơ hội đợi từ lâu cuối cùng cũng tới. Khi ngoài xa bắt đầu truyền tới tiếng chém giết, thân ảnh Bá Trí cũng xuất hiện ở ngoài cửa lớn.

Nhìn Bá Trí tay cầm đao xuất hiện, Khắc Chân nở nụ cười đắc chí.

"Những năm này, kẻ muốn chết thật nhiều. Tiểu tử, ta nên bội phục sự trung thành của ngươi hay nên cười vì sự ngu ngốc của ngươi đây?"

"Tìm chết? Nào có dễ vậy."

"Tin ta đi, những năm này chết là việc dễ dàng nhất."

Chỉ đối đáp vài câu, Bá Trí đã tiến vào phòng sân rộng. Ánh mắt y nhìn về phía trước không xa, nơi một cánh cửa vẫn đóng chặt, một ánh nến vẫn bập bùng cháy.

"Qua được cửa ải là ta, cô ta sẽ thuộc về ngươi. Chỉ là, ngươi qua nổi không?"

Không có tiếng đáp lời, Bá Trí huy động thanh đại đao trong tay.

Nhẹ quá.

"Tất Thuật, đây là tiểu tử mà huynh nói sao, ta xem cũng không có gì đặc biệt."

Bỗng nhiên có tiếng nói vang lên từ phía sau, giọng nói và nội dung khiến trái tim Bá Trí bỗng nhiên siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Dụng Mưu

Đánh rần động cỏ, khiến chúng ta tập trung lại với nhau, từ đó tìm ra địa điểm mục tiêu bị nhốt. Tiểu tử nguoi một mực ần nhẫn đến giờ mới chịu xuất hiện, cứ như cơ hội chắc chắn sẽ đến vậy. Ta xem ở Hồ gia cũng có một người biết hành sự. Không gặp nhau nhưng vẫn có thể hỗ trợ lẫn nhau, đám tiểu bối các nguoi thật khiến lão phu mở rộng tầm mắt."

Nguyễn Tất Thuật tùm tùm cười, ánh mắt y vẫn luôn dừng trên người Bá Trí. Hứng thú trong tâm đối với tiểu tử này càng lớn.

"Lão già như huynh cũng không cần vẽ rần thêm chân như vậy chứ? Thuận tuý chỉ là trùng hợp thôi. Do đâu mà huynh khẳng định như thế?"

Nguyễn Hiền lắc đầu nói, y không đồng ý với kiến giải của bằng hữu.

"Tiểu tử, chắc nguoi cũng tò mò như vậy phải không? Ha ha, chỉ vì một câu buột miệng của nguoi thôi."

"Chính hợp ý ta."

"Khi nghe ta nói bắt nguoi về, tiểu tử nguoi bỗng thốt lên như vậy. Vốn ta cũng không để tâm, nhưng khi tiểu tử nguoi trốn thoát, cộng với việc đám Hải Ngư bang xuất hiện, ta mới nhớ đến chuyện này."

Nghe Tất Thuật nói như vậy, Nguyễn Hiền cũng gạt gù tự hỏi, chỉ thoáng chốc đã nghĩ ra đáp án.

"Tiểu tử này muốn tiềm nhập, nội ứng ngoại hợp!"

Nói ra đáp án này, Nguyễn Hiền mới vỡ lẽ, ánh mắt nhìn Bá Trí cũng đổi khác.

"Tiểu tử, một bước sai lầm vào vạn kiếp bất phục. Nhớ lấy!"

Vuốt nhẹ chòm râu, Tất Thuật vui vẻ nói, dường như y đang rất vui.

"Thụ giáo."

Bá Trí ôm quyền hành lễ, xem như thừa nhận những lời nói của quyền vương Nguyễn Tất Thuật. Đúng là rừng càng già càng cay.

"Ha ha, tuổi trẻ khinh cuồng, nhưng vậy mới là tuổi trẻ. Nhớ năm đó chúng ta cũng hào khí can vân như vậy. Chắc chắn, chỉ tiếc mấy lần già chúng ta ăn muối còn nhiều hơn nguoi ăn cơm."

"Ừm."

Nghe Tất Thuật nói có sự, Nguyễn Hiền cũng gạt đầu, ánh mắt như lâm vào hồi ức. Hai người đều tỏ ra hết sức thoải mái, không hề lo đến việc Bá Trí chạy thoát, thậm chí là giao tranh của hai bang hội vẫn rất kịch liệt ngoài kia.

"Sự phụ, động thủ thôi, để lâu sinh biến."

Khắc Chân sốt ruột nói. Đối với một người đồ đệ như y, việc sự phụ khen không hết lời đối với một tiểu tử như vậy khiến y cảm thấy rất khó chịu. Những lời đó đến y cũng chưa được nghe từ miệng sự phụ. Thế nên khi nhìn Bá Trí, ánh mắt y cũng không dễ chịu gì.

"Không sao, cái thành Minh La nhỏ bé này ta nắm rõ trong lòng bàn tay. Chút lực lượng của Hải Ngư bang thì tạo được sóng gió gì chứ. So ra ta còn có hứng thú với tiểu tử này hơn."

"Tiểu tử, nguoi tên gì?"

"Họ Nguyễn, tên Bá Trí."

"Nguyễn Bá Trí, cái tên rất hay. Tiểu tử, nếu nguoi bái ta làm sự phụ, ta có thể làm chủ trả con bé Hồ gia kia cho nguoi."

Lời thốt ra khiến tất cả đều kinh ngạc, Bá Trí cũng cảm thấy nao nao, giờ đến phiên Bá Trí cảm thấy hiếu kì.

"Sư phụ, không thể..."

Phất tay lên, Tất Thuật tỏ ý ngăn cản, tuy vậy lần này đồ đệ y lại không nghe theo.

"Sư phụ, đại sự lâm trọng. Cô ta là người Phạm thiếu gia ưng ý, đây là cơ hội để chúng ta hợp tác với Phạm gia, sư phụ không thể..."

Nói được nửa chừng, Khắc Chân phải ngừng lời, chỉ bởi ánh mắt lạnh lẽo của sư phụ đang nhìn y.

"Hừ! Cánh cứng rồi, lời ta nói cũng không nghe, giờ còn muốn dạy ta phải làm gì."

"Sư phụ, con không dám."

Biết sư phụ đã động nộ, Khắc Chân lập tức quỳ xuống. Chỉ tiếc lần này Tất Thuật lại không lý đến y.

"Bá Trí, một tiểu tử thông minh như ngươi, không ngờ lại mắc phải kế mưu tầm thường như vậy, cuối cùng lâm vào cảnh này. Ta đoán con bé này phải rất quan trọng với ngươi. Tiểu tử ngươi yêu con ấy sao?"

Nghe vậy, Bá Trí chỉ trầm mặc không đáp.

Đợi một lúc sau, thấy Bá Trí vẫn im lặng, Tất Thuật thở dài một tiếng.

"Không trả lời, xem ra ngươi quyết định từ chối rồi. Thấy ngươi cố kéo dài thời gian, ta cũng không ngại đợi một lát, xem xem tiểu tử ngươi còn con bài chưa lật nào. Chỉ tiếc, xem ra là không có."

"Thật ra ta vẫn có một thắc mắc. Làm sao ngươi thoát ra được?"

"Câu này, hay là để ta trả lời giùm cho."

Một giọng nói lạ lùng bỗng nhiên xuất hiện, tất cả đều cảm thấy ngạc nhiên, nơi đây sao lại có người. Chỉ có Bá Trí là nở nụ cười.

"Trên hộ thủ của đại ca ta có giấu một mảnh dao nhỏ, để phòng bị những lúc bị bắt trói. Tất nhiên chuyện đó ta biết."

Chẳng biết từ lúc nào, Bá Dũng đã xuất hiện ở ngoài cửa lớn, một tay chống đao, tay kia vác một thanh đại đao màu đen trên vai.

"Nguyễn Hiền, Nguyễn Tất Thuật, hai lão quý các ngươi hôm nay chết chắc rồi."

Bóng người liên tục xuất hiện trên tường vây, sau đó nhảy vào khoảng sân rộng, nhanh chóng bao vây hai người Nguyễn Hiền và Nguyễn Tất Thuật vào giữa.

"Trần Thế Nhật, Lê Phụ, các ngươi ở đây, không lẽ..."

Nhìn những người này xuất hiện ở đây, không lẽ phía ngoài có biến.

"Các ngươi có nội ứng, bọn ta há lại không biết. Các ngươi muốn bắt cá, bọn ta giúp giăng lưới. Chỉ tiếc, cá bắt được lại là cá mập."

"Bốn con cá con đã mắc lưới. Nơi đây còn hai con cá lớn đã vào tròng."

Nhìn hai lão già đứng đó, Thế Nhật thần suy tính. Sa đã bị vây, không biết có bắt được, hay là...

"Hừ, lưới có đủ chắc không, hay chỉ quấy một cái là rách."

"Rầm!"

Cánh cửa căn phòng phía sau Tất Thuật bỗng tung lên trời, thân ảnh Khắc Chân bay ra ngoài, theo sau y là một bóng người như hình với bóng. Ánh kiếm phiêu hốt liên tục xuất ra khiến y phòng thủ rất khó khăn. Trên người Khắc Chân đã có vài vết kiếm, mặc dù chỉ là vết thương nhẹ nhưng cũng nói rõ y có chút chật vật. Chỉ một thoáng giao thủ ngắn ngủi, hai bóng người liền tách ra.

"Ngươi là ai?"

"Trần Bất Toàn."

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Sóng Trước Sóng Sau

Ta vẫn nhớ khi đó là ngày mưa tầm tã. Máu hoà với nước mưa xuôi theo dòng suối.

"Đại ca, có người chết nè."

Người chết? Là ai sao?

"À không, người này vẫn còn thoi thóp, là một tiểu tử."

Tên nhóc như đệ thì lớn hơn ai đâu.

"Đại ca, cứu nó đi."

"Tại sao?"

"Thích."

Sau đó ta cứu y.

Kể cũng buồn cười, lúc y tỉnh lại, hành động đầu tiên là xuất kiếm tấn công người cứu mình. Ta vẫn nhớ, lần đó ta đánh y một trận. Sau đó, thời gian y bình phục còn lâu hơn lúc ta cứu y.

Tên nhóc đó vẫn luôn tỏ ra thần bí, hỏi gì cũng không nói, sau đó ta cũng lười hỏi. Nhưng ta biết, chỉ bởi phong cách hành xử của nó rất quen thuộc.

"Đánh không cần mạng, tiểu tử, ngươi là thích khách sao?"

Ánh mắt Khắc Chân tuy ý đánh giá đối phương, tên tiểu tử này cũng vậy, gương mặt lạnh lùng vẫn không giấu được vẻ non trẻ.

"Vật đổi sao dời. Tinh thể nghịch chuyển thật là nhanh."

Giọng nói của Bá Trí từ trong phòng vọng ra. Cửa căn phòng đã tan hoang, nhìn vào dễ thấy thân ảnh thấp thoáng của Bá Trí, lúc này y đang loay hoay cời dây trói cho một người.

"Đừng sợ, hiện tại đã an toàn rồi."

Mỉm cười nhìn cô gái trước mặt, trong lòng y tràn ngập cảm xúc. Nhu Nhi không nói, chỉ gật đầu. Xác thực cô đã bị dọa không ít, dù vậy cô cũng không quá tỏ ra hoảng loạn, chỉ bình tĩnh bước ra ngoài theo Bá Trí.

"Lão già, sống lâu mà vẫn không biết câu 'kiêu binh tất bại' sao."

Nhìn Tất Thành đứng phía xa, gương mặt vẫn hết sức thong dong, Bá Trí không nhận được châm chọc y một câu.

"Xác thực, chữ 'ngờ' vẫn luôn khiến người ta khó chịu như vậy. Chỉ là, các ngươi tập trung lực lượng nơi đây thì sao có thể bình ổn bên ngoài được. Hay định 'cầm tặc tiên cầm vương'?"

"Lão đầu, xem ra ông xem ra ông ăn muối nhiều nên lú lẫn mất rồi."

"Lực lượng trong thành ông hoàn toàn nắm trong tay, thế lực lượng từ ngoài vào thì sao?"

"Tin ta đi, khi ông tận mắt xem tình hình bên ngoài, ông tuyệt đối không cười nổi đâu."

Nghe Bá Trí nói vậy, ánh mắt Tất Thuật thoáng qua Bất Toàn và Bá Dũng. Đột nhiên y chợt tỉnh ngộ.

"Chân, phá vậy!"

Trong chớp mắt, Khắc Chân đã động, thân hình y lao vọt về phía tường vậy. Thế nhưng có người không để cho y được toại nguyện.

"Chạy đâu!"

Ánh kiếm lướt tới, khoá chặt mọi bước tiến của đối thủ. Chỉ tiếc, kiếm của Bất Toàn không còn dễ dàng như trước. Không biết từ lúc nào bàn tay Khắc Chân đeo thêm đôi găng bằng thép. Chỉ thấy y nhẹ nhàng huy động đôi tay, âm thanh kim chúc va chạm liên tục vang lên, toàn bộ kiếm chiêu của Bất Toàn đã bị ngăn lại. Vượt qua Bất Toàn, Khắc Chân tiếp tục lao đi, phía trước chỉ còn Bá Trí ngăn lối.

Nhìn đối phương tiến vào thế thủ, Bá Trí cũng chỉ nhàn nhạt nhìn y, rồi để đối phương tùy ý vượt qua, sau đó biến mất sau tường vây.

Thấy vậy, tất cả những người đứng đây đều tỏ ra ngạc nhiên.

"Ngươi làm gì thế hả, sao không ngăn tên đó lại?"

Lê Phụ rất trực tiếp, hét lên chất vấn Bá Trí.

"Bá Dũng, sao lại như vậy?"

Thế Nhật thì lại cau mày, chuyện này không đúng theo kế hoạch.

"Ta cũng không biết?"

Bá Dũng cũng mơ hồ trả lời.

"Hừ, chúng ta chỉ có nhiệm vụ bảo vệ tiểu thư. Mặc dù lần này có cùng chung địch nhân nhưng vẫn phải đặt sự an toàn của cô ấy lên hàng đầu. Nếu cứu được người thì chúng ta không nhất thiết phải ở đây nữa."

"Ngươi..."

Nghe Bá Trí trả lời như vậy, có ý lâm trận bỏ trốn, Lê Phụ lập tức điên tiết. Không điên sao được, nếu ba người này rồi đi thì chỉ hai người bọn hắn sao đánh được hai lão bất tử này được. Tuy nhiên khi lời ra đến miệng vẫn phải nuốt lại, chỉ bởi Thế Nhật ngăn y lại.

"Hừ, các người cũng tốt đẹp gì. Chỉ một vụ bắt cóc nho nhỏ lại dốc hết sức mạnh trực thăng lên thành bang hội chiến, các người tưởng ta tin sao? Muốn kéo chúng ta vào vùng nước đục này cũng đâu có dễ."

Ánh mắt Bá Trí lạnh lẽo nhìn về phía hai người Thế Nhật.

"Hừ! Bọn ta giúp Hồ gia các người, cuối cùng kết quả nhận được lại là đây. Đây là đạo nghĩa của thương nhân sao? Ta đây khịt mũi coi khinh."

Thế Nhật ngữ khí bất thiện, xem ra sau chuyện này hai bên khó có thể hợp tác thoải mái được.

"Đến lúc này rồi mà vẫn cố chống ché. Nay hai lão già, người của các ông không chống được lâu đâu."

Hai người Tắt Thuật và Nguyễn Hiền vẫn luôn đứng một bên xem tình thế. Khi thấy có vẻ như đối phương không nói đùa, cả hai cũng chỉ nhàn nhây. Rút cuộc là có chuyện gì vậy?

"Nếu người đã nói vậy thì lão phu cũng cáo từ. Tiểu tử, đề nghị lúc trước của lão phu vẫn còn hữu dụng."

Nói xong, Tắt Thuật lao nhanh về phía trước.

"Lão thất phu, chạy đâu!"

Lê Phụ gầm lên xông đến chặn đánh, hai nắm đấm như hổ gầm đánh về phía Tắt Thuật.

"Tiểu bối, rút ra!"

Tắt Thuật cũng xuất song quyền nghênh chiến. Quyền quyền đối nhau, âm thanh va chạm mãnh liệt vang lên. Thân hình Lê Phụ bị đánh lùi mấy bước, còn Tắt Thuật chỉ hơi chựng lại, sau đó tiếp tục lao ra ngoài.

Thế Nhật động thân định lao ra ngăn cản, chỉ là chưa kịp xuất thủ, y đã phải hoành đao đón đỡ kiếm chiêu đoạt mệnh của Nguyễn Hiền.

"Đề lão già đây ở lại chơi với các người."

Chiến đấu ngay lập tức bộc phát, Lê Phụ liền mặc kệ tất cả quay lại tấn công Nguyễn Hiền, mặc Tắt Thuật lao ra ngoài cửa.

Khi chân mới bước ra ngưỡng cửa, một mũi kích bỗng nhiên xuất hiện, thế tới cực kì lăng lệ, ép Tắt Thuật phải liên tục lui lại. Người đến hoành kích trực diện quét tới, lực bạt thiên cân, biết không kịp tránh, Tắt Thuật giờ song quyền lên ngăn cản.

Âm thanh kim chúc va chạm chói tai vang khắp sân, Tắt Thuật phải lùi liên tiếp mấy bước mới trừ hết lực. Xung lực va chạm mạnh mẽ chấn nát cả ống tay áo, lộ ra đôi hộ uyển bằng kim loại.

"Lực tựa thiên cân*. Chỉ là, như vậy vẫn chưa đủ."

"Còn có thể hơn nữa."

Bóng người kia nhàn nhạt trả lời. Giọng nói trầm, cộng thêm vết sẹo bên má taok cho người khác cảm giác tang thương. Chỉ là, trông y vẫn còn rất trẻ.

"Là người?"

Tất Thuật nghi ngờ hỏi.

"A Hoả!"

Bá Dũng hô lên một tiếng kinh ngạc, sau đó y liền hoành đao, dáng vẻ hết sức cẩn thận với người thanh niên đó.

"A Trí, a Dũng, đã lâu không gặp."

Người thanh niên đó cười gật đầu, thái độ hết sức vui vẻ, chỉ là Bá Dũng lại không có tâm trạng tương tự.

"Không ngờ lại là tên oắt nhà người."

Nhìn thấy người thanh niên đó, Bá Trí chợt hiểu thêm vài điều. Chính người thanh niên đó đứng sau tất cả chuyện này.

"Hừ, xem ra Phạm gia quyết định đứng về phía đối lập với bọn ta rồi. Ta chỉ có thể nói lão già họ Phạm đó thật ngu xuẩn."

Nguyễn Hiền nhàn nhạt nhìn Hoả nói.

"Về nói với bang chủ các người, thành Minh La không chào đón các người."

"Chỉ bằng tiểu tử người? Hỡi song quyền của ta trước đây."

Hoả quay sang nhìn về phía đám người của Bá Trí, những người vẫn đứng ngoài chuyện này.

"Hai người quyết định không giúp ta sao?"

"Tất nhiên là không rồi!"

Không hề suy nghĩ, Bá Dũng ngay lập tức trả lời.

"Vây, không tiền."

Nhìn đám người rời đi, Hoả cũng thấy buồn cười, không khác với dự tính của y bao nhiêu. Nghĩ lại sau bao nhiêu năm như vậy, mấy người đó vẫn không đổi tính, âu cũng là chuyện lạ.

Ở bên kia ba người Thế Nhật, Lê Phụ và Nguyễn Hiền đánh đến long trời lở đất. Ở bên này, hai người Tất Thành và Hoả vẫn có tâm trạng đầu khẩu.

"Tiểu tử, anh hùng xuất thiếu niên. Chỉ là, ta lại không có hứng thú với người. Rất không may, ta lại rất thích ngắm những vì sao rơi rụng."

"Lão già, sóng sau xô sóng trước, thời đại của ông đã qua rồi."

"Hừ, không có sóng trước mở đường, đám sóng sau như các người có thể vỗ đến đâu chứ."

Sau đó, hai người lao vào nhau.

*lực tựa thiên cân: lực tựa ngàn cân: 1 cân ngày xưa bằng 0,5kg

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Xiềng Xích

Đại ca, không ngờ lại gặp a Hoả ở đây."

Ngoái đầu nhìn về phía sau, Bá Dũng có chút bồn chồn không yên.

"Muốn giúp y thì quay lại đi."

Bá Trí nhàn nhạt nói.

"Hừ, ai muốn giúp y chứ."

Lúc này trang viên hết sức hỗn loạn, con người chạy loạn khắp nơi, tiếng khóc thét sợ hãi của các nha hoàn khiến nơi đây càng thêm hỗn loạn. Trên con đường lát gạch bằng phẳng, có bốn người thân nhiên bước đi, không chút để ý đến không khí xung quanh.

"Bá Trí đại ca..."

Mọi chuyện vẫn thật mơ hồ, với một cô gái như Nhu Nhi, những chuyện xảy ra hôm nay thật khó quên. Dù đã tạm thời được an toàn, trong lòng cô vẫn thấy đôi chút sợ hãi.

"Sao vậy tiểu thư?"

"Để bạn huynh ở một mình như vậy, không sao chứ?"

"Không có vấn đề gì. Tự gây họa thì để nó tự gánh."

Bá Trí lạnh nhạt nói.

Ngữ khí thật là lạnh, dù không phải nhắm vào mình, Hồ Nhu Nhi cũng thấy phát run. Không phải vì sợ, chỉ bởi đây không phải một Bá Trí hoà nhã mà cô biết.

"Chuyện này, rốt cuộc là sao vậy?"

Nhu Nhi rụt rè hỏi.

"Ồi dào, còn sao nữa. Nếu chuyện này có dính đến tên tiểu tử đó thì chẳng phải quá rõ hay sao. Tên khốn đó luôn muốn làm khó đại ca, việc tiểu thư bị bắt chắt hắt cũng có bóng dáng hắt trong đó..."

"Được rồi."

Bá Trí lạnh nhạt nói, ngữ khí vẫn đều đều như vậy, dù vậy vẫn khiến Bá Dũng im lặng ngay lập tức.

"Rất mạnh."

Trước nay vẫn im lặng, Bất Toàn bỗng thốt một câu không đầu không đuôi như vậy. Đến khi Bá Dũng khó hiểu nhìn y, môi y nhấp nháy một lúc, cuối cùng lại chỉ lắc đầu không nói.

Cảm nhận lúc đó thật khó diễn tả bằng lời.

Đi được một lúc, tiếng hô giết phía trước dần trở nên rõ ràng. Lúc này Bá Trí chợt dừng lại.

"Hai người đưa tiểu thư về trước đi!"

"Này này, sao đệ phải đi, nơi đây náo nhiệt như vậy mà. Đệ còn muốn đại triển thần uy, muốn cho đám người này biết cự thế vô song Phách Đạo bá tuyệt nhân thần..."

Bá Trí vừa dứt lời, Bá Dũng đã cắn nhàn không ngớt, nói đến mức Bá Trí nhìn không được phải vỗ đầu y một cái.

"Được được, đệ về còn không được sao. Quý hẹp hòi."

Câu cuối đã hạ âm lượng hết mức, tuy vậy tất cả đều đứng gần nhau, thành ra ai cũng nghe được.

Bá Trí cũng lười để ý đến, tuy vậy y vẫn nghe được tiếng cười khúc khích cổ kìm nén của Nhu Nhi. Trên gương mặt y cũng nở nụ cười khó phát giác.

Nhìn bóng lưng ấy, Nhu Nhi có chút xuất thần.

"Tiểu thư, đi thôi."

"Ừ, để huynh ấy đi như vậy không sao chứ?"

Ngoái đầu nhìn lại, cô có chút bận tâm hỏi.

"À, không sao đâu. Huynh ấy là người có thù tất báo, nếu cứ đi về chỉ sợ trong lòng khó nhịn."

Nghe vậy, gương mặt Nhu Nhi hiện lên vẻ lo lắng.

"Huynh ấy đi tìm người tên Chân sao? Thế nhưng, lúc trước huynh ấy cũng đâu phải đối thủ của hắt, bây giờ còn bị thương nữa."

"Không sao, huynh ấy mạnh hơn hẳn nhiều. Nếu không phải bọn chúng dùng cô làm con tin thì đại ca sao để bọn chúng bắt dễ dàng thế chứ."

Bá Dũng khoát khoát tay, tỏ vẻ không sao cả.

"Xin... xin lỗi, là tôi làm liên lụy huynh ấy."

"Ặc, tôi đâu có ý đó."

Sau đó Bá Dũng liên tục vò đầu bứt tai, cố gắng giải thích cho Nhu Nhi hiểu. Chỉ là càng giải thích càng loạn, càng khiến cô ấy bất an. Rốt cuộc, không biết làm gì hơn, Bá Dũng đành phải đưa cô quay lại xem cuộc chiến từ xa. Hai người thần thần bí bí bám theo sau Bá Trí, như sợ y phát hiện. Chỉ có Bất Toàn thì khác, y cất kiếm bên hông, sau đó thảnh thơi rảo bước theo sau hai người.

Bá Trí không biết phía ngoài xa có mấy cái đuôi bám theo, vậy nên khi phát hiện ra Khắc Chân trong đám hỗn loạn đang đâm chém nhau kia, y liền tức khắc xông tới.

"Giết!!!"

"Giết!!!"

Tiếng hô giết liên tục vang lên trong đêm, ánh đuốc bập bùng lay động, như ngòi bút vẽ nên bức tranh sáng tối, khắc họa nên tình cảnh khi con người điên cuồng.

Là đôi mắt đỏ ngầu. Là gương mặt dữ tợn. Là vết máu nơi tay. Là trái tim ngừng nhịp.

Sinh mạng là gì?

Là cái dừng nhất thời? Hay mù quáng bất phân?

Sống đã không dễ, có sao cứ phí hoài như vậy?

Con người thời đại này trước nay vẫn thế, sống quên mình vì những lý tưởng không thực của thánh hiền, mà không biết đó chỉ là vũ khí quân chủ dùng để khống chế nhân tâm. Là thứ xiềng xích trói chặt bản thân, để kèm toả dục vọng bản năng của con người. Để rồi khi chết đi, xiềng xích đứt đoạn, dục vọng trời dậy, con người mới biết sinh mệnh quý giá cỡ nào.

Chỉ là, người biết thì đã ngã xuống, người chưa biết vẫn cứ tiếp tục theo đuổi những thứ hư vô. Vòng tuần hoàn vẫn cứ lặp lại mãi không dứt.

Buồn thay, đó lại là bức tranh thời đại này. Thời đại phong kiến hủ Nho.

Sống trong thời đại như vậy, ta có thể làm được gì?

Người này là ai?

Còn người này?

Xung quanh toàn là những gương mặt xa lạ, những kẻ vẫn chưa thoát khỏi xiềng xích. Ta như nhìn thấy 'nó' đang gãy giữa, 'bọn họ' đang gãy giữa.

Sống làm gì khi không là chính mình? Để ta 'giải thoát' các người.

Không hề do dự, đao vung lên.

Một con đường máu trực tiếp được mở ra. Máu của Sa Trúc bang, máu của Hải Ngư bang, tất cả hoà lẫn vào nhau, chẳng hề phân biệt.

Cùng là con người có sao phải chém giết nhau?

"Địch ta chẳng phân. Nguyên Tranh huynh có lời nào muốn nói không?"

"Đêm tối, tình huống hỗn loạn. Hoàng huynh xem, địch ta chẳng phải đã phân rồi sao."

Nhìn tình huống đó, Nguyên Tranh cũng phải nhíu mày. Dù vậy, đối với lời trách móc của Cảnh Hoàng, y cũng chỉ trả lời hời hợt cho qua.

Địch ta đích xác đã phân, chỉ là, có chút khác biệt. Sự chém giết tàn nhẫn của Bá Trí lại khiến hai phe ngừng đấu, sau đó tách ra hai bên.

"Bá Trí, tiểu thư đâu?"

Nguyên Tranh đến bên hỏi, Quang Dũng cũng cầm đao đứng bên, hai người từ nãy giờ giết cũng không ít.

"An toàn rồi."

"Nếu vậy chúng ta cũng tránh khỏi đây thôi."

Nghe Bá Trí trả lời, Nguyên Tranh thở phào nhẹ nhõm.

"Đợi đợi một lúc, có việc."

Bá Trí nhàn nhạt nói. Lách qua hai người, y xách đao tiến về phía đám người Sa Trúc bang.

"Đệ muốn làm gì?"

Nguyên Tranh hét lên, y đưa tay ra muốn ngăn lại.

"Giải quyết hậu quả."

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thời Đại Mới

Ta ngang dọc một đời, tung hoành khắp thiên hạ, sinh thời khó gặp địch thủ. Trong đời, ta luôn lấy đoạn thời gian ấy làm kiêu ngạo, coi những năm tháng đó là đỉnh cao của cuộc đời, coi những trải nghiệm ấy là kinh nghiệm quý báu.

Ta có đủ vốn liếng để tự ngạo.

Những hậu bối trẻ tuổi ta chẳng coi vào đâu, thanh niên tài俊 trong mắt ta cũng chẳng là gì. Dù là ngọc quý, cũng chưa qua mài giũa, liệu có toả sáng được sao. Vì thế, trước nay đầu với hậu bối, ta chưa bao giờ dốc toàn lực, thậm chí nghĩ, chắc cả đời này chẳng có ai đáng để ta làm phải làm thế.

Ta, đang đứng trên đỉnh cao của võ thuật.

Chỉ là, thường thức đã bị phá vỡ.

Hôm nay, ta gặp một người niên kỉ vẫn còn trẻ. Vốn tưởng "anh hùng xuất thiếu niên" đã là nhận định rất cao rồi, chỉ là, y còn hơn thế.

Thể lực dồi dào, sức mạnh như hổ, thể công liên miên bất tuyệt, ta như ngược dòng Trường Giang chảy siết, đau khổ chống đỡ.

"Lão già, sức kiệt rồi sao?"

Theo đó là một kích như trời giáng bổ xuống, uy thế như vậy thật không thể ngăn cản. Ta vẫn luôn tin vào song quyền của mình. Song quyền chéo nhau, ta cố sức đón đỡ một kích như lời đỉnh ấy.

Chỉ là, có lúc lực bất tòng tâm.

Mũi kích như lời đỉnh ấy mạnh mẽ dị thường, đầu gối khụy xuống, nền gạch vỡ nát. Ta như nghe tiếng xương đầu gối vỡ nát, nghe thấy tiếng mũi kích cắt da. Liệu mình chống đỡ, kết quả vẫn như vậy, ta thật đã già rồi sao?

"Ta vẫn chưa già!"

Một tiếng rống lớn, sức mạnh như hiện về, ta vẫn hết sức bình sinh hất văng kích của đối phương ra. Lưỡi kích thấm đẫm máu tươi, theo mũi kích bay ra, máu chảy thành vệt dài giữa không trung. Đối phương cũng lùi lại mấy bước, song phương không tiếp tục giao thủ, sân viện lâm vào khoảng khắc yên tĩnh ngán ngùi.

Tay ôm một bên vai đầm máu, ta lao đảo đứng dậy, sức mạnh dần trôi đi. Ta biết, ta đang đi đến điểm cuối của cuộc đời.

"Càng đánh càng mạnh. Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai?"

Dù biết mình yếu thế, Tất Thuật vẫn rất bình thản. Bách thể chìm nổi y đều đã trải qua, chút khí độ khi đối mặt sinh tử y vẫn còn. Một đời võ thuật gia, chỉ hận bản thân mình già chết. Chết trong trận chiến thế này, dùng võ tổng kết cuộc đời, bản thân Tất Thuật cũng thấy không thẹn với lòng. Chỉ là, trong giờ khắc cuối của cuộc đời, giờ khắc đáng nhớ ấy lại bị đối phương phá hủy.

"Chiến thần."

Câu trả lời khiến y ngẩn ra, miệng khẽ nhếch lên, nở nụ cười giễu cợt.

"Ta biết, ngươi đang cười ta."

"Cười tiểu bối vô tri, cười ta không biết trời cao đất rộng."

Hoà thân nhiên trả lời, như trần thuật lại điều gì đó không đáng kể.

"Chỉ bằng ngươi? Chỉ biết đâm chém bỏ dục? Tiểu tử, ngươi có tài đức gì mà tự xưng hiệu Chiến thần?"

Tất Thuật cười, cười cho sự vô tri của đối phương, cười y ếch ngồi đáy giếng.

"Ngươi có biết hoá phồn vi giản không?"

"Có biết thiên chuy bách luyện không?"

Hoà chỉ thân nhiên liếc đối phương, phản ứng của hắn cũng trong sở liệu.

"Đạo lý ai cũng biết..."

Tất Thuật hừ lạnh nói, lời chưa nói hết, Hoà đã chen lời.

"...Chỉ là có những kẻ tự cho là đúng."

"Lời nói của tiên hiền, mấy ai có thể hiểu, mấy ai có thể lý giải. Những tướng đã quán triệt thấu hiểu, cuối cùng thiết vẫn là thiết, mãi không thể thành thép, ngọc bất thành khí."

Lời nói của Hoà rất thân nhiên, mỗi câu như đánh vào tâm khảm đối phương. Những lời mà lão già như y thường dùng để giáo huấn người khác, nay phải nghe từ miệng đối thủ, một hậu bối, chuyện này có vẻ thật tức cười.

"Đạo lý đơn giản như vậy, ngươi vẫn không hiểu. Uống cho một thân tu vi, uống cho danh tiếng võ đạo đại sư của ngươi. Chỉ có thể nói, ngươi cố gắng chưa đủ."

Nghe câu cuối cùng của Hoà, gương mặt vốn lạnh nhạt của Tất Thuật chợt hiện ra vẻ mê mang.

Chưa đủ.

Còn nhớ nhiều năm trước, sư phụ y cũng nói y như vậy.

Ý nghĩ thoáng, đôi mắt vốn mơ hồ lại trở nên bình thản. Ánh mắt nhìn Hoà cũng khác với trước kia, y như nhìn thấy thời đại mới đang được bắt đầu.

Có lẽ lúc sắp chết, con người thường suy nghĩ linh tinh như vậy.

Ta cũng thật đã già rồi.

"Nói nhiều như vậy, không lẽ ngươi muốn thu phục ta?"

"Không."

"Ta muốn cho những kẻ thủ cựu như ngươi biết, thời đại của các ngươi đã qua rồi."

Nghe vậy, Tất Thuật chợt bật cười, sau đó là cười lớn. Cười đối phương cuồng vọng không tự lượng sức, cũng cười bản thân phí hoài cuộc đời mà vẫn mê mang. Suốt đời khổ luyện thành tài, xông pha khói lửa, ân oán tình cừ. Những tướng đã đi đến đỉnh cao của cuộc đời, cuối cùng nhìn lại, cũng chỉ là phí hoài cuộc sống.

Sắt chẳng thành thép.

Ngọc bất thành khí.

"Cũ không đi, mới không tới. Vậy, hãy dùng máu tươi của lão già này mở ra thời đại mới đi."

Dùng chút sức tàn cuối cùng, ta tiếp tục nghiền chiến đối phương. Chỉ là, tâm thái đã khác. Dầu sắp tàn lụi, ta vẫn muốn nhen nhóm lên ngọn lửa cuối đời, ngọn lửa chiếu sáng cho thời đại mới.

Đối mặt với đòn tấn công liều mạng của một đại sư võ thuật, Hoà vẫn rất bình thản. Trục diện lao tới, hai tay nắm kích, y chỉ đơn giản vung lên, sau đó trầm xuống.

Vẫn chỉ đơn giản như vậy.

Ta biết cái chết đã gần kề, có lẽ là ảo giác, ta chợt thấy người thanh niên ấy biến lớn.

Là y trở nên vĩ đại trong tâm ta, hay đứng trước y ta bỗng trở nên nhỏ nhoi?

Sau đó ánh sáng vụt tắt, màn đêm phủ xuống.

Bánh xe vẫn nhẹ nhàng quay, trang sử mới được viết nên.

Thời đại của Chiến thần.

Thời đại của máu và nước mắt.

Thời đại hào hùng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Dục Tâm

Lúc Hoả đuổi sang đến bên kia, chiến đấu giữa đám người Thế Nhật và Nguyễn Hiền cũng đã kết thúc. Hai người bọn họ cũng có vài vết thương trên người, xem qua cũng chỉ là vết thương nhỏ, không đáng kể. Dõi mắt nhìn quanh, Hoả không nhìn thấy thân ảnh Nguyễn Hiền đâu cả.

"Chạy rồi?"

"Hồi công tử, lão già đó khi thấy tình thế không ổn liền chạy mất. Chúng tôi cũng không kịp phản ứng, để đối phương tẩu thoát mất."

Chuyện này có chút phiền toái, Hoả vốn không muốn lộ mặt sớm như vậy. Tuy nhiên khi ngẫm nghĩ lại, tất cả mọi chuyện đều đã chuyển động, một con cá lọt lưới cũng không nhắc nổi sóng gió gì lớn.

"Vậy thì thôi, bắt đầu thu lưới đi."

Ba người bắt đầu di chuyển, mục tiêu chính là nơi hai phái đang giao tranh kịch liệt.

"Người của ta đã bắt đầu tổng tấn công các phân đà, cứ điểm của Sa Trúc bang, tin tưởng những nơi đó đều đã bị đánh tan. Vân Hải bang một mực án binh bất động, bọn chúng đối với hành động của chúng ta vẫn không tỏ ngọn nguồn. Hiện giờ đại thế đã định, dù bọn chúng bây giờ có tấn công cũng không làm khoa được chúng ta."

Thế Nhật đơn giản báo lại tình huống, thái độ dù rất tùy ý, nhưng kính ý trong lời nói rất rõ ràng, chỉ cần có người nghe thấy đều sẽ cảm nhận thấy sự tôn trọng của y dành cho Hoả.

"Công tử, có cần nhân lúc này tấn công cả Vân Hải bang không?"

Lê Phụ nôn nóng hỏi, chỉ là giọng nói nhỏ hơn âm lượng "bình thường" rất nhiều. Đứng trước Hoả, ngay cả Lê Phụ tính cách ngang tàng, thô cuồng cũng phải thu lại tất cả.

"Không cần."

"Thế chân vạc đã bị phá vỡ, một Vân Hải bang không làm khó được chúng ta nữa. Với lại ta vốn chỉ nhắm vào Sa Trúc bang, còn đám người từ phía Nam kia khá phức tạp, ta còn có việc cần đến bọn chúng."

Vừa đi vừa nói, chỉ thoáng chốc ba người đã ra đến khu vực bên ngoài. Ánh đuốc vẫn còn chiếu sáng cả một vùng, chỉ là chiến cuộc nơi đây cũng đã kết thúc. Đa số bang chúng đều đã tản đi truy đuổi dư chúng Sa Trúc bang, một số thì ở lại dọn dẹp hiện trường. Lúc này ánh mắt Hoả dừng lại trên một đám người.

Ánh mắt Bá Trí lạnh nhạt nhìn Bá Dũng, cái nhìn hờ hững khiến một người có tâm thái vô câu vô thúc như Bá Dũng cũng cảm thấy bất an. Lúc này y đang hết sức khúm núm, chân tay lỏng lẻo không biết đặt đâu, miệng thì nở nụ cười giả là cầu tài.

"Xem ra lời nói của ta chẳng còn hút giá trị nào rồi."

"Đâu có đâu có, đệ vẫn luôn nghe lời đại ca mà."

Nghe ta ngữ khí bất thiện của Bá Trí, Bá Dũng liền cười làm lành, ngữ khí hết sức nịnh nọt.

"Vậy sao?"

Bá Trí nhướng mày, đây là thói quen vô thức khi y gặp việc khó chịu, chóng mặt. Những lúc như vậy, thường sẽ có kẻ chịu đau khổ. Nhẹ thì trầy da tróc vảy, nặng thì nằm giường dưỡng thương, thậm chí là mất mạng. Là thân huynh đệ, thói quen của đại ca Bá Dũng lý nào không biết, động tác nhỏ đó của Bá Trí tả nhiên cũng không thoát khỏi đôi mắt tinh nhạy của y. Y chợt rung mình một cái.

"Cái này... Bá Trí đại ca, đây vốn là ý của tôi, không can hệ gì đến Bá Dũng đại ca cả."

Tình cảnh Bá Trí đại phát thần uy, Nhu Nhi cũng không phải chưa thấy qua. Nhớ lần trước khi đương đầu với thảo khấu, phong thái thông dong của Bá Trí thật rất ấn tượng. Chỉ là so sánh với con đường máu như lần này, cô chợt cảm thấy sợ người thanh niên vẫn luôn tỏ ra bình thản này. Nhưng ít ra, tình cảnh trăm sát người tên Chân giữa đám người Sa Trúc bang cũng thật là khí thế.

Dù thế, khi đối diện với Bá Trí, không hiểu sao cô cũng cảm thấy thấp thỏm, có lẽ là sợ chẳng? Nhưng mà, ta sợ điều gì nhỉ?

Vốn định giáo huấn Bá Dũng một trận, chỉ là Nhu Nhi đã ra mặt, Bá Trí cũng không tiện phát tác, chỉ là uất khí khó nhịn. Cũng may, cuối cùng cũng có chỗ phát tiết.

"A Trí, biết ngay huynh sẽ giúp ta mà."

Hoả cười lớn tiến lên, vòng tay mở rộng muốn ôm đối phương một cái. Chỉ là nghênh đón y lại là lưỡi đao toát ra hàn ý từ trên giáng xuống. Như đoán được tình thế như vậy, Hoả cũng chỉ nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát. Lưỡi đao chém mạnh xuống mặt đất, nền đá bẻ nát, đá vụn văng tung toé.

"Người muốn làm gì?"

Lê Phụ hét lớn, nắm đấm như sắt thép đánh về phía Bá Trí. Chỉ là mới xông lên vài bước, y buộc phải dừng lại, chỉ vì lưỡi đao của Bá Dũng từ bên cạnh quét qua.

Trong khoảnh khắc, Thế Nhật cũng rút kiếm chỉ đối phương, theo sau đó kiếm của Bất Toàn cũng hiện nơi tay. Đám người xung quanh thấy thế cũng lục tục xuất vũ khí, đầu mâu trực chỉ đám người Bá Trí. Tình huống bỗng trở nên căng thẳng, đại chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

"Hiểu lầm, chỉ là đùa mà thôi."

Hoả khoát tay nói, ra lệnh cho mọi người thu vũ khí lại.

"Ta không có đùa!"

Bá Trí trầm giọng nói, ngữ điệu hết sức nghiêm túc. Nghe ngữ khí trầm trọng như vậy, Hoả thoáng ngạc nhiên, đến khi ánh mắt dừng lại trên người Nhu Nhi, y mới có điều hiểu ra.

"Cô gái này, không lẽ là chị dâu?"

Hoả tần ngần hỏi, sau đó không cần nghe trả lời, ánh mắt đã không kiêng nể gì đánh giá đối phương. Bá Trí không trả lời, cũng không tiện trả lời, chỉ là như thế cũng không khác gì thừa nhận lời nói của Hoả.

"Chắc chắn, ta nói sao lại lạ như vậy, thì ra là vì cô gái này."

Hoả lắc đầu, ngữ khí nghiêng ngả. Lời nói không kiêng nể của y cũng khiến Nhu Nhi cảm thấy hết sức khó xử, gương mặt thoáng hồng lên, dưới ánh lửa càng thêm nổi bật.

"Hoả..."

Nghe gọi, Hoả quay đầu sang, ngay tức khắc một cú đấm như trời giáng đánh thẳng vào mặt y. Thân hình Hoả bị đánh bay, sau đó ngã xuống cách đó bảy thước.

Đau quá.

Hoả ngồi dậy, khoé miệng châu máu, y nhổ chút máu ứ trong miệng ra, ánh mắt nhìn Bá Trí có chút hoang đại.

Ánh mắt này, Bá Trí đã từng thấy một lần, y không muốn nhìn thấy chút nào, nhất là khi ánh mắt đó lại tập trung vào chính mình.

"Chuyện gì cũng có giới hạn, ta không muốn chuyện này lặp lại lần nữa!"

Đứng trước mặt Hoả, Bá Trí xốc y lên, mặt đối mặt, tròn mắt chỉ có sự lạnh lùng, sự thản nhiên cố hữu đã biến đi đâu mất.

"Lần đầu ta thấy người nổi giận như vậy."

"Một đấm này, cũng đáng lắm."

Dù trúng một đòn đau, Hoả cũng không hề tỏ ra tức giận. Dường như y lại thấy rất vui trước sự nổi giận của Bá Trí.

"Lúc trước ta có thể thu thập người, sau này cũng có thể làm được."

"Ha ha, người tưởng mọi chuyện vẫn như xưa sao?"

Đối với lời cảnh cáo của Bá Trí, Hoả cũng chỉ cười cợt, tỏ vẻ hết sức tự tin.

"Hừ."

Buồng Hoả ra, thần thái trong mắt Bá Trí cũng thay đổi, trở nên lạnh nhạt như trước. Nhìn Hoả, một con người trước giờ vẫn luôn tự tin, y biết chỉ dùng lời nói thì chẳng có tác dụng gì cả.

"Đi thôi."

"Tiểu tử khôn kiếp, giết ta đi!"

Bỗng đâu có tiếng gào lớn vang lên hấp dẫn ánh mắt mọi người. Khi nhìn lại chỉ thấy một người đang nằm dưới mặt đất, vết thương chồng chất, máu tươi nhuộm đỏ một vùng. Lúc này Khắc Chân đã hoàn toàn bị phế bỏ, gân chân đã bị người cắt đứt, không thể di chuyển. Đối với hắn mà nói việc này cực kỳ tàn nhẫn, so với việc giết hắn còn khó chấp nhận hơn.

Rất nhiều ánh mắt đồng tình đều nhìn về phía hắn, phần nhiều là thương hại. Duy chỉ có ánh mắt Bá Trí vẫn lạnh nhạt như cũ, y lắc đầu nói.

"Muốn chết nào có dễ."

"Ta vốn là người thành thật."

Nhìn đám người Bá Trí dần khuất trong đêm tối, Hoả chợt xuất thần.

Vẫn còn nhớ những ngày trước, khi Hoả lấy Bá Trí làm mục tiêu muốn vượt qua. Thế nhưng, đối với Bá Trí, chuyện đó vốn chẳng có gì quan trọng. Sự lạnh nhạt bất cần của Bá Trí, từ lúc còn nhỏ Hoả đã biết đến. Chỉ là lúc trưởng thành Hoả mới nghĩ được thấu đáo, kết quả lại khiến y cực kỳ khó chịu.

"Cái tâm không màng danh lợi của huynh, hãy để ta giúp một tay, trăm nó đi."

Hoả trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chuyện Bát Quái

Thời gian gần đây, thành Minh La đầy những biến động. Mặt ngoài thì sóng êm bề lặng, nhưng ẩn sâu bên trong là dòng chảy ngầm mãnh liệt. Dưới sự thanh bình hời hợt của người dân là sự tranh đấu đẫm máu, tàn nhẫn của các bang hội.

Chỉ trong một đêm, Sa Trúc bang đã bị tiêu diệt. Bang chúng tứ tán khắp nơi, những nhân vật đầu lĩnh người thì bị bắt, người thì bị giết. Nghe nói quyền vương Lôi Đình Nguyễn Tất Thuật cũng đã ngã xuống trong dòng xoáy đó.

Cây đổ bầy khi tan.

Sau khi Sa Trúc bang ngã xuống, những bang phái nhỏ quan hệ mật thiết với bang hội này cũng ần lượt hứng chịu tai ương, đa phần đều cố gắng kiểm soát hiên mới để dựa vào. Cứ thế, người tìm đến Vân Hải bang cũng không ít, người cầu cạnh Hải Ngư bang còn nhiều hơn nữa.

Hôm nay, Hải Ngư bang như mặt trời ban trưa. Sau khi Sa Trúc bang bị tiêu diệt, phần lớn địa bàn của bang hội này đều quy về Hải Ngư bang. Nhân cơ hội đó, Hải Ngư bang tiếp tục khuếch trương thế lực, mở rộng địa bàn, tăng tầm ảnh hưởng trong thành.

Bên cạnh đó, được sự ngầm trợ giúp của quan phủ, việc tiếp quản những sản nghiệp vốn có của Sa Trúc bang trở nên đơn giản hơn nhiều. Nhờ đó bang hội này có thể liên tục khuếch trương mà không gặp phải rào cản gì lớn.

Sóng vẫn xô bờ, chỉ là không biết đã cuốn trôi đi bao nhiêu mạng người. Bao nhiêu người làm nôi cho cá.

Một hòn đá nhắc lên ngàn tầng sóng. Sóng lan ra khắp nơi, dù cách xa cũng chẳng thể nào tránh được. Hà hướng chi, hòn đá rơi vốn rất gần.

Sau vụ việc lần trước, Hồ gia dần tiến vào quỹ đạo ban đầu, Lý Nguyên Tranh tiếp tục công việc huấn luyện đội hộ vệ. Chủ tớ Hồ Nhu Nhi thì vẫn thảnh thơi ra ngoài, sau khi công việc làm ăn ổn định, cô cũng thảnh thơi hơn trước. Trước giờ khi đi đâu cô vẫn luôn có một cái bóng theo sau, bây giờ

cũng vậy, chỉ là tình huống thật kỳ quái, khiến cô dở khóc dở cười.

"Bá Dũng đại ca, huynh bỏ cái mặt hung thần ác sát đó đi được không, người ta nhìn kìa."

Tiểu Nhu vừa đi vừa cắn nhàn, gương mặt phụng phịu, sắp méo đến nơi. Bên cạnh cô là Hồ Nhu Nhi lúc này thì đang cười khúc khích, thần thái cui về, cứ như có chuyện gì đó thú vị lắm.

Nguyên nhân của chuyện này là do Bá Dũng, em trai của Bá Trí. Chuyện này phải bắt đầu lại từ cái ngày hôm trước, ngày mà Hồ Nhu Nhi bị bắt cóc, lúc đó Bá Trí đã bị thương. Sau đó, Bá Trí lấy lý do bị thương nặng không tiện ra ngoài, việc bảo vệ tiểu thư khi ra ngoài đành phải giao cho lại người khác. Chẳng khoa để ai cũng nhận ra Bá Trí đang kiểm soát, còn để làm gì thì chỉ y biết, mà có lẽ là ai cũng biết, ai cũng hiểu.

Lúc Bá Dũng xung phong nhận nhiệm vụ này, chẳng ai có ý kiến gì hết, vì thế nên hiện tại tiểu Nhu rất khó chịu, đầy một bụng bực mình. Một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, Bá Dũng không bị răn cấm nhưng còn cảnh giác hơn cả người bị cấm. Thế nên lúc này y đang trợn trừng mắt, gương mặt hầm hừ, phối hợp với dáng vẻ cao lớn của y, muốn hùng hổ có hùng hổ, muốn dọa người có dọa người.

Mỗi lần có người đi ngược hướng sát gần Hồ Nhu Nhi, cặp mắt của y liền trừng ngay vào người đó, cứ như chỉ cần người đó có chút dị động là y liền nhào vào cắn xé vậy. Dần dần, xung quanh ba người xuất hiện một khoảng trống, mỗi khi đi qua, tất cả đều ghé mắt nhìn theo, thậm chí còn xì xào bàn tán. Những việc đó khiến tiểu Nhu thấy rất phiền, cũng rất bực mình, thành ra chỉ đành phát tác lên người Bá Dũng. Đối với chuyện này, vị tiểu thư Hồ Nhu Nhi cũng đành vuốt trán buông tay, tỏ vẻ không biết làm sao.

"Chúng ta nghỉ chân một chút đi."

Kim khâu vừa xuất, tiểu Nhu như được đại xá, lon ton chạy đến quán nước ven đường. Thay vì nghỉ chân, có lẽ là muốn tránh ánh mắt người đi đường mới đúng. Cũng thật trùng hợp, ba người bọn họ lại dừng chân ở quán ăn Cát Tường.

"Tiểu nhị, lấy nước!"

Vừa ngồi vào bàn, Bá Dũng đã đập bàn hét lớn, muốn bao nhiêu thô tục cũng có. Hành động này rước đến một loạt ánh mắt xem thường của những người ngồi xung quanh.

"Hừ, cô giờ tay ra muốn làm gì vậy?"

Vừa gọi nước xong, ánh mắt Bá Dũng liếc thấy tiểu Nhu giờ hai tay về phía y, là động tác muốn đỡ lấy. Chỉ là, đỡ lấy cái gì?

Đối với câu hỏi của Bá Dũng, khoé mắt tiểu Nhu giật giật, cô có xung động muốn đánh người. Hôm trước Bá Dũng cũng vỗ bàn gọi nước như lúc này, việc đó khiến chủ tử hai người ngượng muốn chết, chỉ muốn rời khỏi nơi đó càng sớm càng tốt. Lần này tiểu Nhu đã có chuẩn bị, cô muốn đưa tay ngăn cái hành động thô lỗ đó lại. Chỉ là, vẫn chậm một nhịp. Dù rất muốn đánh tên này thành đầu heo, tiểu Nhu vẫn phải nhẫn, gương mặt còn cố nở nụ cười thần thiện.

"Bá Dũng đại ca, lần sau có thể đừng vỗ bàn như vậy được không!"

Giọng nói hết sức mềm mỏng, thần thái tội nghiệp cầu xin, tiểu Nhu chỉ muốn vị tổ tông này lần sau chú ý ngôn hành cử chỉ một chút.

"Không được!"

Không hề suy nghĩ, Bá Dũng quả quyết lắc đầu, giọng nói kiên quyết không hề có ý thay đổi.

"Vì sao?"

"Làm vậy mới phong cách."

Khi nói câu đó, Bá Dũng một bộ dương dương đắc ý, mũi héch lên, chỉ hận không thể vỗ bàn thêm mấy chục lần.

Một bụng lửa giận của tiểu Nhu lập tức vọt lên tận cổ họng, cô muốn được phát tiết ngay lập tức. Hết cách, tiểu Nhu dứt khoát khép hờ hai mắt, mắt nhìn mũi, hít thở nhịp nhàng, một bộ cao tăng nhập định, miệng cô còn lầm nhảm mấy câu "thực nữ, thực nữ..."

"Lầm nhảm cái gì chứ, lòng thần giả quý..."

Chỉ là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Thấy bộ dạng của tiểu Nhu như vậy, Bá Dũng cũng lầu bầu vài câu, chẳng qua tiếng thì thầm này có hơi... lớn. Đến lúc này, tiểu Nhu rốt cục cũng nổi bão.

"A!!!"

Hai tay vỗ bàn, mắt nhắm chặt, tiểu Nhu ngửa mặt hét lớn. Đúng lúc đó tiểu nhị cũng mang ấm chén đến, tiểu Nhu đứng dậy cầm chén nước ném về phía Bá Dũng.

"Này thì tròng mắt..."

"Này thì vỗ bàn..."

"Này thì phong cách..."

"Này thì..."

Cứ mỗi khi hét lên một câu, tiểu Nhu lại cầm chén ném về phía đối phương. Chỉ là bọn họ có ba người, tiểu nhị cũng chỉ mang lên có ba cái chén, thành ra khi ném xong cái thứ ba, tiểu Nhu chỉ mới hết được nửa chừng đã phải tạm dừng lại. Hết thứ để ném, ánh mắt tiểu Nhu vô tình lướt qua ấm nước tiểu nhị đang cầm, tay vô thức đưa ra muốn đoạt lấy, chỉ là người tiểu nhị đó cũng vô thức lùi lại một bước.

Tình cảnh lập tức trở nên quỷ dị.

Một khoảng dừng lại này, khiến tiểu Nhu đã phát tiết một phần ức chế cũng tỉnh táo lại đôi chút. Theo đó, cô cũng cảm thấy khó xử, nhất là khi ánh mắt của mọi người xung quanh đều đổ dồn vào cô.

"Sao rồi, không ném nữa à?"

Vốn vẫn lấy hai tay che đầu, khi thấy xung quanh chợt im lặng, Bá Dững hé mắt nhìn qua kẽ tay hỏi. Câu hỏi này đến thật không đúng lúc.

"Oa...!"

Hình tượng bị mất sạch trong thoáng chốc, tiểu Nhu liền ôm mặt khóc, sau đó chạy ra khỏi quán.

"Ủầy, đánh người ta xong còn khóc. Con gái thật khó hiểu."

Đối với kẻ da dày thị béo như Bá Dững, chút hờn dỗi của tiểu Nhu chẳng gây chút thương tích nào cho y. Đưa tay vỗ vỗ trán, Bá Dững thì thảo nói.

"Tiểu thư, chúng ta Về hay ở lại uống nước?"

Day day trán, Hồ Nhu Nhi cũng cảm thấy hết cách. Vừa gây ra động tĩnh lớn như vậy, Bá Dững vẫn còn có tâm trạng uống nước. Nhu Nhi thật cảm thấy khó hiểu với phương thức tư duy của anh em bọn họ.

"Không sao, chúng ta ở lại đây nghỉ trong chốc lát."

"Tiểu nhị, đưa chén nước khác ra đây!"

Bá Dững hô lớn, cánh tay y nâng lên muốn vỗ xuống, suy nghĩ chốc lát, cuối cùng y cũng chỉ nhẹ nhàng hạ tay xuống. Hành động bày khiến Nhu Nhi thở phào một hơi, dù vậy mọi người chung quanh cũng xì xào bàn tán, việc này khiến cô cũng cảm thấy xấu hổ.

Không khí trên bàn chợt lắng xuống, Bá Dững thì chỉ im lặng uống hết chén này đến chén khác, Nhu Nhi thì tần ngần nhìn y, dáng điệu muốn nói lại thôi. Rút cuộc cô cũng không nhịn được, chủ động bắt chuyện.

"Bá Dững, người thanh niên tên Hoà ấy, có quan hệ thế nào với hai người vậy?"

Động tác nâng chén của Bá Dững chợt dừng lại, mắt y nhìn cô gái đối diện đầy vẻ khó hiểu.

"Tiểu thư hỏi đến y làm gì vậy?"

Mặc dù là hỏi, nhưng Bá Dững cũng không đợi Nhu Nhi trả lời, y tiếp tục nói.

"Tên đó ấy à, một tên vừa cứng đầu vừa phiền phức."

"Cứng đầu? Phiền phức?"

Nhìn gương mặt toàn dấu chấm hỏi của Nhu Nhi, tâm bất quái bực phát, Bá Dững bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Nhu Nhi cũng không ngờ quan hệ trong đó lại lạ kỳ đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hội Ngộ

Nói đến chuyện này, phải bắt đầu kể từ mười năm trước."

"Lúc đó Hoà vẫn chỉ là một tiểu tử, có điều tiểu tử này cũng thật có bản lĩnh. Lúc mới chín tuổi đầu Hoà đã làm đại ca của đám trẻ trong làng, thậm chí có mấy đứa mười hai, mười ba tuổi cũng chịu thua nó. Chuyện cũng sẽ chẳng có gì, nếu tiểu tử đó không chọc đến đại ca."

Nói đến đây, Bá Dũng nhếch miệng cười, nụ cười thật thô tục.

"Huynh kể tiếp đi."

Nhu Nhi lên tiếng thúc dục, đôi mắt to tròn, thần thái hết tò mò lắng nghe.

"E hèm! Tiểu nhi, dọn thức ăn lên đây, mang thịt nhiều nhiều chút, cả rượu nữa."

Nhìn thái độ đắc ý của Bá Dũng, Nhu Nhi cũng cảm thấy bất đắc dĩ, tỏ ra hờn dỗi.

"Ừm, ban nãy nói đến đâu rồi nhỉ? À, đến đoạn Hoà chọc đến đại ca."

"Cũng tại tiểu tử này thật hống hách, kiêu ngạo, không để ai vào mắt. Việc đó khiến đại ca rất khó chịu, vì thế huynh ấy đứng ra giáo huấn nó một trận."

"Lúc đó hai huynh đệ chúng tôi đang luyện đao, tên tiểu tử ấy bỗng dưng ở đâu xuất hiện muốn đánh với đại ca. Kết quả thật dễ đoán, đại ca dễ dàng đánh cho nó một trận. Chỉ là tên tiểu tử này cũng thật cứng đầu, quyết không chịu thua. Thế nên từ đó hắn luôn tìm đại ca làm khó dễ, dấy đưa đến mức đại ca cũng thấy nhức đầu."

"Lúc đó tôi liền thay đại ca đứng ra giáo huấn hắn một trận. Lại nói hắn cũng thật có bản lĩnh, hai chúng tôi đánh đến long trời lở đất, thiên hôn địa ám, như long hổ tranh hùng. Cuối cùng tôi cũng dễ dàng đánh bại hắn."

Nói đến đây, Bá Dũng lại cười đắc ý, chỉ là y cũng không chú ý đến người ngồi phía trước đang cười khúc khích, thần thái rất vui vẻ. Đánh đến thiên hôn địa ám mà lại dễ dàng đánh bại đối phương, cũng chỉ có Bá Dũng mới nói với dáng vẻ đắc ý như thế.

"Có trách thì trách hắn sinh nhầm thời. Từ nhỏ không thắng được đại ca lần nào, đánh với tôi cũng thua hoài không thắng. Nếu có cơ hội thì hắn luôn tìm cách gây khó dễ cho huynh đệ bọn tôi, vậy nên tôi mới nói hắn là một tên phiền toái."

"Cha tôi nói hắn là thiên tài võ học, là rồng hay hổ cũng khó đoán. Chỉ tiếc hắn gặp ta, là rồng thì phải cuộn mình lại, là hổ thì phải cúi đầu xuống. Nói chung, hắn còn kém lắm."

Vừa nói, Bá Dũng vừa gặm miếng chân giò, tay trái xua xua trước mặt, dáng vẻ chẳng có gì đáng để tâm. Thấy như vậy, Nhu Nhi cũng chỉ có thể mở to mắt ngưỡng mộ, tấm tắc khen ngợi Bá Dũng uy võ, khen đến mức đầu Bá Dũng sắp ngửa hẳn ra sau.

"Tiểu thư không xem người ngồi trước mặt là ai chứ. Cha của tôi từng nói tôi sinh ra là để dùng đao mà, có ngày sẽ học hết chân truyền của cha, đến lúc đó mấy ai trên đời có thể làm đối thủ của tôi nữa chứ."

Nhìn điệu bộ đắc ý quên đời của Bá Dũng, Nhu Nhi chỉ cảm thấy buồn cười, cũng không biết mấy lời này có mấy phần thật giả nữa.

"Hừ, người khác thổi tung da bò, còn huynh thì thổi phá trời. Thật không biết xấu hổ."

Tiếng hăm hừ từ sau lưng truyền tới, Bá Dũng quay người lại nhìn, không biết nha hoàn tiểu Nhu đã quay lại từ lúc nào. gương mặt thút thít lúc trước đã biến mất, chỉ còn lại ánh mắt hằm hằm, gương mặt tràn ngập sương lạnh.

"Tiểu Nhu, chị tưởng em về rồi."

Nhu Nhi vui vẻ nói, ban nãy cô nghe đến nhập thần, cũng không chú ý tiểu Nhu quay lại từ lúc nào.

"Mặt cũng mất rồi, trò cười cũng làm rồi, em chỉ muốn xem cái người này còn làm ra cái trò gì nữa."

Nói đến đây tiểu Nhu lại liếc sang Bá Dũng, sau đó là một tiếng hừ lạnh lùng. Đối với thái độ bất thiện của tiểu Nhu, Bá Dũng cũng mặc kệ, tiếp tục giải quyết thức ăn trên mặt bàn. Kê cũng hay, một bàn thức ăn như vậy mà Bá Dũng chỉ ăn trong chốc lát, chừng đó cũng bằng nửa tháng tiền lương của y rồi.

"Bá Dũng, cha của huynh là ai vậy?"

Nhu Nhi tò mò hỏi, từ nãy giờ Bá Dũng liên tục nhắc đến người cha này, dường như ông là một cao thủ võ lâm.

"Cha tôi sao, ông ấy tên là Nguyễn Thần Phong, người đời còn gọi ông là... là gì ấy nhỉ? Quên mất rồi, nói chung là ông ấy rất lợi hại."

Mặc dù đã quên mất xưng hiệu người đời đặt cho cha mình, Bá Dũng cũng không hề thấy chán nản, trái lại còn rất đắc ý.

"Nguyễn Thần Phong? Có phải là tông sư của bá đao lưu thuật Nguyễn Thần Phong không?"

Một người thanh niên bỗng đứng chen vào nói. Người này gương mặt sáng sủa, đầu vấn khăn, nơi tay nắm quạt xếp, trang phục gọn gàng. Trông y như một thư sinh có học thức.

"Nguyễn Thần Phong thanh danh nhờ đạo pháp bá tuyệt, đao chiêu liên miên không dứt, như tầng tầng lớp lớp sóng vỗ khiến đối thủ khó có thể chống đỡ. Vì thế người ta thường gọi ông là Đệ Nhất Cuồng Đao."

"Đúng đúng, chính là cái tên đó. Ủa, mà ngươi là ai vậy?"

Bá Dũng gật gù đồng ý, chỉ là y chợt ý thức được người thanh niên này thật xa lạ, Bá Dũng chưa gặp bao giờ.

"Quên tự giới thiệu, tại hạ là Phạm Trung Kiên. Từ nhỏ đã mộ danh của Bá đạo Thần Phong, nay nghe được mấy lời của huynh chỉ mong được cùng góp vui đôi lời."

Người thanh niên ôm quyền nói, thái độ hết sức bình dị dễ gần.

"Hừ, ngươi tưởng ta không biết này giờ ngươi nghe lên chúng ta nói chuyện sao. Nể tình ngươi khen cha ta, ta cũng lười so đo với ngươi."

Bá Dũng dương dương đắc ý nói.

"Bá Dũng, không được vô lễ! Không biết là Phạm thiếu gia, mong huynh không chê trách Bá Dũng, huynh ấy cũng không có ý xấu."

Nhu Nhi lườm Bá Dũng một cái, đứng ra xin lỗi người thanh niên đó, hành động đó cũng khiến y cảm thấy khó xử.

"Chê trách thì không dám, chỉ là vị lão huynh này nói lớn quá, quanh đây ai cũng nghe rõ, không phải tôi cố ý nghe lên. Với lại tôi nghe mấy vị bàn về Hoà, cũng thật trùng hợp, người tên Hoà đó hiện đang ở cùng với tôi. Tôi cũng có chút tò mò, không biết trước đây huynh ấy là người như thế nào, vậy nên mới chú tâm một chút. Mong mọi người chớ trách."

Chuyện này, cũng quá trùng hợp.

Trái ngược với thái độ khiêm tốn của Trung Kiên, Bá Dũng lại khá gay gắt. Y trừng mắt nhìn đối phương, một bộ không thể tin được, sau đó y đảo mắt nhìn quanh, có chút chột dạ.

"Ngươi quen biết tên đó sao, hắn có ở quanh đây không, sao ta không thấy?"

Nhìn thái độ cảnh giác của Bá Dũng, Trung Kiên thầm cười trong bụng. Nãy giờ y nghe không sót lời nào khi Bá Dũng kể chuyện, vậy nên y cũng biết tại sao Bá Dũng lại có thái độ như vậy. Đơn giản là do câu chuyện không đúng sự thật.

"Mọi người không biết sao? Hôm nay Hoà đã đến quý phủ một chuyến, tôi nghe huynh ấy bảo là muốn gặp cố nhân."

Lời này vừa thốt ra Bá Dũng liền ngẩn ngơ, sau đó y liền quăng miếng thịt lên bàn, đứng dậy chạy ra khỏi quán. Khi đi cũng không quên hét lên một câu.

"Tiểu thư, chúng ta về gấp, ở phủ có chuyện rồi."

Phủ đệ Hồ gia.

Sau một thời gian mở rộng thương nghiệp trong thành Minh La, giờ đây Hồ gia cũng đã mua lại được một phủ đệ lớn trong thành. Lúc này trong phủ hết sức nhộn nhịp, tiếng người hô quát vang lên đầy khí thế. Lúc này Nguyễn Tranh đang huấn luyện đội gia đình hộ vệ, không khí thập phần nóng nực. Trái ngược với nơi đây, nơi ở của Bá Trí lại khá im ắng. Lúc bình thường, dù có bị thương Bá Trí cũng vẫn chăm chỉ luyện võ công, hôm nay lại im ắng khác thường. Nguyên nhân là do hôm nay nơi đó có khách không mời mà tới.

Nghĩ đến người thanh niên đó, Nguyễn Tranh cũng không nhịn được nhíu mày.

"Dù có bị thương cũng không cần nghỉ lâu vậy chứ. Huynh muốn tránh cô gái đó, hay là tránh ta vậy?"

Hoà thông thả đi lại trong phòng, bàn tay nâng một thanh đao lên xem xét, thần thái rất chăm chú.

"Có chuyện gì?"

"Ha, huynh vẫn kiệm lời như vậy. Ta đến gặp bằng hữu, lý do vậy đa đủ chưa?"

Hoà nâng đao lên, y chậm rãi xuất đao, đường đao tương tự như Bá Trí vẫn thường hay luyện.

"Người khác có lẽ là đủ, chỉ là ta không tin tiểu tử ngươi. Ngươi nghĩ gì ta há lại không biết."

"Ha ha, lần này huynh nhầm, ta chỉ muốn đến gặp huynh thôi. Tiện thể cũng có đôi lời muốn nói."

Ánh đao bay khắp phòng, chiêu thức chỉ đơn giản là bổ chém, không hơn. Ánh mắt Bá Trí di chuyển theo từng chiêu thức, y như có điều suy nghĩ.

Ngoài nghề xem nhiệt náo, trong nghề xem kỹ thuật.

"Đao chiêu thuận chân, hết sức lưu loát, lực lượng cũng đủ. Chỉ là vẫn còn dư lực."

Nói đến đây, đao thế liền thay đổi. Thay vì phách trầm nhue trước, Hoả lại tỏ tay chém ngược lên.

"Đao vốn sắc một bên nên nặng. Nâng lên thì khó, khi chém xuống lại như thiên quân vạn mã, uy lực kinh hoàng. Vậy nên đao chỉ thích hợp cho việc phách trầm."

Nghe Bá Trí nói vậy, Hoả chậm rãi thu đao lại, mắt y nhìn chăm chú lên thanh đao thuận một màu đen ấy, thanh đao được đúc từ thuận thiết.

"Lời sư phụ nói, ta vốn không quên."

"Suốt đời không quên."

"Chỉ là..."

Chỉ là cái gì, Hoả không nói, Bá Trí cũng hiểu.

"Bây giờ ngươi dùng kích?"

Hoả trầm mặc, xem như đồng ý.

"Kích vốn chủ sát phạt. Tay nhuộm máu tươi, tiểu tử ngươi cảm thấy thoải mái sao?"

"Hừ, huynh giết cũng đâu có ít, trên tay cũng nhuộm đầy máu tươi. Giết một người cũng là giết, vạn người cũng là giết, vậy sao còn phải quan tâm đến tay dính máu."

Nghe lời phản bác của Hoả, lần này đến lượt Bá Trí trầm mặc. Một lúc sau, y chợt thở dài.

"Ngươi đúng là đã thay đổi thật rồi."

Còn nhớ một đứa trẻ cứng đầu, ngang ngạnh ngày ngày luyện đao chỉ mong đánh bại đối thủ. Còn nhớ cha cũng từng nói nó là kỳ tài luyện võ, chỉ là đao cũng không phải binh khí hợp với y. Khi là một đứa trẻ, tâm tư đơn thuần, đao đích thực là hợp với nó. Chẳng qua người rồi sẽ lớn lên, con người rồi cũng sẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hội Ngộ (2)

"Không nói chuyện này nữa. Lâu nay ngươi đã ở đâu vậy?"

Bá Trí chủ động nói sang chuyện khác.

"Ta đến đây cũng đã hơn ba năm rồi. Đoạn thời gian tới chắc cũng vẫn tiếp tục như thế."

Hoả thở dài nói, y thăm cảm khái, nguyên nhân trong đó có mấy ai hiểu.

"Tiểu tử ngươi cũng chịu ở yên một chỗ hay sao, chắc chẳng có cô gái nào xui xẻo như vậy. Thứ trời chân được ngươi, chắc chỉ có cái mộng lưu danh sử sách ngươi mơ từ trước."

Liếc sang nhìn Hoả, Bá Trí bình thản nói.

"Ha ha, không đúng hoàn toàn, ta ở đây một phần cũng là do Phạm gia có ơn với ta nữa."

"Phạm gia? Huyện lệnh Phạm Hồng Linh?"

Phạm Hồng Linh là huyện lệnh của trấn Tây Bình, một trong mười hai phủ lộ của nước Đại Việt. Núi cao hoàng đế xa, có thể nói ở trong trấn Tây Bình này, lời nói của ông có thể đại diện cho nhà vua, là thánh chỉ.

"Có sự ủng hộ của quan phủ, chẳng trách Hải Ngự bang có thể trong ba năm quét khỏi, vậy cũng không phải chuyện kỳ quái."

"Chỉ là Phạm huyện lệnh chỉ là quan văn, dù là chức quan B phẩm, nhưng muốn tuân tặc tiến lên cũng cần thời gian rất lâu. Còn Phạm Trung Kiên chỉ là nhị thế tử, ta thật không hiểu Phạm gia có gì có thể giúp người đương danh lập nghiệp."

Sự quét khỏi của Hải Ngự bang vốn có nhiều truyền ngôn, nhưng việc ban hội này trong ba năm đã vươn lên thành bang hội lớn nhất là không giả. Hoả cũng đã ở đây hơn ba năm, nếu nói hai chuyện này không có liên hệ nào với nhau thì đánh chết Bá Trí cũng không tin. Chỉ là như đã nói, truyền ngôn luôn luôn có, thật giả khó phân, nhưng sự tích "thiếu niên anh hùng" của Phạm Trung Kiên chắc chẳng mấy ai xa lạ gì. Trêu hoa ghẹo nguyệt, đánh bài cá cược, tụ tập đàn đúm, nói chung việc tốt không ai biết, việc xấu truyền ngàn dặm. Đáng nói là, tiểu tử này "thành danh" từ lúc còn nhỏ, cách cái thời điểm ba năm còn xa lắm. Nói y là nhân trung long phượng thật chẳng mấy ai tin.

"Trung Kiên đích thực là rồng trong loài người, chỉ là sinh không gặp thời, tiềm long ngủ vùi."

Hoả bình thần nói, ánh mắt y nhìn Bá Trí, khoé miệng còn động nụ cười. Thấy ánh mắt cổ quái của Bá Trí, nụ cười của y càng đậm hơn.

"Ta biết huynh không tin. Ban đầu ta cũng không tin."

Bá Trí thật sự là cảm thấy cổ quái, đúng thật là sống lâu mới biết sự lạ. Y sống hai thế, chuyện lạ gì y chẳng gặp, chẳng nghe qua, chỉ là lần này đích thật khiến y cảm thấy cổ quái.

"Là rồng hay giun sớm muộn gì cũng biết. Mà cơ hội đó có đến hay không cũng khó nói. Thiên hạ ngày nay thái bình an ổn, nói thật, quân công kiếm cũng không khó. Nam có Chiêm, Bắc có Nguyên, muốn danh dương lập vạn, danh lưu sử sách, trừ phi trừ được mối nguy phía Bắc, mở rộng lãnh thổ phía Nam. Mà quân công những chiến dịch này đều được quy hết cho chủ tướng."

"Cá vượt vũ môn nào có dễ. Thứ người muốn còn khó hơn lên trời."

Sau khi phân tích một lúc, Bá Trí lắc đầu, cảm thấy chí nguyện của Hoả rất khó thực hiện.

"Bá Trí à, mấy năm nay huynh ngao du bốn bể, tầm mắt khoáng đạt, cũng thoả được cái tâm của huynh. Chỉ là huynh nhập thế, lại bỏ phí mất nhiều năm trời công cốc. Thế gian thiên kỳ bách quái, chuyện gì cũng có, cũng truyền lưu, nhưng thật giả khó phân. Huynh bề tấc thông tin cũng không phải chuyện kỳ quái."

Hoả ung dung nói, y lúc này đích thực là cảm thấy vui vẻ.

"Ừm, dân gian truyền ngôn dù nhiều, nhưng những tin quan trọng đích thực là chỉ có cao tăng mới nắm giữ. Tiểu tử người biết gì sao?"

Đối với lời châm chọc của Hoả, Bá Trí cũng không cảm thấy khó chịu. Với sự lịch duyệt của Bá Trí, dùng lời để đánh động y thật sự rất khó.

"Tin tức cơ mật thì không biết, ba năm không đủ để ta lên được tầm cao như thế. Chỉ là đứng ở nơi cao, tầm mắt cũng xa hơn, nơi nào xảy ra biến động cũng dễ thấy. Ví dụ như cách đây không lâu triều đình có ban xuống một chiếu chỉ cho các châu trấn."

Hoả thần bí nói.

"Thần thần bí bí, có gì thì nói, người ôm mãi không thấy mệt sao."

"Tiểu phi."

Nhìn cái điệu bộ chẳng muốn đoán của Bá Trí, Hoả cũng lười giấu, trực tiếp nói.

"Tiểu phi... Vậy thì sao?"

"Ha, mấy năm không gặp, đầu óc của huynh cũng không còn linh hoạt nữa rồi."

Hoả cười lắc đầu.

Muốn kích thích đầu chí của ta sao?

"Trước giờ ta cũng thấy kỳ quái. Loạn phi tụy khó trừ, nhưng với binh lực của các châu quận muốn trấn áp cũng không khó, vậy mà chuyện này lại dây dưa mấy chục năm, lâu dần lại thành căn bệnh ác tính. Lần này triều đình quyết tâm trừ bệnh, xem ra thật sự là có biến."

Bá Trí nhú mày nghĩ, y bắt đầu phân tích tình thế hiện nay, chấp vá các sự kiện lại với nhau, thêm một vài thông tin tiền thế nữa, một bức tranh dần được vẽ rõ ràng.

"Trừ bệnh... an nội... xem ra là có ngoại hoạn. Chiêm Thành thân mình khó giữ, chỉ có giặc Nguyên phía Bắc đang tung hoành khắp chốn là mối nguy lớn. Không lẽ quân Nguyên sắp xâm lược lần hai?"

"Bộp!" "Bộp!" "Bộp!"

"Rất sắc sảo, đây mới là Bá Trí mà ta biết chứ."

Hoà vỗ tay, nụ cười vui vẻ đọng trên môi, không uống chuyển đi lần này của y.

"Không sai, năm ngoài quân Nguyên có sai sứ giả sang nước ta, muốn nước ta cúi đầu xưng thần. Lần này chiếu chỉ truyền đến mọi nơi, nói rõ chiến tranh sắp đến rồi."

"Cửa đã mở, thang đã có. Ta hỏi huynh, huynh có muốn cá chép hoá rồng, muốn thăng thiên không?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hội Ngộ (3)

Rồng là linh vật trong truyền thuyết, có thể hô mưa gọi gió, chẳng không giá vũ. Rồng là linh vật gần với thần nhất, thậm chí đối với một số người, rồng chính là Thần.

Con người trong thời đại phong kiến thường hay mê tín dị đoan. Có người cho là dân chúng mê muội, tin vào những điều vô căn cứ. Có người lại nói đó là bản năng sợ hãi của con người khi đứng trước những điều không thể lý giải, thậm chí là vượt khỏi nhận thức của con người. Có người lại nói trong thế đạo hỗn loạn này, sinh mệnh trở nên nhỏ nhoi, người ta theo bản năng tìm đến thần thánh để cầu bình an, cầu an ổn trong tâm hồn.

Những lúc như thế, khi xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, không thể giải thích, người ta coi những điều vượt thường thức đó, những điều con người không thể làm được đó, chính là dấu hiệu của Thần. Chẳng thế mà Đạo giáo và Phật giáo phát triển mạnh mẽ, bởi người thông minh ở đâu cũng có.

Có người dụng chút tiểu xảo lừa trên gạt dưới kiếm lợi nhỏ, đó chỉ là tiểu tài. Có người lợi dụng tín tâm khiến dân tâm sở hướng, đó là đại tài. Cũng có người nhân cơ hội đứng lên lập nên một đế chế thiên thu, quy tụ ngàn vạn dân chúng thành lập nên xã hội có pháp trị.

Trong sử sách chẳng phải thỉnh thoảng lại thấy ghi "trời giáng dị tượng, thần quang chiếu khắp" đó sao, mỗi lần như thế đều có hoàng đế đăng cơ, tục xưng Thiên tử, mặc long bào, ngồi long ý, vạn dân triều bái. Thế thiên hành đạo, chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Vậy nên "hoá rồng" ai mà chẳng thích, "thăng thiên" ai mà không ham.

Chỉ là, trước giờ ta vốn khác người.

"Nay cửa đã mở, thang đã có. Ta hỏi huynh, huynh có muốn hoá rồng, muốn thăng thiên không?"

Nhìn biểu cảm thập phần chờ mong của Hoà, ta chẳng ngại tạt cho y một gáo nước lạnh.

"Không hứng thú!"

Chẳng cần suy nghĩ, chẳng cần đắn đo, chỉ bởi những thứ đó không phải điều ta hằng mong muốn.

Như quả bóng bị xi hơi, Hoà đứng đó, khuôn mặt ngẩn ra, khoé mắt cứ giật giật.

"Hừ, huynh vẫn luôn khiến người khác muốn đánh như thế."

"Cảm ơn đã khích lệ."

Không biết phát tiết thế nào, Hoà chỉ biết trừng mắt nhìn Bá Trí, bao lời hào ngôn tráng ngữ đành nuốt hết vào bụng, khiến y ghen muốn bốc hoà. Cuối cùng Hoà chỉ hừ một tiếng.

"Hừ, cứ chờ xem, huynh không thành thôi mãi được đâu."

"Còn việc gì nữa không?"

Bá Trí thần nhiên hỏi, y biết mục đích của Hoà, muốn Bá Trí giúp y. Chie là đối với chuyện này Bá Trí thật không hứng thú, mà nếu y không hứng thú thì sẽ không làm, tùy tâm sở dục, đơn giản vậy thôi.

"Vốn muốn kể chút thành quả mấy năm nay của ta, chỉ là giờ huynh làm ta mất hết cả tâm tình."

Hoà cần nhàn nói.

"Vây, ta không tiến."

Rời khỏi tiểu viện, Hoà thân nhiên tự đắc bước đi, hoàn toàn không có dáng vẻ hậm hực, hay thất vọng nào. Khi đi ngang qua tiểu viện bên cạnh, nhìn đám người tập luyện đả khí thể, y cũng có tâm trạng đứng lại xem một lúc, thậm chí còn gật đầu với Nguyên Tranh một cái. Đám người gia đình kia tuy thắc mắc người thanh niên này là ai, nhưng trông y có vẻ quen biết với Nguyên Tranh nên cũng không để ý nhiều. Nguyên Tranh thì cũng chỉ nhìn thoáng qua, gật đầu trả lễ.

"Tên tiểu tử trời đánh khôn kiếp!"

Bỗng nhiên có một tiếng chửi bới truyền đến, tiếng nói như trâu rống, át cả tiếng hô quát của đám người kia. Đến khi mọi người nhao nhao nhìn đến, chỉ thấy Bá Dũng đang hùng hổ từ phía xa chạy đến, khí thế dọa người.

"Ha, Bá Dũng, đã lâu không gặp."

Thấy Bá Dũng lao đến, Hoà không hề để ý thái độ hung thần ác sát của Bá Dũng, y còn thoải mái giang tay chào đón. Chỉ là đối với thái độ thân thiện của Hoà, Bá Dũng cũng tương tự không thêm để ý, y lao đến xốc cổ áo nhấc bổng Hoà lên, nói như liên thanh như tát nước vào mặt.

"Con mẹ nó tiểu tử nguoi đến đây làm gì, ăn no rửng mỡ sao? Mẹ nó dù có rửng mỡ cũng đừng đến đây chứ, nguoi muốn kiếm chuyện sao. Thật khi nơi đây không nguoi sao, chỉ cần bản đại gia hét lên một tiếng là nước miếng đủ dìm chết nguoi đấy!"

Tràng giang đại hải cũng không đủ để hình dung, cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

Đến khi Bá Dũng nói hết lời, Hoà chỉ chậm rãi giơ tay lên lau nước miếng bắn lên mặt, cử chỉ hết sức ung dung. Thấy một màn như vậy, đám người kia đều có nhiều suy nghĩ khác nhau. Có người thì khen phong thái của Hoà, có người thì thầm gật đầu với tâm tính vững chãi của y, cũng có người nể phục tâm thái của y khi đối diện với thái độ hùng hổ của Bá Dũng. Đến Nguyên Tranh cũng phải gật đầu, càng thêm coi trọng người thanh niên này hơn nữa, không chỉ võ công võ song, tâm tính cũng thật ổn trọng.

Chỉ là, thỉnh thoảng cũng có bất ngờ xuất hiện. Sau khi lau mặt xong, Hoà nhanh như chớp tóm ngược lấy cổ áo của Bá Dũng, xốc y kéo về phía mình.

"Con mẹ nó tiểu tử nguoi gọi ai là tiểu tử, cái đồ sinh sau đẻ muộn mà cứ coi luôn coi mình là bố đời, ta đây to nhất, mẹ nó tên tiểu tử Bá Trí khôn kiếp sao lại để tiểu tử nguoi ra nông nổi này, thật là sự thất bại của giáo dục. Mẹ nó mồm thì thú, nguoi có hét thì tránh ca đại gia ta ra chút, sao lần nào nguoi cũng phải găm gù sát mặt ta vậy mới chịu hả. Mẹ nó có biết nước miếng nguoi văng tung toé thế nào không..."

"Mẹ nó đại gia ta lớn hơn nguoi, không gọi nguoi là tiểu tử thì gọi là gì. Ta đây anh tuấn phong lưu tiêu sái, hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, phong thái đỉnh đặc, nghi biểu bất phàm. Tiểu tử nguoi tuổi gì mà đòi xét nét ta, đom đóm mà đòi so với nhật nguyệt sao..."

"Mẹ nó đồ ngu, hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn là thành ngữ cho con gái, tiểu tử nguoi hết câu hay sao mà bê vào. Đồ ngu ngốc lại cứ thích văn thơ, mẹ nó nguoi phóng rắm cũng không cần kêu như thế chứ..."

Sau đó là màn nước văng tung toé.

Nguyên Tranh há hốc mồm.

Nhu Nhi ngẩn ngơ đứng nhìn.

Tiểu Nhu ngơ ngác che miệng.

Mọi người đều đều há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, một lúc lâu cũng khó thoát nên lời.

"Ồn ào!"

"Cốp!!!"

Một tiếng hét rõ to, chỉ là tiếng cụng đầu sau đó chát chúa vang lên. Tiếng cốp thật thanh thúy, như tiên âm, một tiếng cốp khiến mọi người xung quanh tâm hồn thư thái, tâm linh thanh tịnh, đôi tai vốn nghe ô ngôn uế ngữ làm mọi người chỉ muốn cắt đi nay lại khiến mọi người đều thầm kêu may mắn khi chưa cắt xuống. Ai ai cũng thầm khen một tiếng "hay".

Hoà và Bá Dũng đều cúi đầu ôm trán lẫn lộn, miệng kêu oai oái. Nơi hai người đứng đó đầu vồ mồm, không biết Bá Trí đã đứng đấy từ lúc nào.

"Vừa nghe tiếng Bá Dũng là ta đã biết rồi. Lần nào gặp nhau cũng thế, hai tiểu tử các nguoi khi nào mới lớn được."

Nói đến đó, Bá Trí lại tiện tay vỗ đầu cả hai một cái.

"Đại ca, tên này đến kiếm chuyện!"

"Khôn kiếp, Bá Trí, ta và nguoi thề không đội trời chung."

Nhìn ba người sắp loạn thành một đoàn, Nhu Nhi thật muốn cười, chỉ là ngại lễ giáo nên vẫn cố nhịn, gương mặt đỏ bừng trông rất thú vị. Chỉ là có người lại không quan tâm nhiều như vậy.

"Ha ha ha... Ha ha... Buồn cười chết ta..."

Tiểu Nhu dựa sát bên Nhu Nhi, cô ôm bụng cười liên tục, cười to, cười đến chảy nước mắt. Tiếng cười như cảm nhiễm tất cả mọi người, có người phì cười, đa số đều cố nín nhịn, gương mặt trông rất thú vị. Tiếng cười cũng đánh thức người trong cuộc, lúc này Hoà mới ý thức được sự thất thố của mình. Da mặt Hoà vốn rất dày, y thân nhiên vuốt lại tóc, chỉnh trang lại trang phục, thân nhiên lau chút nước miếng trên mặt, dường như y không để tâm đến cái nhìn của mọi người.

Chỉ là có người không dễ nhịn như vậy.

"Hừ, cười cái gì, có tin cắt lưỡi các người không?"

Bá Dũng hùng hổ nói, trừng mắt nhìn quanh, một bộ muốn đánh người. Chỉ là mọi người ở chung cũng được một thời gian rồi, ai cũng biết y chỉ biết nói miệng, thế nên ai cũng không giữ kềm nura, dứt khoát cười lớn.

"Tức chết ta!"

Thấy không có hiệu quả, Bá Dũng không biết làm gì hơn, cuối cùng dứt khoát quay người rời cái chốn thị phi này, ở lại chỉ tiếp tục mất mặt.

"Hừ, Bá Trí, cái võ đầu này ta nhớ kĩ."

"Ta võ hoài, tiểu tử ngươi quên hết rồi sao."

Với loại dầu muối không vô này, Hoà biết có tiếp tục nói cũng không ích gì, cuối cùng y chỉ đành hậm hực rời đi.

Chỉ là Hoà vốn vẫn chưa rời đi, y đến đây là có chính sự muốn làm, tiện thể làm chút tiểu sự.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Câu Cá

Bên giếng nước, một người thanh niên đang cúi người rửa mặt, hai tay khoát nước liên tục, nhìn qua có vẻ đặc biệt nhàn hạ. Mỗi ngày cũng như bao ngày, chỉ là tâm trạng mỗi ngày lại khác, đặc biệt là mấy ngày gần đây, y đặc biệt vui vẻ. Thế nên dù bị nước miếng phun như mưa vào mặt, lúc này y cũng chẳng hề phật ý, thậm chí còn ngâm nga một giai điệu nào đó.

Ngày công thành danh toại đã không còn xa nữa, y đã bắt đầu bước đi rồi.

"Công tử thật có nhã hứng."

"Khi vui ai cũng có nhã hứng. Quản sự Hoàng đến thật nhanh."

Không cần nhìn Hoà cũng biết là ai đến, y khaon khoái đứng dậy, gương mặt vẫn còn vương nước giếng, quản sự Hoàng rất hợp thời đưa cho y một tấm khăn.

"Nghe hạ nhân báo công tử muốn tìm ta đàm sinh ý. Nói thật, lão Hoàng ta đây thật bất tài, không kiếm được cảm dỗ, cứ nghe đến tiền là sáng mắt."

Hoàng An tùm tùm nói, không hề cảm thấy buồn bực vì sự bất tài của mình.

"Người ta nói không sai, quản sự Hoàng mũi thính như chó, ngửi thấy hơi tiền là sáng mắt."

"Công tử quá khen."

Đối với lời nói trào phúng của Hoà, Hoàng An cũng không hề phật ý, nụ cười tùm tùm vẫn hiện trên mặt.

"Ài, thương nhân các người, ta cũng xem như mở mắt."

So gian xảo, so da mặt dày, thật chẳng mấy ai so được với thương nhân. Vốn Hoà chỉ muốn thử một chút, không ngờ lại đúng thế thật.

"Chúng ta nói chuyện ở đâu đây, cũng không thể đứng đây bàn chuyện chứ?"

Lau mặt xong, Hoà tiện tay để nó bên thành giếng. Nghe Hoà nói vậy, Hoàng An liền nghiêng người, tay giờ lên nhường đường.

"Công tử theo tôi."

Dù có công chuyện, hai người cũng không hề tỏ ra vội vã. Họ bước đi thong dong, đi qua từng cái tiểu viện, thỉnh thoảng quân sự Hoàng cũng chỉ trở giới thiệu hoàn cảnh xung quanh. Chỉ chốc lát sau, hai người cũng đi đến một tiểu viện, quân sự Hoàng đẩy cửa bước vào. Đẩy cửa sổ ra, ánh sáng bên ngoài hắt vào soi sáng cả căn phòng, Hoà chậm rãi đánh giá căn phòng này.

Căn phòng này rất sạch sẽ, giữa phòng có đặt một chiếc bàn dài, bên trên đặt nghiên mực, bút lông, giấy trắng, trông thật trang nhã. Đáng chú ý là giá sách ở phía sau bàn, giá sách rất lớn, có năm ngăn, bên trên để đầy sách.

"Quân sự Hoàng thật có nhã hứng."

Nhìn kệ sách lớn như vậy, Hoà gật gù nói, nhìn qua cũng phải hơn nghìn quyển sách, đích thật là số lượng lớn. Nên biết Hồ gia cũng chỉ mới đặt chân đến đây không lâu, mà những năm này ngành thủ công chưa được phát triển, việc in ấn sách gặp nhiều khó khăn, vậy nên để có số lượng sách như vậy cần thời gian dài tích lũy, dù mua ở thành Minh La cũng không được nhiều. Số sách này đa phần là được vận chuyển đến, chắc chắn phải chi đề trưng cho có.

"Công tử cứ đùa, kẻ thô thiển như ta sao có nhã hứng như vậy chứ. Số sách này thường thì chỉ có tiểu thư đụng tới."

"Ồ, quả là tiểu thư khuê các, xem ra giá lại tăng rồi."

Nhìn số sách này, Hoà tủm tỉm cười.

"Giá tăng?"

Hoàng An khó hiểu nhìn Hoà, thấy Hoà không có vẻ muốn trả lời, y cũng không dây dưa nhiều. Mời Hoà ngồi xuống, pha một tách trà, hai người bắt đầu bàn chuyện.

"Không biết công tử muốn bàn sinh ý gì?"

"Không giấu gì, gần đây tôi có kiếm lời một mớ, muốn đầu tư một số thứ. Nghe nói sinh ý chủ yếu của Hồ gia là vật tư chiến tranh, không biết có thật không?"

Mặc dù là hỏi, nhưng xem dáng vẻ nhàn nhã của Hoà, không khó để đoán y đã cho người tìm hiểu về Hồ gia rồi. Hồ gia là một thương gia lớn, ngành nghề gì cũng chiếm một phần. Lần này đến thành Minh La tuy chủ yếu là buôn gỗ, gạo và vải vóc, thực tế đợt đầu này chỉ là thăm dò, tìm hiểu nguồn thu. Chiến tranh luôn mang đến rất nhiều lợi nhuận, Hồ gia cũng hiểu điểm này, cũng là nguyên nhân khiến Hồ gia có lực ảnh hưởng rất lớn trong vùng.

"Lần này tôi đến đây, chủ yếu là muốn quân trang, cung tiễn. Không biết Hồ gia có bằng lòng làm sinh ý này không?"

"Hoàng An tôi là người thực tế. Nếu công tử có thành ý, tôi có thể đứng ra làm chủ sinh ý này."

Lúc bàn công chuyện, thái độ quân sự Hoàng liền thay đổi. Khí thế trầm ổn, mày nhăn lại suy tư, ánh mắt khép hờ, hoàn toàn khác với dáng vẻ muốn tiền hơn mạng ban nãy.

"Tốt, đủ sáng khoái, vậy tôi cũng không vòng vo nữa. Tôi muốn mua số lượng lớn, số lượng cung tiễn đủ cho năm ngàn người sử dụng. Giá cả cứ tính theo giá thị trường. Bên cạnh đó tôi có thể làm chủ giúp Hồ gia các ông mở một xưởng đóng thuyền nơi đây."

"Như vậy đã đủ thành ý chưa?"

Những gì Hoà đưa ra đích thực là đủ thành ý, thậm chí là quá nhiều, khiến một người trải qua nhiều sóng gió như Hoàng An cũng phải ngạc nhiên, y không khỏi mở to mắt đánh giá lại người thanh niên này. Thương gia vốn lấy chữ Tín làm đầu, nhưng trên thương trường vốn dĩ người lừa ta gạt, chỉ cần chưa nhất ngôn vi định, ai cũng cố gắng hạ giá của đối phương. Còn như Hoà, vừa bắt đầu đã trực tiếp mua bằng giá thị trường, thậm chí còn giúp Hồ gia mở một xưởng đóng thuyền, việc này khiến Hoàng An cũng phải ngạc nhiên mất một lúc.

Nên biết đối với một nước với đường bờ biển trải dài như Đại Việt, đánh bắt cá là ngành nghề chính ở những khu vực ven biển. Lược kênh rạch chẳng chịt cũng giúp cho việc vận chuyển bằng đường thủy phát triển mạnh mẽ. Chưa kể đến thuyền chiến bán cho quân đội. Có thể nói chỉ cần có một xưởng đóng thuyền, ý nghĩa là tiền cuốn cuộn vào túi. Hồ gia vốn đã buôn gỗ, nếu việc này thành, há chẳng phải tiền sinh tiền sao. Vậy nên Hoà đích thực là coa thành ý, thậm chí là quá nhiều, việc này khiến Hoàng An cũng phải cau mày suy nghĩ một phen, trên đời vốn chẳng có cái bán nào rơi từ trên trời xuống.

"Công tử có điều kiện gì?"

Trầm ngâm một lúc, Hoàng An mở lời dò hỏi, đối với sinh ý lần này y đích thực là động tâm, cũng muốn thúc đẩy, chỉ cần yêu cầu của Hoà không quá đáng là được.

"Không nhiều, một cô gái. Tôi muốn mua tiểu thư của các vị."

Muốn mua tiểu thư của các vị.

Lời này cũng đủ cường, thậm chí không coi ai ra gì.

Nếu là người bình thường chắc đã đứng dậy dứt áo bỏ đi, ít nhất là sắc mặt cũng không dễ nhìn. Chỉ là người thông minh lại nhìn xa hơn, có phương thức hành xử trái với lẽ thường.

Hoàng An cũng chỉ lẳng lặng nhìn Hoả, âm thầm đánh giá, sinh ý này xem ra là lớn quá, y khoa có thể làm chủ.

"Chỉ một xưởng đóng thuyền mà muốn mua tôi. Công tử thật thiếu thành ý."

Một thanh âm êm tai vang lên, cánh cửa ở phòng bên mở ra, Hồ Nhu Nhi theo đó bước ra, theo phía sau là nha hoàn tiểu Nhu. Hai người xuất hiện có chút đột nhiên, chỉ là Hoả vẫn lẳng lặng ngồi đó nhìn sang, thần thái không hề bất ngờ.

"Một cô gái, như vậy đã đủ rồi. Không lẽ Hồ gia muốn sư tử ngoạm."

Hoả nhíu mày nói.

"Công tử muốn mua sự ủng hộ của Hồ gia, một xưởng đóng thuyền có lẽ là đủ. Chỉ là muốn mua tôi, còn thiếu nhiều lắm."

Nhu Nhi mỉm cười nói, nhẹ nhàng bàn chuyện mua bán chính mình, thậm chí còn ngả giá, chuyện này thật kỳ quái.

Lời nói có lẽ không phải giả, lần đầu tiên Hoả phải đánh giá cô gái này, xem ra vị tiểu thư này cũng không đơn giản.

"Xem ra chuyện này cô có thể làm chủ, chỉ không biết phải ra cái giá thế nào mới gọi là đủ thành ý?"

"Tiểu thư hiện chính là người cầm lái của Hồ gia."

Từ lúc Hồ Nhu Nhi xuất hiện, quần sự Hoàng vẫn im lặng, lúc này bỗng xen vào một câu. Lần này đến phiên Hoả ngạc nhiên, sau đó gật gù cười.

"Hô, đích thực là chưa đủ."

"Công tử muốn Hồ gia ủng hộ giúp công tử hoàn thành đại nghiệp, chỉ là một xưởng đóng thuyền là chưa đủ. Dù vậy chúng tôi cũng có thể cung cấp cho công tử những thứ cần thiết. Tất nhiên tất cả đều theo giá thị trường mà tính."

Nhu Nhi tím tím nói, khoe miệng cô chợt nở nụ cười, bỗng dưng cô lại nghĩ đến lúc hai người Hoả và Bá Dũng gặp nhau.

"Một vị tướng quân."

Hoả bỗng nhiên nói, chỉ là câu nói không đầu không đuôi này khiến một người tinh minh như Hoàng An cũng như lạc vào sương mù.

"Một người con rể là tướng quân vẫn võ song toàn, tôi nghĩ Hồ lão gia hẳn là sẽ rất hài lòng."

Hồ gia vốn là một thương gia, trong thời đại phong kiến hủ Nho trọng lễ nghĩa này, con người có thể vì lễ mà kính nhau, cũng có thể vì danh mà chết. Vậy nên đối với những người thấy lợi quên nghĩa, ai ai cũng khịt mũi khinh thường, thương nhân chính là một trong số đó. Tiền bạc dù nhiều, cũng không bằng một chức quan nhỏ, chỉ cần một lệnh xét nhà, bao nhiêu mồ hôi nước mắt đều tan thành mây khói. Ở thời đại này, địa vị quyết định tất cả. Và thương nhân lại thuộc tầng đáy của xã hội, thấp hơn cả nông dân, chỉ cao hơn nô lệ mà thôi.

Thế nên trong thư phòng lại nhiều sách như vậy. Các bậc tiền bối Hồ gia chỉ mong con cháu ham học, thi đỗ công danh, chỉ mong thoát khỏi thân phận thấp hèn. Chỉ là đời này con cháu Hồ gia thật bất tài, bùn nát khó nặn thành tượng. Nam đình tuy nhiều nhưng chẳng ai đáng được kỳ vọng của người đi trước, thậm chí việc nhà cũng lo không xong, chứ không thì đầu đến lượt Nhu Nhi cầm lái cả gia tộc. Dù sao Nhu Nhi cũng chỉ là một cô gái, một cô gái sống trong thời đại trọng nam khinh nữ.

Vậy nên khi Hoả vừa nói xong, quần sự Hoàng cũng không khỏi động tâm, ánh mắt y không khỏi nhìn sang bên cạnh. Vì gia tộc, chỉ cần vị tướng quân đó đủ đáng giá, trưởng bối trong tộc tuyệt không phản đối, còn đại lực nâng đỡ, không tiếc tiền bạc trải đường cho y đi. Nhu Nhi biết, chuyện này cô muốn phản đối cũng không được, mà cô vốn cũng không định phản đối. Vì gia tộc, cũng vì cô nữa, dù sao cô cũng đã lớn tuổi rồi. Chỉ là, lời đến miệng lại khó thốt ra.

"Yên tâm, người này, cô chắc chắn sẽ thích."

Cá sấp cắn câu rồi.

Hoả cười thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Sóng Gió Nổi Lên

Cuồng phong bão tố rồi cũng qua. Khi ánh nắng đầu tiên xua tan mây đen, mọi thứ lại trở lại nhịp điệu vốn có.

Sau khi đi một chuyến đến Hồ gia, mấy ngày sau đó Hoả cũng lên đường rời thành, quân binh nối đuôi nhau đi theo, y đã bắt đầu bước ra bước đầu tiên. Khi đi, bên cạnh Hoả là Trung Kiên, khác với hình tượng thư sinh trên hoa gheo nguyệt ngày nào, giờ đây y cũng mặc khôi giáp, cưỡi tuấn mã, trông thật khí khái hào hùng. Tình cảnh này khiến người dân xì xào bàn tán, không biết vị công tử này lại giờ trở gì. Nói chung từ khi y rời đi, nơi đây tạm thời được an ổn ít nhiều.

Sau chuyến viếng thăm của Hoả, Hồ gia bắt đầu thay đổi hàng loạt chính sách vốn có, bắt đầu tập trung mạnh vào buôn bán gỗ, những mặt hàng đầu tư khác bắt đầu giảm đi đáng kể. Từ lúc nhận được lời hứa của Hoả, công việc làm ăn ở thành Minh La bỗng trở nên dễ dàng hơn hẳn. Quân sự Hoàng An bắt đầu lên kế hoạch xây dựng xưởng đóng thuyền, đây là hạng mục đầu tư lớn, cần đại lượng tài chính và tài nguyên. Vậy nên trước khi công xưởng bắt đầu khởi công, Hoàng An bận tới tám mắt mũi. Chỉ lại trái lại với ông, vị tiểu thư cầm lái Hồ gia lại khá là nhàn hạ.

Lúc này cô đang đi dạo trên đường phố, thích thú ngắm nhìn hoàn cảnh xung quanh. Bên cạnh cô là nha hoàn tiểu Nhu thần thái phơi phới, sự vui vẻ hiện rõ trên mặt. Cũng dễ cho tiểu Nhu, khó có được mấy ngày thanh bình thành thôi, tin tốt lại dồn dập truyền đến, muốn không xuân phong phơi phới cũng khó.

Tất cả đều là nhờ Bá Trí, ít ra tiểu Nhu nghĩ như vậy.

Từ sau hôm không nhìn được mà đông tay chân với Bá Dũng, gương mặt tiểu Nhu hiếm khi hiện nụ cười, mặt lúc nào cũng hằm hằm, việc này khiến cho nhiều hạ nhân nơm nớp lo sợ, chỉ sợ không may chọc vào tai tính này đến lúc đó không biết tìm ai mà khóc. Vậy nên khi thấy cô vui vẻ như vậy, mọi người cũng vui lây.

"Bá Trí đại ca, chúng ta vào trong kia uống nước đi."

Nơi tiểu thư Hồ Nhu Nhi không phải là quán Cát Tường, quán nước này không có biển tên, chẳng la nhìn qua rất sạch sẽ thoáng mát, chỉ có vài ba cái bàn và hai ông cháu là chủ quán.

Lại nói sau cái ngày mất mặt đó, tiểu Nhu sống chết muốn cho Bá Dũng nghỉ việc, thật ra là nghi việc hộ vệ cho tiểu thư Nhu Nhi, muốn đổi người khác. Ít ra cũng như Bá Trí, tuy hay trầm mặc, nhưng ít ra cũng không đáng ghét lắm. Chỉ là khi đề cập đến chuyện này với tiểu thư, Nhu Nhi cũng chỉ cười mỉm, gương mặt phớt hồng, rất nhạt.

Là một cô gái được hun đúc trong lễ giáo, gái lớn gả chồng cô cũng biết, thậm chí cũng không bài xích. Chỉ là cô cũng vẫn còn trẻ, cũng thường hay mơ mộng về giai thoại anh hùng phối giai nhân, chỉ mong trượng phu là người văn võ toàn tài. Chắc có lẽ, mộng tưởng của cô gái nào cũng như thế, chỉ mong người bên mình suốt đời là anh hùng cái thế, có năng lực trị quốc an bang.

Nhớ lại ngày đó, khi hoả đề cập đến Bá Trí, một người văn võ song toàn, cô cũng mơ hồ đoán được một chút suy nghĩ của Hoả. Muốn cột một vị tướng quân toàn tài nào có dễ, chỉ có đưa than ngày tuyết mới tỏ rõ tấm chân tình, dệt hoa thêm gấm chỉ làm hạ thấp giá trị của mình thôi.

Chỉ là, người thanh niên này thật làm nên chuyện sao?

Là một thương nhân, chẳng ai lại đi tin lời chót lưỡi đầu môi. Nếu chỉ mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của Hoả mà Hồ gia đã tin răm rắp, chắc Hồ gia chẳng thể đứng vững đến hôm nay. Chỉ là dù là nói thế, kỳ vọng của Hồ gia vào Bá Trí cũng không thấp chút nào. Như Hoàng An nói, chúng ta đang đầu tư, một vốn trăm lời, ngại gì không thử.

Nên biết đề Hồ gia phát triển đến ngày hôm nay, nếu chỉ dựa vào việc an ổn làm ăn, thật không biết khi nào mới phát lên được. Chỉ có mạo hiểm và mạo hiểm, lợi nhuận thu về mới gọi là phong phú.

"Thương trường cũng có đường tắt. Đường mà Hồ gia chúng ta đi chính là đường tắt, chúng ta mới có ngày hôm nay. Nếu y thật sự là một kỳ tài, đường y đi sẽ khác với thường nhân. Chúng ta không cần phải dùng chút lý tính tầm thường của người bình thường để suy đoán làm gì, cứ để mặc mọi chuyện phát triển."

"Là hồ thì sẽ cát tiếng gầm. Là rồng thì sẽ bay lên."

Chỉ một cuộc đối thoại đơn giản với quân sự Hoàng, nhờ đó cô càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình. Thế nên cô mới chủ động tìm đến Bá Trí muốn y tiếp tục công việc lúc trước, mới có cuộc đối thoại hôm nay.

"Bá Trí, huynh kể chút chuyện xưa của huynh cho tôi nghe được không?"

"Chuyện gì?"

"Khi huynh còn nhỏ."

Ngày đó Nhu Nhi đã bắt đầu bước đi bước đầu tiên trên con đường của mình.

Cũng ngày đó, Nguyên Tranh cũng gặp một người, y cũng bắt đầu cất bước đầu tiên trên con đường của mình, sau khi y gặp ngộ cụt.

"Công tử, cha ngài muốn ngài trở về."

Trong đêm tối, một người mặc trang phục màu đen quỳ xuống nói. Đứng trước y là Nguyên Tranh với ánh mắt hờ hững, đôi mắt nhìn chăm chú vào bầu trời đêm đầy sao.

"Hừ, ông ta chỉ suýt từ mặt ta, giờ lại muốn ta trở về sao? Hùng lão đừng phí công nữa."

Người mặc đồ đen trầm mặc không đáp. Đích thực là có chuyện đó, ngày trước ông ấy cũng tận mắt chứng kiến việc này. Bị kịch bắt nguồn từ một người cha, khi đang tuổi tráng niên, ông lại sớm để lại di ngôn, khi chết đi cũng không muốn con mình thấy mặt lần cuối. Cần phải thất vọng đến mức nào để người cha có thể buông lời tàn nhẫn như vậy? Đáng buồn thay, người con nay đã làm cha, cũng gây cho con trai mình nỗi thất vọng tương tự, dẫn đến gia đình ba đời bất hoà.

Thế nên mới có cảnh này, cha con ly tán, bao năm rồi cũng chưa gặp lại nhau dù chỉ một lần.

"Hùng lão trở về đi thôi, ta không trở về đâu."

Nguyên Tranh xua tay nói, tiếng thờ dài nghe thật chán chường.

"Mặc dù ông ấy đích thực là đã khiến công tử thất vọng, chỉ là bao năm trôi qua, công tử không muốn thay đổi chút nào sao? Chẳng lẽ công tử muốn cha con hai người mãi như vậy?"

Không khí bỗng trở nên trầm mặc.

Có người con nào lại muốn như vậy, nhìn mặt cha lần cuối cũng không được. Cũng dễ hiểu khi cha y luôn cảm thấy buồn bực không vui. Chỉ là ông ấy không nên làm thế, nhất là khi Nguyên Tranh vẫn luôn sùng bái cha mình. Vậy nên khi nỗi thất vọng ủa đến, nỗi đau Nguyên Tranh nhận được cũng không kém cha y ngày trước bao nhiêu. Dù rất muốn hàn gắn tất cả, chỉ là hai người vốn là cha con, vẫn còn có đôi điểm giống nhau, ví dụ như cái tính cách cứng đầu đến chết không sửa.

"Ý ta đã quyết, Hùng lão đừng nói thêm nữa."

Nguyên Tranh lắc đầu nói, y cất bước muốn rời đi.

"Công tử khoan hãy đi, Chiêu Văn Vương có lời muốn nói."

Cái tên Chiêu Văn Vương vừa ra, Nguyên Tranh đã dừng bước.

"Là Nhật Duật sao..."

Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật, là con thứ sáu của vua Trần Thánh Tông hiện nay. Từ khi sinh ra, trên tay y liền có dòng chữ "Chiêu Văn đồng tử", nhà vua bèn lấy đó làm tên hiệu đặt cho y. Khi lớn lên, Nhật Duật đã tỏ rõ sự thông minh của mình, có tiếng là người họ rộng tài cao, hiểu biết nhiều lĩnh vực tri thức. Nhật Duật có niềm say mê đối với văn hoá bát phương, y thông hiểu các nền văn hoá khác nhau, từ các dân tộc thiểu số, đến Chiêm Thành, nhà Tống, Nguyên Mông. Chỉ cần đối thoại với y, đối phương đều sẽ cảm thấy Nhật Duật vốn dĩ như anh em đồng quê của mình.

Tài hoa của Nhật Duật còn được thể hiện trên lĩnh vực an bang trị quốc, văn thư của triều đình phần lớn đều là do y biên soạn.

Bên cạnh đó Nhật Duật còn là một người thân thiện hoà nhã. Dù là một người xấu xa đến đâu, y cũng có thể vào về chuyện trò, khiến đối phương coi y như tri kỷ, từ đó trở về đường ngay nẻo chánh. Ngày trước khi Nguyên Tranh chịu anh em đồng tộc xa lánh, chỉ có Nhật Duật là không hề tị hiềm chuyện trò với y. Năng hữu của Nguyên Tranh vốn không nhiều, và Nhật Duật là một trong số đó.

"Huynh ấy tìm ta có chuyện gì?"

Dù là anh em đồng tộc, nhưng nếu xét theo phả hệ, hai người cũng đã cách nhau ba đời. Vậy nên khi ở cùng nhau, hai người đều coi nhau như thân bằng hảo hữu, lấy lễ tương giao.

"Thỏ tù ở đạo Đà Giang là Trịnh Giác Mật tụ tập người cướp bóc dân chúng, có xu thế tạo phản. Chiêu Văn Vương nói, bên cạnh ngài không có tướng tài, muốn công tử xuất lực giúp đỡ."

Hùng lão kính cẩn nói.

"Ta biết rồi, bảo với huynh ấy rằng ta sẽ tới."

Nguyên Tranh bình thản nói. Bằng hữu tương giao, nhiều khi cũng chỉ đơn giản như vậy, một lời nói chẳng quản đường xa.

"Công tử, có khi đây chính là một cơ hội. Biết đâu..."

Điểm đến là dừng, có một số việc không nhất thiết phải nói rõ ra. Kẻ có lòng, người hội ý.

Nguyễn Tranh vẫn im lặng, đôi mắt lặng lẳng nhìn trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Mỗi Người Mỗi Ngả

Gió mát trăng thanh.

Cảnh đêm đẹp đến mức nào.

Chỉ là đêm nay gió lạnh, trăng cũng khuất bóng.

Gió mát có thể tạo, còn trăng ư, phải xem thiên ý. Thiên ý vốn khó dò, nhưng thiên thời thì có thể tính.

Thường có câu thiên thời, địa lợi, nhân hoà. Gió lạnh trăng khuất, đích thực là hợp với những cuộc chia ly.

"Vun vút!"

Tiếng binh khí xé gió trong màn đêm, phá tan đêm đen tĩnh mịch. Khi võ học đến một cảnh giới nhất định, âm thanh khi binh khí phá không sẽ có một vài điểm khác biệt. Ví dụ như âm thanh vun vút sâu lắng, liên miên bất tuyệt.

"Đạo thể liên miên bất tuyệt. Đạo pháp của đệ ngày càng thuần thực, ta đành cam bái hạ phong thôi."

"Đại ca khiêm tốn."

Trong tiểu viện, Bá Trí đang luyện tập đạo pháp. Cách đó không xa, Nguyễn Tranh lặng lẽ ngồi xem, chép miệng cảm thán.

"Đại ca vẫn tự biết mình. Nhớ ngày đó khi nhìn đệ sử dụng đạo pháp, đánh cho Trịnh Khắc Chân không thể hoàn thủ, cuối cùng bị phế đi, ta đã biết rồi. Trịnh Khắc Chân vốn là đồ đệ đắc ý của Nguyễn Tất Thuật, nếu ta đối chiến với y cũng có thể thắng, nhưng là thắng trong chật vật."

"Ta biết đạo pháp của đệ không tầm thường. Mấy ngày nay ta vẫn suy nghĩ, đạo pháp như vậy, một thanh niên như đệ không thể tự luyện được. Nghĩ đến, chắc chỉ có Thần Phong tiên bối mới dạy được một đồ đệ như thế?!"

Nguyễn Tranh mỉm cười nói, lời nói như tự hỏi, cũng như tự thuật.

"Ông ấy là cha đệ."

Trầm mặc một thoáng, Bá Trí trả lời, chuyện này cũng không có gì phải giấu.

"Quả nhiên, ta đã nói sao đạo chiêu lại quen thuộc như vậy. Quả là danh sư xuất cao đồ, xem ra đệ đã học được chân truyền của Thần Phong tiên bối."

Chậm rãi thu đao, Bá Trí liếc mắt nhìn Nguyễn Tranh, y thản nhiên nói.

"Huynh có chuyện gì thì cứ nói, không cần thiết phải dò xét đệ như vậy."

"Ha ha..."

Nguyễn Tranh cười khan một tiếng. Nói chuyện với người thông minh là thế đấy, cứ như lấy đá đập chân mình vậy. Y tự cảm thấy những gì mình làm, mình nghĩ thật thừa thãi, vô vẩn.

"Tuy là anh em kết nghĩa, nhưng trước giờ chúng ta cũng không hỏi xuất thân của nhau. Huynh nghĩ có một số chuyện cũng nên làm rõ một chút."

Bá Trí im lặng không trả lời, y đợi cho Nguyễn Tranh nói hết lời.

"Có một số việc, phải dựa theo quy củ để làm việc. Huynh có một người bạn trong quân binh, lần này vị bằng hữu ấy có việc khó giải quyết, muốn nhờ huynh giúp."

"Huynh đã đồng ý."

"Lần này rồi đi, Quang Dũng cũn sẽ đi theo, huynh cũng muốn tiến cử ba người các đệ với người bằng hữu ấy. Ta biết Bất Toàn và tiểu Thất sẽ nghe đệ, vậy nên lần này đến đây, ngoài việc nói một câu cho đệ biết, cũng muốn hỏi đệ có hứng thú với đường công danh không?"

Nguyên Tranh cũng là người thoải mái, y chẳng ngần ngại nói hết tiền căn hậu quả, sau đó nói ra mục đích của mình. Khi đã hiểu nhau, mọi chuyện đều trở nên đơn giản như vậy đấy.

Bá Trí trầm mặc.

Nếu là trước kia, y đã chẳng ngần ngại gì mà đồng ý. Lúc trước không có gì trói buộc, Bá Trí có thể sống hết mình với những gì mình muốn. Nếu huynh đệ đã có lời, y sẽ chẳng hề đắn đo. Chỉ là, trước khác nay khác, khi đã có thứ trói buộc, con người sẽ chẳng thể tùy ý như trước nữa. Nghĩ đến đây, y chột thờ dài.

"Đệ không đi đâu."

"Vậy sao."

Nghe Bá Trí nói vậy, y cũng chỉ cười khan. Có lẽ đáp án này cũng không khó dự đoán như vậy.

"Vi tiểu thư Hồ gia sao?"

"Đích thực cô ấy là một cô gái xinh đẹp, quốc sắc thiên hương. Không lạ khi cô ấy có thể trói chân đệ, chỉ là đệ đã nghĩ kĩ chưa?"

"Đệ có tài, huynh không phủ nhận, nhưng chỉ vậy sao đủ. Hồ gia là một gia tộc lớn, luôn chú ý môn đăng hộ đối. Đệ muốn rước cô ấy về làm vợ, trước hết phải được sự đồng ý của phụ mẫu cô ấy. Thân phận thổ phỉ lúc trước, và hộ vệ bây giờ, đều chưa đủ để qua cửa Hồ gia đâu."

"Voi lại đệ đã bao giờ tự hỏi nguyện ước của Bất Toàn và

Bá Dũng chưa?"

"Đệ có bao giờ nghĩ, vì nhi nữ tình trường, đệ đã trói chân hai vị huynh đệ của mình?"

Bá Trí vẫn trầm mặc, không đáp một lời. Nguyên Tranh biết, vị huynh đệ của mình đang suy nghĩ, mà nếu đệ ấy chịu suy nghĩ, thì ít ra những lời đó đã đánh động được con người luôn hồ hững này.

"Hai bàn tay trắng, làm gì cũng khó. Tiền quyền trong tay, đệ muốn cưới ai mà không được. Một Hồ gia nhỏ nhoi, cần gì phải đặt nặng trong lòng. Khi ánh mắt đệ nhìn xa hơn, đệ sẽ thấy sợi xích khốn hoặc đệ nó mỏng manh thế nào."

Đưa tay vỗ vai Bá Trí, Nguyên Tranh đứng dậy rồi đi. Người đi rồi, lời y nói vẫn quanh quẩn đâu đây.

Tối hôm đó có một người, vì tơ tình mà khó ngủ.

Ngày hôm sau, Nguyên Tranh và Quang Dũng lên đường rồi đi. Hai người im lặng rồi đi, đến đưa tiễn chỉ có Bá Dũng và Bất Toàn.

Ngồi trên lưng ngựa, Quang Dũng quay đầu hỏi.

"Đại ca, y sẽ thay đổi chủ ý chứ?"

"Sẽ."

"Có một số thứ, có muốn cũng tránh không được."

Bóng dáng hai người dần khuất trên con đường mòn. Từ đây mọi chuyện lại như xưa, bên hai người bước, bên ba người đi.

Trong khi Bá Trí vẫn đang phân vân nên đi con đường nào, Hoả đã đặt bước chân đầu tiên trên con đường đại nghiệp mà y hướng tới.

Lúc này ở hẻm núi Lăng Tư, quân binh từng tốp tràn ngập núi đồi, đem một đám hơn năm trăm người vây ở xung quanh.

"Công tử, tất cả đều ở đây rồi."

Một người đàn ông trung niên ôm quyền nói. Trên gương mặt y chẳng chút vết sẹo do đao kiếm để lại, có vết sẹo dài bất chéo cả khuôn mặt y, trông thật dữ tợn.

"Làm tốt lắm, công đầu của lần này thuộc về Công Toàn người đấy."

Hoả đưa tay vỗ lên vai người đàn ông đó, miệng mỉm cười, ánh mắt y lại nhìn xuống bên dưới, nơi đám thổ phỉ đã bị bao vây tầng tầng lớp lớp.

"Mẹ nó, tên thôi tha Công Toàn, người bán rế anh em cho đám quan binh, uống công bao nhiêu huynh đệ đi theo người."

Trong đám thổ phi, một tên thổ phi cao lớn đứng ra thoả mọạ, ngón tay y chỉ về phía người đàn ông mặt đầy sẹo, đáng vẻ chỉ hận không thể lao lên chém vài dao.

Mấy ngày trước Hoà đã dẫn quân đến hẻm núi Lăng Tư này. Nhờ có nội gián, Hoà dễ dàng chia binh chặn đánh trên mấy lộ tuyến rút lui của đám thổ phi này, sau đó dồn ép tất cả lại với nhau như bây giờ. Thực tế, nếu chỉ dựa vào một vài nội gián chỉ đường dẫn lối cũng khó có thể một mẻ hốt gọn tất cả như vậy. Như Hoà đã nói, công đầu thuộc về người đàn ông mặt sẹo gọi là Công Toàn đó.

Hơn hai năm trước, người này bỗng dưng dẫn theo vài người tiến nhập hẻm núi Lăng Tư làm thổ phi. Nhờ võ công cao cường, tính cách tàn nhẫn, y nhanh chóng có tên tuổi trong đám thổ phi quanh đây. Khi đó, thanh danh y cũng rất tốt, đối xử mọi người như tay chân của mình. Đám thổ phi lưu tán mộ danh y mà đến cũng không ít, nhờ đó nhóm thổ phi do y cầm đầu cũng dần lớn mạnh, cuối cùng vươn lên thành thế lực thứ ba trong đây. Mồ hôi và máu trong quá trình vươn lên đó khó có ai hiểu được.

Lần trước khi thương đoàn Hồ gia đi ngang qua, Công Toàn không tham gia, đơn giản là do y nhận lệnh của Hoà, chuẩn bị thu lưới. Nhờ thế trong khi hai nhóm thổ phi nhất nhĩ trong hẻm núi Lăng Tư đều tổn thất thảm trọng, thế lực của y lại không tổn hao gì. Thậm chí còn lớn mạnh hơn trước, mơ hồ trở thành người đứng đầu đám thổ phi trong này.

Chuyện sau đó trở nên dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Giương Cờ Đạo Nghĩa

Là người, mấy ai không sợ chết?

Để có thể sống, bất cứ việc gì cũng dám làm, kể cả bán rế danh tiếng của mình, bỏ họ đạo nghĩa của mình.

Đứng trước vực sâu không thấy đáy, mấy ai dám nhảy xuống. Chỉ là có ai biết, họ đã từng bước đi về phía địa ngục, địa ngục trong tâm hồn.

Thế gian muôn màu muôn vẻ, giữa những con người trần tục ấy, giữa giũa để sinh tồn ấy, luôn có một vài kẻ "khác người".

"Đã rơi vào tay người, đảng nào cũng chết. Hôm nay ta quyết tâm chửi người cho sướng miệng!"

Sau đó, tiếng chửi rủa vang khắp sơn cốc.

Hôm ấy là một ngày nắng đẹp, trời trong xanh, mây nhẹ bay. Giữa một đám người đang nom nớp lo sợ, sợ bị giết, sợ bị tù đầy, có một người đã giương cao tấm cờ đạo nghĩa, để thế nhân biết thế nào là anh hùng, thế nào là cầu hùng.

Hoà nhìn người đàn ông vẫn đang cố gằn cổ thoả mọạ kia, khoe miệng nở nụ cười, không ai biết đằng sau nụ cười đó ẩn chứa hàm ý gì.

"Ta biết người, Toàn đã kể với ta rồi, người luôn tỏ ra chống đối y khắp nơi. Chỉ là đến lúc này rồi, người vẫn ngoan cố như vậy."

"Ta hỏi người, người không sợ chết sao?"

Đối mặt với chất vấn của Hoà, lời nói thản nhiên đầy tính uy hiếp, người đàn ông đó vẫn không jeef tỏ ra sợ hãi.

"Chết có gì đáng sợ. Chỉ sợ khuất nhục cúi đầu, uống một đời độc sách thánh hiền, không biết đạo làm người."

"Chết vinh còn hơn sống nhục."

Tiếng nói hùng hồn vang vọng trong sơn cốc, lời nói như tiến trống đánh vào tận trong tâm mỗi người. Một lần nữa cánh cờ đạo nghĩa được nâng cao, lời thánh hiền chọi như ngọn đèn soi tỏ những tâm hồn đen tối, đang lạc bước trong bóng đêm khiếp nhược.

Chỉ là, tiếng hô hào đầy khí thế đó, liệu có ai hưởng ứng?

Sơn cốc chợt lâm và trong yên tĩnh, tiếng gọi nơi con tim bỗng trở nên rõ ràng. Thì ra dòng máu trong tim vẫn ấm nóng như vậy.

"Đúng!"

"Chết vinh còn hơn sống nhục."

Tiếng nói hoàn toàn xa lạ, một người thanh niên còn trẻ đứng ra nói. Một lời nói đầy nhiệt huyết, thoáng chốc đã kích động tiếng lòng của những người xung quanh. Đám thổ phi bỗng trở nên hăng hái lạ thường.

"Ta sống bao năm, ngày đêm đều than trách số phận bạc bẽo, bức ta phải bước trên con đường không lối về. Mẹ già con thơ vẫn còn đó, ta vẫn thường trách mình không tròn đạo hiếu, không trọn phận cha. Chỉ là trong tim ta vẫn còn nhiệt huyết, hãy để ta thấp lên ánh sáng cuối cuộc đời."

"Nếu phải thúc thủ chịu trôi, sống nốt quãng đời còn lại trong lao ngục, tù đầy. Ta thà cầm vũ khí liều chết."

Như hòn đá rơi xuống mặt hồ, trong thoáng chốc lan ra xung quanh, dấy lên ngàn tầng sóng. Đám thổ phi bỗng trở nên kích động, sĩ khí tăng cao. Đôi mắt dần đỏ lên, vũ khí lấp lánh nơi tay, như có xu thế cá chết lưới rách, tìm đường sống trong chỗ chết.

"Nói hay lắm!"

Hoà chợt hét lớn, tiếng hét vang vọng liên tục, át hết cả tiếng hô hào của đám thổ phi. Ánh mắt của tất cả mọi người bỗng dồn về phía y.

"Nói hay lắm."

Hoà lặp lại lần nữa.

"Sống ở đời, ai chẳng mong sống trọn kiếp này, không thẹn với lòng mình. Các ngươi đã biết thẹn với lòng, thế sao còn cầm vũ khí trong tay. Đã biết đó là hành vi sai trái, cứ sao còn tiếp tục ngoan cố. Đã biết đang bước trên con đường không lối về, cứ sao vẫn cứ dấn thân."

"Các ngươi cứ luôn than thân trách phận, sao không cố gắng phấn đấu, cải hoán vận mệnh."

"Tu thân không tu đức, chẳng thể thành người. Tu đức mà không tu chí, chỉ tổ hoạ hại ương dân. Đã biết à sai trái, cứ sao vẫn ương ngạnh chống đối."

"Ta hỏi các ngươi, là tại sao?"

Đứng trên đồi cao, Hoà cao giọng hét lớn, lời nói trực ngôn khí tráng, như đanh vào tâm khảm mỗi người. Đám thổ phi đứng ngây tại đó, trong chốc lát không biết phải trả lời thế nào. Ngọn cờ đạo nghĩa bỗng trở nên nhỏ nhoi như vậy, là do cờ của đối phương lớn hơn, hay do ta đang bám víu vào một ước vọng không thực?

Nhiệt huyết chợt giảm.

Chỉ là có người vẫn ngoan cố.

"Đàng nào cũng chết, ta thà cầm đao bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng!"

Người đàn ông ban nãy lên tiếng, chỉ là so với tiếng nói hào hùng ban nãy, giọng nói bây giờ đã kém đi phần khí thế, chỉ là chút tôn nghiêm còn sót lại.

"Không! Ta vốn không muốn giết các ngươi, cũng không bắt các ngươi phải vào tù."

"Chỉ cần các ngươi hiệu trung với ta, ta sẽ chỉ cho các ngươi một con đường sáng, để các ngươi tìm về chút tôn nghiêm cuối cùng. Để các ngươi một cơ hội làm lại thành người."

Mục đích của Hoà vốn chỉ là muốn thu phục cổ lực lượng này.

Đến khi nghe được tiếng binh đao chạm đất, y biết, bước thứ hai đã xong rồi.

Ngày hôm sau, trong binh doanh của đội quân tiểu phi, Hoà đang thoải mái ngồi trên ghế, miệng nở nụ cười, ánh mắt đánh giá người đàn ông đang khom người phía trước. Đó là người đàn ông đứng ra chống đối y hôm qua. Phía sau Hoà là Nguyễn Công Toàn, trên gương mặt đầy sẹo của y hiện khi có một nụ cười, chỉ là khi y cười còn khó coi hơn khóc.

"Lần này ngươi làm tốt lắm."

"May mắn không làm nhục mệnh."

Thế Kiệt đứng đó nói, thần thái khiêm cung, không còn đáng vẻ chống đối như lúc trước.

"Chuyện làm này thành công nữa nữa, công lao của ngươi cũng không nhỏ. Hai người các ngươi hãy giúp đỡ nhau quản lý tốt đám người ấy. Thứ ta muốn là một đội quân mạnh mẽ, một chức kỳ binh tất thắng."

Hoà phân phó cho Công Toàn và Thế Kiệt, cũng như xác định nhiệm vụ của hai người trong tương lai. Chỉ là nhiệm vụ lần này thật khó, so với nhiệm vụ trước đó thật như một trời một vực. Đến một người luôn trầm ổn như Công Toàn cũng không nhận được phải nhiều may.

"Công tử, huấn luyện thành một đội quân thì cần giải quyết rất nhiều vấn đề. Thứ nhất là quân nhu trang bị, hiện nay chúng ta chỉ có chút binh khí ít ỏi của binh lính khi làm thổ phi, chỉ là rất hỗn tạp, loại nào cũng có, không có tiêu chuẩn chính quy nào."

"Thứ hai là thời gian huấn luyện, cần thời gian để mài bót phi tính của bọn chúng, cũng cần huấn luyện để đám người này quen với sinh hoạt quân doanh, chấp hành mệnh lệnh."

"Thứ ba là vấn đề biên chế, điều này là khó khăn nhất. Công tử chắc cũng biết triều đình nghiêm cấm tổ chức quân đội tư nhân chứ? Và lại, nếu chỉ dựa vào năm trăm người mà tạo thành một chưc kỳ binh, tôi nghĩ việc này không thực tế."

Sau khi suy tính một lúc, Công Toàn lắc đầu nói. Đối với các câu hỏi của y, Hoả cũng chỉ cười, thông dong trả lời.

"Ừm, quả không hồ là một tướng quân, nhìn nhận vấn đề thật chuẩn xác. Thời gian, chúng ta không thiếu. Người có thể thực hiện chính sách ngụ binh ư nông của triều đình để tự cung tự cấp. Còn vấn đề biên chế ư, không cần phải lo lắng."

Hoả cũng chỉ hơi hột trả lời, mỗi thứ đều không nói rõ ràng, khiến hai người đứng nghe như lọt vào sương mù, cảm thấy thật khó nắm bắt mọi chuyện. Chỉ là nếu công tử đã nói vậy, hai người đành cứ làm theo.

"Các người biết tại sao ta lại thu phục đám thổ phi này không?"

Hoả bỗng nhiên hỏi như vậy. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Thế Kiệt thăm dò nói.

"Có phải là do thổ phi dễ huấn luyện hơn dân binh không?"

"Một phần mà thôi."

"Một thời gian nữa, khi nào có lệnh của ta, ta muốn các người bắt đầu truyền ra bên ngoài tin tức chúng ta thu lưũ đám thổ phi này. Nếu đám thổ phi khác biết ta muốn tiếp tục thu lưũ, các người nghĩ chuyện sẽ như thế nào?"

Hai người Công Toàn và Thế Kiệt đưa mắt nhìn nhau, đều âm thầm bội phục công tử nhìn xa trông rộng. Hai người như thấy được cảnh đội quân do thổ phi tạo thành tung hoành khắp chốn. Nắm giữ đội quân như vậy, địa vị hai người cũng nước lên thuyền lên.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Giương Cờ Đạo Nghĩa (2)

"Thế Kiệt..."

"Vâng, công tử."

"Những lời người nói hôm qua, liệu có thật tâm?"

Hoả đột nhiên hỏi vậy khiến Thế Kiệt như lọt vào sương mù, đâm ra mờ mịt, không biết vị công tử này nghĩ gì. Chỉ là nếu đã có lời hỏi, y cũng đành trả lời.

"Vâng."

"Hai người lui đi."

Nhìn bóng lưng của Hoả, hai tay chấp sau lưng, không hiểu sao Thế Kiệt thấy công tử thật khác với ngay thường. Có lẽ đáp án nằm ở câu hỏi khó hiểu vừa rồi, hoặc tất cả chỉ là ảo giác do y tự tưởng tượng ra.

Đến khi hai người Công Toàn, Thế Kiệt lui ra, trong trường phòng chỉ còn lại mình Hoả đứng đó, y đang chìm trong những suy tư khó hiểu.

Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, ngũ thường xây dựng nên nhân cách con người. Cũng là năm điều cơ bản xây dựng nên hệ thống xã hội phong kiến thời bấy giờ.

Ở thời đại này, vua tôi đều lấy Nho đạo trị quốc, mỗi người đều giảng nhân nghĩa, dùng lễ đãi nhau, dùng trí để hành nghĩa, dùng tín làm thước đo giá trị con người. Ở thời đại này, mỗi người đều tu thân dưỡng tính, trong đó cũng phân biệt làm hai loại người, người quân tử và kẻ tiểu nhân. Khác biệt trong đó, là do sự học của mỗi người.

Khổng Tử nói "Muốn nhân mà không muốn học thì bị cái che mờ là ngu. Muốn trí mà không muốn học thì bị cái che mờ làm cho cao kỳ thái quá. Muốn tín mà không muốn học thì bị cái che mờ làm hại nghĩa. Muốn trực mà không muốn học thì bị cái che mờ làm ngang ngạnh. Muốn dũng mà không muốn học thì bị cái che mờ làm loạn. Muốn cương mà không muốn học thì bị cái che mờ làm ra táo bạo, khinh suất..."

Học để an gia, học để trị quốc.

Khi còn nhỏ Hoà cũng từng được đi học. Mấy lời trắng ngôn của Thế Kiệt lúc trước chợt khiến y nhớ đến một vài chuyện xưa. Cái thời trẻ thơ vô tri, trẻ nhỏ khinh cuồng. Cũng là bước ngoặt thay đổi nhận thức của Hoà với thế giới xung quanh, giữa những người quân tử và kẻ tiểu nhân ấy.

Còn nhớ khi đó, vì bất mãn với việc học hành, y đã buông lời không hay với Không Tử. Vốn cũng chẳng có gì, ai mà rảnh để ý lời một đứa trẻ chứ. Chỉ là lúc đó đúng là có một người đang rảnh.

"Ngu ngốc, trí tuệ của một tên nhóc như ngươi sao có thể sánh với bậc hiền nhân."

Ánh mắt khinh thường của Bá Trí khi đó y vẫn còn nhớ, cũng vẫn cảm giác được nội tâm không phục của mình ngày ấy. Chuyện như mới hôm qua, có lẽ là do ấn tượng khắc sâu.

"Không phục cũng vô dụng. Tiểu tử ngươi chắc không biết quan hệ giữa người với người phức tạp như thế nào, nhân tính phức tạp ra sao. Thế nên ngươi không hiểu được sự vĩ đại của Nho đạo cũng không có gì lạ."

"Một ví dụ đơn giản, ta lấy biên chế trong quân binh để nói. Trong một đội quân hàng vạn người, cũng được phân từng nhóm lớn nhỏ khác nhau. Lớn thì ngàn người, nhỏ thì trăm, chục người. Tương ứng với vạn phu trưởng, thiên phu trưởng, bách phu trưởng, tiểu đội trưởng. Những người này có nhiệm vụ quản chế binh lính trực thuộc của bản thân mình. Cấp độ khác nhau, phương thức quản lý cũng khác nhau, độ khó càng là cách biệt một trời một vực."

"Để trực quan hơn, cứ xem tiểu tử ngươi là biết. Quản mấy tên nhóc trong xóm cũng không xong, nói gì quản trăm, ngàn người. Thế mới thấy, Không Tử sáng tạo ra Nho đạo, xây dựng nên hệ thống xã hội phong kiến hủ nho, từ đó có thể quản lý cả ngàn vạn người trong thiên hạ, dù trăm ngàn năm vẫn trường tồn. Thế mới thấy, trí tuệ của ông đã vượt thường nhân, đạt đến cực trí, có xưng là thánh nhân cũng không quá."

"Một người phi thường như thế, tiểu tử ngươi há đủ tầm để đánh giá sao. Nói ra chỉ khoe cái ngu ngốc của mình mà thôi. Ta nói, lo chăm chỉ mà học đi."

Hoà vốn là người thông minh, cũng minh bạch những lời Bá Trí nói là có đạo lý. Chỉ là, khi đó Hoà cũng chỉ là một đứa trẻ, tâm lý sĩ diện, háo thắng là vẫn có.

"Nói như ngươi, bậc tiền hiền như thế một tiểu tử như ngươi có thể hiểu được bao nhiêu. Lời ngươi nói chắc gì đã đúng, cũng chỉ là những lời võ đoán mà thôi."

"Xùy, còn cổ cái búống. Ta nói sao lại rảnh như vậy, đi giảng đạo lý với một thằng nhóc, thế mới biết bản thân mình nhầm chán cỡ nào."

Một đứa trẻ có thể nói ra những lời già đời như vậy, âu cũng là điều kì lạ. Thật ra Hoà cũng quen với cách nói chuyện như vậy của Bá Trí rồi.

"Kính người một thước, người kính ta một trượng. Đã không biết kính trọng người hơn mình, ta có nói gì với ngươi cũng vô dụng. Một võ giả mà không có cái tâm cần có, tiểu tử ngươi sau này cũng chỉ là hạng mạng phu thôi."

Hoà vẫn nhớ cái khoát tay lơ đãng của Bá Trí. Nhớ lại ngày đó y cũng thẹn quá hoá giận, lao vào đánh đối phương, chẳng qua kết cục cũng không khác với mọi ngày. Lần đó cũng bị đánh cho một trận, nhưng y cũng lần đầu tiên biết kính trọng người khác.

Ấn tượng từ nhỏ quả là khó phai. Đến tận bây giờ, sâu trong tiềm thức Hoà vẫn coi Bá Trí hơn mình nhiều mặt, cũng là mục tiêu mà y muốn vượt qua nhất.

Phấn đấu bao năm, ngày đó cũng sắp đến rồi.

"Tính ra, ta hiện cũng được xem như là Thiên phu trưởng rồi. Còn huynh, một kẻ nhầm chán, một tên tiểu tử cậy mạnh, và một tên luôn tỏ ra thâm trầm. Nếu tính thêm vài tên lính tinh khác, miễn cưỡng cũng được tính là Tiểu đội trưởng."

"Bao năm qua đi, huynh vẫn dậm chân tại chỗ. Còn ta, đã đi trước huynh khá xa rồi."

Trong trường bỗng, một mình Hoà đứng đó, đôi mắt nhìn xuyên màn trời đêm, y chìm vào trong suy nghĩ vẩn vơ.

Cũng lúc đó, có người cũng đang nhìn trời, nằm trên mái nhà suy nghĩ vẩn vơ.

"Hắt xì!"

"Có người nhắc đến ta sao?!"

Bá Trí lăm bằm trong miệng. Câu nói đó chỉ là phản ứng vô thức, thần trí y vốn dĩ chẳng ở nơi này.

"Đại ca cảm lạnh rồi."

"Đệ nghĩ những người như chúng ta có thể bị cảm mạo sao?"

Mặc dù không quá để ý, nhưng khi Bá Dũng leo lên mái nhà, Bá Trí cũng có để ý thấy. Bá Trí cũng thầm thấy khó hiểu, tiểu tử này vốn đâu có nhả hứng ngắm sao trời đêm đâu nhỉ?

Đối với câu hỏi của Bá Trí, Bá Dũng cũng không đáp lời. Y cũng nằm xuống bên cạnh Bá Trí, hai tay gối sau đầu, mắt y cũng dõi nhìn trời đêm. Đêm nay

trời nhiều mây, phóng mắt nhìn quanh cũng khó thấy một ánh sao nào. Dù thế, hai người cũng nhìn đến nhập thần, một lúc lâu cũng không có ai mở lời.

Mây đen thật hấp dẫn vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phiền Nã

"Từ khi nào đệ lại có nhã hứng ngắm trời đêm vậy?"

Không biết đã qua bao lâu, Bá Trí mở lời.

"Đệ vốn không có hứng thú đó, cũng như huynh vốn không thích ngắm mây đen vậy. Chỉ là nếu huynh đã có nhã hứng, đệ cũng không ngại thử một lần."

Bá Dũng chậm rãi nói, ngữ khí khác hẳn lúc bình thường. Không còn to tiếng hào khí, cũng không còn dát vàng lên mặt mình. Lần này y trò chuyện thật thản nhiên, nghe qua có mấy phần giống Bá Trí, rào trước đón sau, hàm chứa ẩn ý trong lời nói.

"Vậy sao? Đòi người ngăn ngui, cái gì cũng nên thử một lần cho biết."

Bá Trí trả lời, vài lời đơn giản nhưng lại ẩn chứa cái ý sâu xa.

"Nghe huynh nói vậy, đệ biết, huynh thật có bệnh rồi."

"Là sao?"

Nghe Bá Dũng nói vậy, Bá Trí cũng tỉnh tề cảm nhận trạng thái của bản thân mình, sau đó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn y. Tiểu tử này lại bắt đầu chơi trò thâm trầm rồi.

"Luyện võ mười mấy năm, cường thân kiện thể, tuy không phải bách bệnh bất xâm, nhưng bệnh nhẹ như cảm mạo cũng tránh xa ba thước. Chỉ là, bệnh do tâm sinh."

"Ồ chung bấy lâu, huynh có tâm sự, đệ há lại không biết."

Bá Dũng nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt hai người nhìn nhau, như xem tỏ lòng đối phương. Có ít người, mắt sáng như đuốc.

"Hô, đệ vẫn tỉnh tề như vậy."

Bá Trí nghiêng đầu nhìn trời, khoé miệng nhếch lên nở nụ cười lạnh nhạt thong dong như trước. Có chút chuyện cuối cùng cũng phải đến, nếu vì nó mà phiền não, chẳng thà giải quyết dứt khoát cho xong.

"Là Nguyên Tranh sao?"

Nói đến cái tên Nguyên Tranh, Bá Dũng cũng không dùng kính ngữ như trước. Sự thay đổi nhỏ trong đó cũng không thoát khỏi sự chú ý của Bá Trí.

"Dù đã kết bái, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, ai biết đối phương nghĩ gì. Thêm bằng hơn thêm thù, nếu là hảo huynh đệ thì càng tốt, đệ cũng không ngại kính huynh ấy một tiếng 'đại ca'. Chỉ là muốn làm đại ca của đệ, chỉ hơn tuổi là chưa đủ..."

Nói đến đây, giọng nói của Bá Dũng tràn ngập bá khí, cái thế hào hùng khác hẳn thái độ cợt nhả, tự luyện mọi ngày. Lúc này đây, Bá Dũng tạo cho người xem cảm giác hết sức tự tin, hào khí ngất trời.

"Bao năm nay, đệ chưa hề thấy huynh có tâm sự như lúc này. Nguyên Tranh huynh ấy đưa đến phiền não cho đại ca, đệ cũng không biết nên vui hay buồn..."

"Vui vì ít ra huynh cũng có điều cần quan tâm. Buồn là do đệ biết, phiền phức sắp đến rồi."

Người sống trên đời, ít nhiều cũng có lý tưởng, có ham muốn, có điều quan tâm, từ đó cũng dễ sinh ra phiền não. Người hay phiền não, mối liên hệ với đời cũng càng nhiều, dù một nhưng cũng tràn đầy sức sống. Tương tự, người không phiền não, thường chỉ là những người ngu ngốc, hoặc là người bất cần đời.

Nhiều khi nhìn đại ca hờ hững ngắm sao, Bá Dũng cũng thường cảm thấy buồn vô cớ, người không có sở cầu, cuối cùng cũng chỉ như cái xác không hồn.

"Chỉ là nếu chuyện quá phiền toái, liên lụy đến huynh. Người 'đại ca' đó, đệ không nhận cũng không sao."

Lời này thốt ra có chút cạn tình, chỉ là Bá Dũng cũng không thêm để ý. Giao tình giữa người với người phải cần vun đắp mà nên, nếu chưa đến mức sinh tử tương giao mà đem lại phiền phức quá lớn, tình cạn cũng là điều bình thường.

Hoạn nạn gặp chân tình ư? Nào có dễ vậy.

Tình đời vốn đen bạc, nhất là khi thân giữa thời cuộc rối ren này.

"Ha ha, Không Từ đâu có dạy đệ như vậy."

"Nhưng đại ca dạy thế."

Bá Trí chỉ cười.

"Huynh đệ chúng ta vốn khác nhau, xem sự thế cũng hoàn toàn trái ngược. Phiền não của ta, há chẳng phải là mong đợi của đệ sao."

"Vậy nên đệ vốn rất thích thấy huynh phiền não, chỉ bởi đó lại là niềm vui thú của đệ. Quan trọng hơn, đệ có cơ hội giúp huynh."

Nhận của người thì trả lại người.

"Chúng ta vốn là huynh đệ, không cần phải so đo như vậy."

"Đệ biết, chỉ là tâm không yên lòng."

Hai người lời qua tiếng lại, đã lâu rồi cả hai chưa trải lòng như vậy. Phần vì do quá hiểu nhau, phần là vì không có cơ hội.

"Rất tiếc, việc lần này đệ không giúp được đâu."

Bá Trí thân nhiên nói, chỉ là khi nói câu này lại rước lấy ánh mắt xem thường của Bá Dũng.

"Trên đời này có chuyện gì mà đệ không làm được... trừ tán gái ra."

Bá Trí nhếch miệng tự tin nói, chỉ là khi nói được một đoạn lại dừng lại, bổ sung thêm một câu. Thấy bá Trí im lặng không đáp, Bá Dũng nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

"Không lẽ là thật?"

Bá Dũng hỏi, ngữ khí cũng không xác định cho lắm. Khi thấy Bá Trí gật đầu, y như vỡ lẽ, cũng hiểu tại sao đại ca lại phiền não.

"Hò, chuyện này đích thực là đệ không giúp được."

Lấy tay gãi đầu, Bá Dũng cười khan một tiếng. Ngẫm nghĩ một lúc, Bá Dũng thở dài nói.

"Tiểu thư đúng là một cô gái tốt, chỉ là mệnh không được tốt."

"Nghe đầu mẹ mất ngay khi sinh ra cô ấy ra, sư thầy cũng nói cô ấy mệnh khắc người thân, thành ra từ nhỏ đã chịu sự xa lánh của mọi người. Thế nên dù gương mặt như hoa, tài trí hơn người, năm nay mười chín tuổi vẫn không có bà mối nào gõ cửa. Mười chín tuổi, cũng xem như là quá tuổi rồi..."

Nên biết ở thời đại này, con gái mười ba tuổi xem như đã lớn, mười lăm tuổi đã bắt đầu lấy chồng. Một khi quá tuổi mười tám, cũng xem như quá tuổi rồi, lúc này càng khó gả hơn, nhất là với một cô gái có mệnh khắc người thân như Hồ Nhu Nhi.

"Quên mất, huynh vốn không tin số mệnh nhĩ. Vậy thì cứ tiến tới thôi."

Vỗ đầu một cái, Bá Dũng ngồi dậy nói. Chỉ là đối với sự cổ vũ của Bá Dũng, Bá Trí vẫn trầm mặc.

"Đạo gần đây huynh bỗng tin vào số mệnh..."

Thấy Bá Dũng ngẩn ra nhìn, Bá Trí cũng không thêm để ý, y tiếp tục nói.

"... Chỉ là, thiên ý khó dò, thiên mệnh khó đoán. Mệnh người là trời ban, phạm phu tục tử há có thể đoán được ý trời. Dù cô ấy mệnh khắc thân thật, ta cũng khiến cô ấy hạnh phúc cả đời!"

Trong lời nói ẩn chứa sự tự tin tuyệt đối.

"Huynh như thế này, mới là đại ca mà đệ biết. Chỉ là, huynh muốn nghịch thiên sao?"

Bá Dũng cười hỏi, câu nghịch thiên cũng tiện mồm mà nói, không hề uly kị, dường như đó là việc chẳng hề to tát. Nếu có người ngoài nghe được lời đó chắc sẽ bị dọa hết hồn. Ở những năm tháng này, vua được coi là con trời, ý vua cũng được xem là thiên ý. Nếu muốn nghịch thiên, há chẳng phải là

chống đối triều đình sao?

Có một số từ vốn dĩ không nên nói. Chỉ là, tư tưởng hai người vốn dĩ không thuộc thời đại này.

"Trên thế gian có hàng tỉ người, mỗi người đều có số mệnh của riêng mình. Nhiều như vậy, ông trời sao quản hết được. Nghịch thiên nhi hành, vốn không khó như đệ tưởng."

"Ha ha, lời đại ca nói vẫn luôn chí lý như vậy. Nếu vậy thì đại ca còn phiền nào điều gì?"

Bị hào khí của Bá Trí lây nhiễm, Bá Dũng cũng cười lớn nói.

"Một thứ rất phiền toái ở thời đại phong kiến này..."

Cười vợ gã chồng.

Môn đăng hộ đối.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thiên Ý

"Môn đăng hộ đối... đích thực là phiền toái."

Nhắc đến đây, Bá Dũng chợt cảm thấy buồn vô cớ, trong lòng như thiếu vắng gì đó, có chút hụt hẫng.

Có võ công cao cường, có thể tùy tâm sở dục, làm bất cứ điều gì trên đời, mỗi ngày trôi qua thật nhàn nhã. Những tương là tốt, là thoải mái, chỉ là những điều đó cũng không thay đổi được một chuyện, trên đời chỉ còn hai người bọn họ nương tựa lẫn nhau.

Hai người bỗng trầm mặc.

"Tiểu Thất..."

"Ừ?"

"Lý tưởng của đệ là gì?"

Sống trên đời, ai cũng đều có một lý tưởng của riêng mình, là động lực để con người ta tiến lên, hoàn thiện mình hơn.

"Lúc sinh thời, cha chỉ có hai điều tiếc nuối..."

"... Một là truyền thừa đạo pháp gia truyền. Điều thứ hai, cha không nhắc đến, nhưng đệ lại biết..."

Trầm mặc một lúc, Bá Dũng thờ dài nói, ánh mắt y trở nên mông lung lạ thường, đôi mắt như nhìn xuyên màn đêm, nhìn về ngày xưa cũ.

"Huynh cũng biết."

"Vậy sao."

Hai người lại lâm chìm vào trong im lặng.

"Xem ra, chí nguyện của đệ là kế thừa di chí của cha."

Bá Dũng không trả lời, xem như chấp nhận lời nói đó.

"Là đại ca ích kỉ rồi."

"Mỗi người đều có sở cầu riêng, đại ca không cần phải ôm đồm tất cả như vậy. Dù sao, đệ cũng cao hơn huynh, khoẻ hơn huynh. Có ít thứ, đệ có thể thay huynh gánh được."

"Đạo pháp, cứ để đệ. Còn huynh, hãy lo hương hoá đi."

Nói đến đây, Bá Dũng chợt phì cười, khoe miệng Bá Trí cũng khẽ nhếch lên.

Tục xưa đều chú trọng cha truyền con nối, duy trì hương hoả. Là trưởng tôn, những chuyện như vậy thường được đặt lên vai Bá Trí. Trong tâm Bá Trí vốn không muốn, Bá Dũng cũng có thể cảm nhận được. Thử hỏi bao năm trôi qua, Bá Trí vẫn không để ý đến cô gái nào, thậm chí không có ý lập gia đình, vì chuyện này mà Bá Dũng từng bị đứt vài sợi tóc.

Cũng may, giờ không còn phải lo lắng nữa. Chỉ cần có đối tượng là được, sợ gì lấy không được.

"Đòi người ngăn ngừa, phiền toái của ta, chỉ hướng của đệ, chúng ta hãy giải quyết một lần luôn..."

Nghe giọng nói đầy tự tin của Bá Trí, Bá Dũng chợt thấy yên tâm hơn rất nhiều, trong lòng chợt thả thoải mái.

"Đại ca muốn làm gì?"

"Quân Nguyên sắp đến rồi!"

Chỉ một câu nói hơi hột của Bá Trí, Bá Dũng chợt chấn động tinh thần, đại não cấp tốc vận chuyển, bắt đầu tiêu hoá tin tức này. Một lúc sau, Bá Dũng nghi ngờ hỏi.

"Sao huynh biết?"

"Hoà nói cho ta biết đấy. Tiểu tử này tuy phiền phức, chỉ là chuyện như thế này, hẳn sẽ không gạt ta đấy."

"Hừ, đệ chỉ biết tên đó mà xuất hiện thì thế nào cũng có chuyện. Chỉ là trước nay hẳn đều mang tin xấu, còn tin lần này, lại là tin tốt."

Khi đã xác nhận tin tức, Bá Dũng cũng cảm thấy hưng phấn toàn thân, chỉ hận quân Nguyên không tràn sang ngay lập tức, để y có thể đại chiến long trời lở đất.

"Ngày trước cha mười lăm tuổi tòng quân, chỉ mong giết giặc đền nợ nước. Chỉ là giặc đến nhanh, đi cũng nhanh, đến khi bọn chúng bị quân ta đánh tan nát, cha vẫn không có cơ hội xung trận. Chuyện này đã trở thành tiếc nuối lớn nhất trong đời ông."

"Cơ hội đền nợ nước, trong đời mấy ai có cơ hội."

"Lần này đệ quyết lấy máu tươi bọn chúng tể trước mộ phần cha. Chỉ là, chuyện này thì liên quan gì đến việc huynh cưới vợ?"

Nhiệt huyết qua đi, Bá Dũng cũng không quên quay đầu lại hỏi, dù sao ban nãy Bá Trí cũng nói giải quyết hai việc cùng lúc mà.

"Có câu thành gia lập nghiệp. Trong trường hợp của ta, muốn thành gia, trước phải lập nghiệp."

"Hò gia, nói lớn thì lớn, nói nhỏ cũng có thể nhỏ. Gia đại nghiệp đại, thế tộc phồn vinh, chỉ là, cuối cùng cùng chỉ là thương gia. Trong thời đại phong kiến này, thương nhân vốn có địa vị thấp kém, danh bất chính ngôn bất thuận. Nếu ta có thể đứng vào hàng võ tướng, con rể như vậy, Hò gia chắc hẳn sẽ không cự tuyệt."

Nghe đại ca phân tích như vậy, hai mắt Bá Dũng toả sáng, thần thái phấn chấn.

"Nhất tiễn hạ song điểu, đại ca quả thần tiễn vô song, đương thế kỳ tài trăm năm khó gặp. Đệ ngưỡng mộ đại ca như nước sông Trường Giang cuộn cuộn không dứt..."

"Được rồi đấy, mấy câu này ta nghe nhàm rồi, nói câu khác đi."

Liếc mắt nhìn tiểu đệ của mình, Bá Trí không ngăn ngại tạt cho y một gáo nước lạnh. Chỉ là da mặt Bá Dũng lại quá dày, nước lạnh y lại thấy mát, lời nói cũng mát hơn.

"Đại ca anh minh thần võ, kỳ tài ngút trời, khoáng cổ tuyệt kim. Đứng trước mặt đại ca, là rồng thì phải cuộn lại, là hổ thì phải cúi đầu, là..."

"Được rồi được rồi, không có câu nào khác sao?"

"..."

Nhìn Bá Dũng gãi đầu khó xử, Bá Trí lắc đầu, chỉ hận rèn sắt không thành thép. Hai người cứ thế pha trò, phối hợp ăn ý, làm mãi thành quen.

"Ha ha, hiếm khi đại ca có nhã hứng như vậy, không ngờ cũng hứng với đệ. Chỉ là huynh nhắc đến tên tiểu tử đó, lại làm mất nhã hứng của đệ."

"Hừ, không phải chỉ là thằng đệ vài trận thôi sao. Chuyện từ khi còn nhỏ, đệ vẫn còn so đo như vậy. Thật không tiến bộ gì."

Nghe đại ca giễu cợt, Bá Dũng trong lòng không phục.

"Hừ, huynh đánh với hẳn toàn thắng, sao hiểu nổi ức chế của đệ. Mà kể cũng tà môn, ngày trước huynh chỉ tiện tay là đánh bại Hoà, ấy vậy mà cha lại khen tên tiểu tử ấy là kỳ tài võ thuật, còn huynh thì lại thành tựu khó nói. Quái. Mà kể cũng tà thật, huynh cũng chỉ hơn đệ có hai tuổi, hình thể cũng nhỏ,

sao lại mạnh dūr vậy nhỉ?"

Mỗi lần nhắc đến chuyện này, Bá Dững đều lắc đầu khó hiểu, trăm mối khó giải, nếu coi đó là quái sự ững không ngoa chút nào.

"Thế nên ta mới là đại ca của đệ."

"Hừ, khó hiểu thì thôi không nghĩ nữa. Mà nhắc đến Hoà, tiểu tử này cũng thật có thủ đoạn. Ngoài sáng có Phạm gia giúp đỡ, nhìn cái thế ngày trước khi hấn xuất thành cũng biết quân binh cũng nắm không ít trong tay, kỳ thì có Hải Ngư bang. Chỉ dụng mấy năm mà làm được đến mức này, không phục không được. Có lực lượng như vậy trong tay, chỉ không biết tiếp theo hấn định làm gì?"

"Đại ca liệu việc như thân, huynh thử nói cách

nghĩ của huynh xem?"

Nói đến Hoà, ngoài nghiêng rặng nghiêng lợi ra, hiếm khi Bá Dững phục y như lần này. Không phục không được, người khác vất vả một đời mới thành danh, y lại chỉ dụng có vài năm, có thể nói là thủ đoạn thông thiên. Chỉ là nói về phục, y còn phục đại ca hơn. Từ nhỏ đến giờ, Bá Dững chưa hề thấy có việc gì làm khó được đại ca, tâm lý tin tưởng mù quáng cũng tự nhiên mà sinh ra.

"Nói đến việc này, ta cũng nắm được một hai. Hoà đang nắm trong tay lực lượng tuy lớn, nhưng lại không phải của y, thực tế đó là lực lượng của Phạm gia. Cách đây không lâu, chiếu lệnh 'tiểu phi' của triều đình được ban xuống. Đám phi tặc này chỉ biết làm hại dân, chỉ là nếu trừ đi thì lại đáng tiếc. Nếu là ta, ta sẽ tha cho chúng một con đường, ân uy cùng sử dụng để không chế bọn chúng."

"Đệ nên biết, triều đình quản lý quân đội rất nghiêm ngặt, quy định mỗi vùng chỉ có một số lượng nhất định. Trừ châu Hoan có mười vạn đại quân ra, những nơi khác cũng chỉ lác đác vài vạn quân. Hoà sũ sao cũng chưa được liệt vào hàng ngũ danh tướng, không thể tự lập quân đội tư nhân, công khai chiêu mộ quân lính. Vậy nên lần này sẽ là một cơ hội khó được."

"Có chúc kỳ binh này, tiếp theo chính là chờ thời."

"Chuẩn bị bao năm, đợi thế phát lên. Làm được đến mức đó, dù giỏi, nhưng cũng không phải là khó."

Bá Trí thần nhiên nói. Nghe đại ca nói vậy, Bá Dững lập tức phấn chấn tinh thần.

"Nghe đại ca nói vậy, không lẽ đại ca cũng chuẩn bị thủ đoạn gì?"

"Không có..."

Nhìn ánh mắt chờ mong đó, Bá Trí không ngần ngại cho y một gáo nước lạnh. Chỉ là khi thấy Bá Dững ủ rũ mặt mày, y lại phì cười.

"... Nhưng cách thì lại có một."

"Cách gì vậy?"

Bá Trí chỉ cười mà không đáp. Đưa mắt nhìn trời cao, y chợt cười.

"Đệ xem, sao kia."

"Ừm, thì sao?"

Trên bầu trời đêm, vốn dĩ là vạn dặm mây đen, nay cũng thấp thoáng bóng sao mờ.

"Huynh vốn không có hứng nhìn trời đêm toàn mây đen, chỉ là huynh vẫn nằm đây nhìn trời. Huynh chỉ muốn nhìn xem, ý trời thế nào."

"Hô, huynh nói ý trời khó đoán, thế sao còn cực khổ đi đoán làm gì?"

Ngước mắt nhìn ánh sao hiếm hoi trên bầu trời, Bá Dững cười hỏi.

"Ý trời khó đoán, chỉ là huynh vốn không định đoán. Hành sự tại nhân, cuối cùng cũng phải tự mình đi làm. Huynh vốn chỉ muốn nhìn xem ông trời có dấu hiệu nào không. Quân chi ý trời thế nào, chỉ cần có dấu hiệu, huynh sẽ đi làm."

Bá Trí ung dung nói, thần thái hết sức thoải mái, chỉ là Bá Dững lại như lọt vào sương mù.

"Huynh thấy được điều gì?"

"Chương khí mịt mờ, dù vậy cũng không ngăn nổi ánh rạng đông."

"Chỉ cần người hữu tâm, tổng sẽ thấy ánh rạng đông đó."

Vù vù.

Gió chợt nổi lên, mây dần tản đi, ánh sao dần xuất hiện.

Nhìn thấy tất cả, Bá Trí chợt cười.

Y thấy gió lớn xua tan mây.

Cũng thấy sao trời chiếu sáng màn đêm.

Ý trời thật khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chờ Đợi

Một buổi chiều hôm, gió biển lồng lộng thổi vào bờ, mang theo vị mặn của biển. Không khí tươi mới mà làn gió mang đến thật khiến lòng người phấn chấn, thanh thản. Nếu có ai đứng bên bờ, nhìn ngắm mặt trời lặn, có lẽ đều sẽ tìm được bến đỗ bình yên trong khoảng lặng của cuộc đời.

Trời chiều, nắng tà, gió biển, sóng vỗ.

Khung cảnh nên thơ như vậy, chỉ tiếc thường không mấy ai được thưởng thức. Những người thường xuất hiện ở bến cảng chủ yếu đều lo tất bật với nhịp sống hối hả nơi đây. Cái tâm vội vàng ấy, liệu có thể chậm lại mà ngắm trời chiều chăng?

Có lẽ đã có người từng dừng lại ngắm chiều tà, có lẽ đã từng có người như vậy, những người dừng lại để ngắm hoàng hôn, chứ không phải dừng lại để thả hồn theo gió, để gió cuốn đi, giống như cô gái kia vậy.

Cô gái ấy ngồi thẩn thờ bên bến cảng, đôi chân đung đưa trong không khí, đôi mắt mơ hồ nhìn xuống, cứ như cả thế giới trong đôi chân đó vậy. Thỉnh thoảng cũng thấy cô gái đó cười khúc khích, hay lầm nhảm gì đó, thần thái mơ màng.

"Tiểu Nhu."

Tiếng nói đánh thức người trong mộng, cô gái đó ngạc nhiên nhìn lại, đứng phía sau là một cô gái xinh đẹp, nụ cười mím trên môi, lọn tóc dài bay bay trong làn gió biển. Cô gái đó cúi người hỏi, hai tay chống trên đầu gối, thần thái quan tâm.

"Tiểu thư."

"Mấy ngày gần đây muội sao vậy, suốt ngày thẩn thờ cười một mình. Có chuyện gì thú vị sao?"

Nghe tiểu thư nói vậy, cô gái lại bật cười, như nghĩ đến điều gì thú vị lắm.

"Làm gì có, tiểu thư nhạy cảm quá."

"Hừ, vì nhạy cảm mới biết được tiểu Nhu gần đây có thay đổi chứ. Khai nhanh nào, để ý đến ai rồi?"

Nói đến câu cuối, Nhu Nhi ghé người xuống, thần bí hỏi.

"Đâu đâu, làm gì có, Bá Dũng đại ca như thế sao em thích được..."

Mới nói được một nửa, tiểu Nhu vô thức bịt miệng lại, nhìn thấy nụ cười tủm tỉm như gian kế đạt thành của Nhu Nhi, gương mặt tiểu Nhu chợt hồng lên.

"Tiểu thư xấu lắm!"

"Hi hi, tiểu Nhu thật dễ thương, vẫn hay ngượng ngùng như vậy."

Nhìn gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng của tiểu Nhu, Nhu Nhi hé miệng cười tươi. Cô ngồi xuống bên cạnh, tò mò hỏi.

"Sao nào, có chuyện gì thú vị nói cho tỷ nghe?"

Phụng phịu một lúc, tiểu Nhu cũng bắt đầu kể lại chuyện tối hôm đó, hôm mà tiểu Nhu tình cờ đi ngang qua nơi ở của Bá Trí.

"... Vậy mới biết, thì ra hôm trước Bá Dũng đại ca toàn nói dối thôi, huynh ấy từ nhỏ đánh nhau toàn thua Hoà. Hừ hừ, có cơ hội muội sẽ chọc chết huynh ấy."

Kể đến đây, tiểu Nhu liền tỏ ra hậm hực, cũng có chút vui vẻ. Mỗi thù lần trước xem như có cơ hội trả lại rồi.

"Ừm, Bá Trí đại ca nói vậy thật sao..."

Nhu Nhi lẩm bẩm trong miệng.

"Vâng, chính huynh ấy xác nhận mà. Lúc đó... tiểu thư nghĩ gì vậy?"

Nói một đoạn, tiểu Nhu chợt dừng lại. Bao nhiêu năm đi cùng tiểu thư, cô vẫn biết được tiểu thư đang trầm tư suy nghĩ. Cũng vì quá quen thuộc, chỉ cần nghĩ một thoáng, tiểu Nhu cũng biết tiểu thư đang nghĩ gì.

"Tiểu thư đang nghĩ đến Bá Trí đại ca sao?"

Hơi đỏ mặt, ngẫm nghĩ một lúc, Nhu Nhi gật đầu, chuyện này cũng không cần phải giấu.

"Bá Trí đại ca đích thực là người không tầm thường. Muội học thức kém cỏi, dù là thế, chỉ nghe huynh ấy nói chuyện, muội cũng biết huynh ấy thật tài giỏi. Lúc đó muội cũng nghĩ, huynh ấy nhất định sẽ làm nên chuyện lớn."

"Lại nói, huynh ấy mặc dù ít lời, nhưng cũng là một người tốt. Còn nhớ lần trước khi tiểu thư bị bắt cóc, mặc dù có thể đánh bại đám người đó, huynh ấy cũng chịu bị bọn chúng bắt đi, chỉ mong kiếm cơ hội cứu tiểu thư ra. Dù lúc đó muội không ở đây cũng biết, tình huống nhất định là rất hung hiểm."

"Tình cảm huynh ấy dành cho tiểu thư, người ngoài nhìn vào cũng cảm giác được. Hi, huynh ấy lại tưởng không ai nhận ra mới thú vị chứ. Tiểu thư... tiểu thư nghĩ gì vậy?"

Mặc dù miệng liên tục lú lo, chỉ là tâm tư của tiểu Nhu vẫn luôn chú ý đến Nhu Nhi, thế nên khi thấy Nhu Nhi vẫn trầm mặc nhìn mặt biển, tiểu Nhu liền hỏi. Chỉ là, câu hỏi lại rước lấy tiếng thờ dài nào nề.

"Không có gì, tỷ chỉ đang nghĩ, lấy tỷ là thiết thời cho huynh ấy."

"Tiểu thư đừng nghĩ như vậy..."

"Huynh ấy thật sự không phải là người tầm thường. Từ lúc nhìn huynh ấy giương cung bắn tên thổ phi ấy, tỷ đã biết rồi. Tỷ không có gì để tự ngạo, ngoài đôi mắt chưa nhìn nhầm ai bao giờ."

"Huynh ấy sớm muộn gì cũng giương cánh bay cao. Tỷ chỉ sợ là gánh nặng cho huynh ấy, dù sao, mệnh của tỷ vốn là vận rủi..."

"Phu nhân vốn thể chất yếu nhược, việc đó chỉ là ngoài ý muốn, tiểu thư không cần phải để trong lòng như thế."

Mặc dù cố gắng khuyên nhủ, chỉ là nhi thần thái âm đạm của tiểu thư, tiểu Nhu cũng thấy man mác buồn. Từ nhỏ đã chịu sự xa lánh của mọi người, hai cha con lại ít nói chuyện, áp lực trong lòng tiểu thư mấy ai biết. Mặc dù đã cố gắng chăm chỉ học tập, cố gắng làm việc phụ giúp gia tộc, những mong chứng tỏ bản thân. Cuối cùng lại chỉ rước lấy địch ý như có như không của anh em đồng tộc.

Dù đã quá tuổi cập kê, vẫn không có ai để ý đến. Đối với một cô gái trong thời đại này mà nói, chuyện đó thật sự rất tàn khốc.

Nhiều khi nhìn tiểu thư lẳng lặng ngồi trước ngọn đèn dầu, trong tâm tiểu Nhu chỉ thầm ước ao có ai đó tình đầu ý hợp với tiểu thư xuất hiện.

Quả nhiên, trời không phụ người có tâm

"Tỷ vốn cũng không ước mong nhiều, chỉ cần huynh ấy muốn, tỷ sẵn lòng gả cho huynh ấy. Chỉ là huynh ấy vốn chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ sợ mọi người trong tộc không đồng ý. Nếu có thể, tỷ sẵn lòng chờ đợi."

Chờ đợi.

Hai từ vốn đơn giản, nhưng được thốt ra từ miệng một cô gái như Hồ Nhu Nhi, nó bỗng trở nên thật tàn nhẫn. Trong đời con gái được mấy mùa xuân xanh, bao mùa xuân qua đi, đến nay vẫn phải đợi. Đối với một cô gái, nhìn tuổi xuân qua đi trong chờ đợi, điều đó thật là tàn khốc.

Một lần chờ đợi này, Nhu Nhi biết, thời gian phải đợi là không ít. Công danh lợi lộc, có người vất vả một đời mà không được. Dù Bá Trí không phải là người bình thường, dù vậy y phải để Nhu Nhi đợi bao lâu?

"Có lẽ tiểu thư không phải đợi quá lâu đâu."

Như nhớ ra điều gì, tiểu Nhu đột nhiên nói.

"Ý muội là sao?"

Nhu Nhi nhú mày hỏi.

"Tiểu thư không biết sao, nghe nói Trịnh Giác Mật ở đạo Đà Giang phát cò tạo phản. Chuyện này đã nát đầu từ mấy ngày trước, đến hôm nay mới truyền đến đây. Giờ thì chắc là ai cũng biết rồi, nếu Bá Trí đại ca có lòng, huynh ấy nhất định sẽ chuẩn bị lên đường đấy."

"A, chuyện này tỷ không biết. Sao muội lại nghĩ huynh ấy sẽ đi?"

Mấy ngày này Nhu Nhi nếu không bận việc thì đều ở tròn phòng, tin tức không linh thông cũng không kỳ quái.

"Hừ, muội có lòng tin vào huynh ấy!"

Trịnh Giác Mật tạo phản, chuyện này đích thực là đang truyền khắp nơi, dù sao nước Đại Việt cũng không phải là quá lớn.

"Đại ca!"

Cửa phòng bật mở, Bá Dũng vội vàng bước vào.

"Gi?"

Trên chiếc giường chiếu, Bá Trí đang nằm thoải mái trên đó, hai tay gối đầu, y liếc mắt nhìn sang hỏi.

"Trịnh Giác Mật tạo phản rồi, huynh biết chưa?"

Bá Dũng sốt sắng hỏi.

"Thì sao?"

Giọng nói Bá Trí hồ hững, chỉ là Bá Dũng đã nghe quen rồi, cũng không thêm để ý.

"Mấy ngày trước đại ca và nhị ca đột ngột rời đi, không lẽ có liên quan đến chuyện này?"

Bá Trí chỉ ậm ừ mấy lời cho có, xác nhận lời nói của Bá Dũng.

"Huynh ấy có bạn trong quân bộ, người bạn đó nhờ huynh ấy giúp bình phản loạn. Thế nên hai người liền rời đi thôi."

"Huynh đã sớm biết, thế sao vẫn ở đây, sao không đi cùng huynh ấy?"

Thấy dáng vẻ bình chân như vại của Bá Trí, Bá Dũng cũng bị ảnh hưởng. Y kiểm cái ghế ngồi xuống, bắt đầu đặt ra nghi vấn.

"Ta biết đệ nghĩ gì, chỉ là đi cũng phí công thôi."

"Sao lại phí công?"

"Không lẽ huynh biết được gì?"

Cố gắng suy nghĩ, chỉ là lần này dù tự nhận là tinh minh như quỷ, Bá Dũng cũng không khỏi thấy não mình ngẩn lại.

"Quy mô nhỏ, lần tạo phản này sẽ nhanh chóng bị dập tắt thôi."

"Chiêu Văn Vương có tiếng là nhân nghĩa, học thức uyên bác, được coi là thần nhân chuyển thế. Y được giao quyền quản hạt cả đạo Đà Giang, chỉ là tuổi đời còn trẻ, có một số thứ phải cần danh vọng, cần tuổi đời lắng đọng."

"Nếu chúng ta nương tựa vào y, thật không biết phải mất bao lâu mới có cơ hội xuất đầu."

"Đệ yên tâm, mọi chuyện huynh đã tính trước rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chiêu Văn Vương

Trời chiều rợp bóng hoàng hôn, trên quan đạo rộng lớn, tiếng vó ngựa nhịp nhàng gõ xuống nền đường trong ánh chiều tà khiến không gian yên bình nơi đây càng lộ nét tĩnh lặng. Ánh nắng chiều chiếu nghiêng xuống khiến hai cái bóng đồ dài trên mặt đất. Ngoài bóng của hai cái đầu ngựa lúc lắc còn có bóng của hai người nhàn nhã trên lưng ngựa.

Khi hai người trèo lên đỉnh dốc, tầm mắt chợt khoáng đạt. Phóng mắt nhìn đi chỉ thấy màn cỏ xanh trải dài, cánh rừng ngoài xa, núi non trùng điệp, một nhánh sông nhỏ uốn lượn. Mặt sông phản chiếu nền trời xanh thẳm khiến khung cảnh nơi đây trở nên hài hoà, yên bình, trời đất như được kết nối. Con người nếu đứng tại nơi đây, sẽ có cảm giác như được đứng giữa trời đất, kết nối với thiên địa, tâm hồn mở rộng, thư thái. Nếu là lúc chiều tà, mây trời đỏ hồng, khung cảnh càng trở nên nên thơ.

"Cảnh đẹp! Chỉ tiếc..."

Nhìn hoàn cảnh nơi đây, một trong hai người cảm thán nói.

Chỉ tiếc có kẻ không biết thưởng lãm núi non.

Trên thảm cỏ xanh trải dài đó, lúc này đang được dựng lên rất nhiều lều trại, số lượng rất nhiều, nơi đây đã có một cánh quân hạ trại chiếm đóng. Một khoảng rừng lớn đã bị chặt đi để lấy gỗ dựng trại, trên thảm cỏ vốn xanh mượt giờ lại nhấp nhô từng chiếc lều trại. Phong cảnh nên thơ nay chỉ còn lại không khí hoang tàn của chiến trận.

Lửa chiến tranh đã lan đến tận đây rồi.

"Trịnh Giác Mật có ý muốn tạo phản, chỉ là y vốn chỉ là thủ lĩnh của một dân tộc nhỏ không quá hai ngàn người. Tính ra quân đội của y có một ngàn người là nhiều lắm rồi."

"Cánh quân này chỉ nhìn qua cũng biết phải hơn năm ngàn người. Năm ngàn với một ngàn..."

Nói đến đây, một người thở dài.

"Nguyên Tranh, huynh nhìn ra gì sao?"

"Không chắc lắm..."

"Ta chỉ nhớ năm nay vụ mùa ở đạo Đà Giang không được tốt."

Nhìn cánh quân chiếm đóng cả một vùng đất như vậy, Nguyên Tranh cũng không biết nói gì hơn.

"Chiến hoà bắt đầu dấy lên rồi. Không biết sau này, cảnh đẹp như vậy liệu còn mấy nơi."

Cảm thán trong chốc lát, Nguyên Tranh giả ngựa phóng đi, Quang Dũn cũng thúc ngựa theo sau, hai người đều hướng về cánh quân phía trước mà lao tới.

Những cánh quân dựng trại thường đều có một đội tuần sát vùng ngoài, vậy nên khi hai người giục ngựa lao tới, có hai binh lính đứng ra ngăn lại.

"Trọng địa đóng quân, người không phận sự miễn vào. Thành hai vị rời đi cho!"

Nhìn hai binh lính tuổi đời còn trẻ, gương mặt không giấu nổi vẻ non nớt, Nguyên Tranh chậm rãi lấy ra một chiếc phù lệnh đưa cho hai người.

"Bảo cho Chiêu Văn Vương, có bằng hữu từ xa đến."

Nhìn chiếc lệnh bài khắc chữ Chiêu Văn trên tay, lại nhìn hai người ngồi trên yên ngựa trước mắt, một người lính thấp giọng nói vài câu với đồng bạn.

"Công tử xin đợi một lát, chúng tôi vào bẩm báo lên tướng quân."

Sau khi đợi trong chốc lát, hai người được dẫn vào trong binh doanh. Đến khi tiến vào một lều trại lớn, có một người mặc khôi giáp đang đứng chờ ở cửa. Nhìn thấy người này, Nguyên Tranh mỉm cười, người đó cũng mỉm cười.

"Ta chỉ biết, huynh sẽ không làm ta thất vọng đấy. Quang Dũn huynh cũng đến, quả là một niềm vui ngoài ý muốn."

"Nhật Duật, đã lâu không gặp."

"Quang Dũn bá kiến Chiêu Văn Vương."

Nguyên Tranh và Nhật Duật cười vui vẻ, tay hai người đưa lên nắm chặt với nhau, nắm rất chặt, tựa như mối quan hệ giữa họ vậy. Chỉ là khi nghe Quang Dũn khách sáo như vậy, Chiêu Văn Vương lại tỏ ra không vui.

"Quang Dũn, chúng ta cũng không phải chưa quen biết nhau, huynh xưng hô với Nguyên Tranh thế nào thì cứ gọi ta như vậy. Không cần phải khách sáo."

"Ha ha, ta biết, chỉ là có chút quy củ vẫn cứ phải tuân theo."

Quang Dũn cũng chỉ cười, đối với câu trả lời như vậy của y, Nhật Duật cũng chỉ biết lắc đầu.

"Đến, chúng ta vào trong hầy nói."

Khi ba người bước vào, bên trong đã có sẵn ba người đang ngồi. Cả ba người đều mặc trang phục đơn giản, ngồi trên chiếu đất, ở giữa là một bàn thức ăn phong phú, và một hũ rượu lớn với nhiều cái ống hút được cắm trong hũ. Trong ba người này, hai người thanh niên thì đang trừng mắt gườm lẫn nhau. Người còn lại là một ông lão, tóc đã lấm tấm bạc, nhìn qua thấy ông khá nhỏ nhả, điềm tĩnh. Thần thái ông rất nhàn nhả, thích ý nhìn hai người này, cứ như có chuyện gì đó thú vị lắm.

Thấy ông lão đang ngồi đó, Nguyên Tranh và Quang Dũng vội vàng ôm quyền hành lễ.

"Học sinh Nguyên Tranh, Quang Dũng bái kiến thầy."

Bây giờ ông lão đó mới rời mắt khỏi hai người thanh niên đó, ngược mắt nhìn lên, miệng ông nở nụ cười hoà ái.

"Mấy tiểu tử ngày trước nay đã lớn cả rồi. Lại đây, ngồi xuống cả đi."

Ánh mắt Nguyên Tranh chuyển sang hai thiếu niên, cả hai đều còn trẻ, mắt sáng hữu thần, thần thái sáng láng. Thấy Nguyên Tranh nhìn sang, hai người đều cúi người ôm quyền hành lễ, đồng thanh nói.

"Hoài Nam.."

"Phi Dương.."

"... bái kiến công tử."

Nguyên Tranh có phần hứng thú đánh giá hai người. Ôn trọng, dứt khoát, tương lai có lẽ sẽ thành tướng tài. Chỉ tay vào hai người thanh niên, Nhật Duật lên tiếng giới thiệu.

"Hai người là bộ tướng của ta. Bên cạnh đó còn là hai học trò tâm đắc thầy, cũng coi như là sư đệ của ba người chúng ta rồi."

Thầy của Nguyên Tranh tên là Trần Quốc Thắng, là tiên sinh dạy học trong Quốc Tử Giám, chuyên về binh pháp chiến đấu và dụng binh. Có thể thành học trò đắc ý của ông, trước nay cũng chỉ có hai người là Nguyên Tranh và Nhật Duật mà thôi. Nhật Duật hiện cũng coi là người quyền cao chức trọng, hùng bá một phương, mặc dù có một phần là do xuất thân vừa y, nhưng phần nhiều là do tài hoa mà y đã thể hiện. Dù sao trong hoàng gia cũng không thiếu vương tôn quyền quý, xuất thân dù cao mà không có tài năng cũng khó được trọng dụng.

Sau khi giới thiệu một phen, tất cả đều lần lượt ngồi xuống chiếu. Nhìn qua mọi thứ trên mâm, Nguyên Tranh bật cười.

"Xem ra chúng ta đến cũng đúng dịp, mấy ngày này ta ăn lương khô đến phát chán rồi."

Nói xong, tay y chỉ vào hũ rượu lớn ở giữa.

"Rượu cần? Vẫn biết huynh thích nhiều thứ hiếm lạ, chỉ là hiện đang trong quân trận, huynh vẫn có ý uống rượu sao?"

Nghe Nguyên Tranh hỏi vậy, ông lão ngồi đó chỉ vuốt râu mỉm cười, Nhật Duật cũng mỉm cười.

"Thứ này a, là át chủ bài của chúng ta đấy. Nhiệm vụ bình định phản loạn mà nhà vua giao cho, giải quyết thế nào đều phải dựa vào nó đấy."

Nghe vậy, Nguyên Tranh chỉ chắc lưỡi không đáp, trong bụng đối phương nghĩ gì, Nguyên Tranh cũng không rõ lắm, dù cảm thấy hiếu kỳ nhưng y cũng không hỏi tiếp. Át chủ bài phải lật đúng lúc mới khiến người xem thấy thích thú được.

"Tình hình hiện nay thế nào, ta mới đến, có nhiều thứ không được rõ cho lắm."

"Thế cái nhìn của trò đối với tình hình hiện nay ra sao?"

Nhật Duật chưa kịp đáp lời, Trần lão đã lên tiếng trước, lâu ngày không gặp, ông cũng muốn kiểm tra lại đứa học trò này một phen. Ngẫm nghĩ một lát, Nguyên Tranh cẩn thận trả lời.

"Học trò cảm thấy, có chút giống trống khua chiêng..."

Liếc mắt nhìn xem, Trần lão chỉ vuốt râu mỉm cười, Nguyên Tranh như được cổ vũ, tiếp tục lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Giăng Lưới

"Về Trịnh Giác Mật, học sinh cũng có biết đôi chút. Làm người quyết đoán, bộc trực, lại rất quan tâm đến người dân của mình. Có thể nói, là một thủ lĩnh, y có thể coi như làm tận trách nhiệm, là người lãnh đạo ưu tú."

"Bình đao chiến loạn, có thể mang đến cho người ta món lợi cực lớn, đủ để người ta mạo hiểm. Chỉ là đối với một bộ tộc nhỏ bé mà nói, chiến tranh là hoạ chứ không phải phúc, nhất là khi chưa đánh đã biết thua, đó chính là tai hoạ ngập đầu. Quân số chỉ hơn ngàn, nói thật, học sinh thật không hiểu y nghĩ gì, trừ phi y thấp phần tin tưởng vào chiến quả sau đó."

"Không lẽ y có chỗ dựa nào đó?"

Sau khi suy nghĩ một lúc, Nguyên Tranh bắt đầu nói ra suy nghĩ của mình, đó là những điều tổng hợp được khi y vẫn còn trên đường đi. Khuyết thiếu tin tức tình báo nên Nguyên Tranh cũng không dám hoàn toàn khẳng định, hoặc là nói y thả tin rằng mình đoán nhầm, chỉ bởi kết quả cuối cùng không hề lạc quan chút nào.

Nghe Nguyên Tranh nói xong, Trần lão chỉ gật gù, cũng không tỏ thái độ gì. Ánh mắt liếc sang nhìn Quang Dũng, Trần lão lên tiếng.

"Quang Dũng, con có suy nghĩ gì không?"

"Thưa thầy, không ạ. Thầy cũng biết, học sinh không có năng khiếu này."

Quang Dũng thoải mái nói, cũng không hề thấy hổ thẹn khi nói về mặt yếu kém của mình.

"Làm tướng phải vũ dũng, khi hành sự thì túc trí đa mưu. Con như vậy, sao thành một vị tướng tài được."

Trần lão lên tiếng răn dạy, thái độ nghiêm túc, gương mặt như chì tiết rèn sắt không thành thép. Đối mặt với thái độ của Trần lão, Quang Dũng cũng hết sức bình thản, cúi đầu thụ giáo, cũng không tỏ ra khó chịu chút nào khi bị giáo huấn.

Đứa học trò này, từ nhỏ luôn khiêm cung, nói năng cẩn trọng, làm việc ôn hoà, khiêm tốn có thừa, tự tin có đủ. Chỉ là mặt tích cực đó lại mơ hồ thành gông xiềng kìm toả nó. Biết mình biết người, thành ra chỉ làm việc trong tầm khống chế của mình, còn những việc ngoài tầm tay thì mặc kệ buông tay. Người không biết gánh vác trọng trách, chung quy chỉ là tiểu tướng, khó thành đại tướng.

Dù sao Quang Dũng tuổi đời vẫn còn trẻ, chỉ mong tương lai y sẽ trưởng thành hơn.

"Nhật Duật, con nói cho hai đứa nắm được tình thế hiện nay đi."

Sau đó Trần lão bắt đầu nhấm nháp đường thần.

"Nguyên Tranh, huynh còn nhớ năm trước có sứ giả đất Nguyên sang nước ta không?"

Trầm ngâm một thoáng, Nhật Duật lên tiếng. Trong tình thế này, cái tên Nguyên Mông là một từ rất nhạy cảm, Nguyên Tranh như hiểu ra điều gì, y phần hận nói.

"Nhớ chứ, đám người này tặc tâm khó bỏ, vọng tưởng muốn nô dịch nước ta, thật khi nước ta không người hay sao."

"Bọn chúng đã lộ rằng nanh, chúng ta cũng phải giương mũi giáo tương đối. Vua Trần Nhân Tông lúc đó vẫn còn là Thái tử, người đã cực lực ủng hộ việc này. Nếu quân Nguyên dám xâm nhập lãnh thổ nước ta, chúng tuyệt đối có đến mà không có về."

"Không lâu sau đó, Thái thượng hoàng xuống chiếu nhường ngôi, việc đó cũng cho thấy lòng tin của Thái thượng hoàng đối với bệ hạ."

Một phen lời nói hùng hồn của Nguyên Tranh thoáng chọc đã cảm nhiễm tất cả những người đang ngồi đây. Hai người thanh niên Hoài Nam, Phi Dương đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đến Quang Dũng vẫn bình ổn khiêm cung cũng tràn ngập chiến ý.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Trần lão khen liền ba tiếng, cảm thấy hết sức tự hào khi có người học trò như vậy.

"Nói hay lắm, chúng ta sẽ cho chúng có đến mà không có về."

Nhật Duật tay vỗ chiếu, ngôn từ hùng hồn, hào khí can vãn.

"Lần trước bọn chúng thất bại một lần, lúc đó quân số địch chỉ có hơn hai vạn người. Với hai vạn quân này, bọn chúng có thể làm mưa làm gió khắp nơi trên đất Tống, nhưng lại thất bại một cách nhục nhã trên đất ta, chủ yếu là do chúng khinh địch chủ quan. Một lần chiến bại này cũng khiến kẻ địch cẩn trọng hơn, cũng càng nguy hiểm hơn nữa."

"Sư tử vô thỏ cũng dụng hết toàn lực. Không thể phù nhận, quân Nguyên hiện là đội quân thiện chiến nhất trên thế giới. Đối với một đội quân như vậy, thất bại là điều khó có thể chấp nhận được, lần tới bọn chúng nhất định sẽ tích sức lực lượng, sau đó sẽ tung ra một kích tựa lời đình. Mà Trịnh Giác Mật,

chỉ là bước đi đầu tiên của chúng mà thôi."

Một lời nói như điểm tỉnh con mê.

Khi có một đáp án khẳng định, Nguyên Tranh đã có thể chứng nhận được suy đoán lúc trước, cũng khiến tâm y nặng trĩu hơn. Quang Dũng cũng tỉnh táo lại, bắt đầu vận dụng thứ mà y chẳng mấy khi sử dụng.

"Khinh địch là đại kỵ của binh pháp. Không lẽ bọn chúng muốn thông qua Trịnh Giác Mật tìm hiểu chúng ta, thuận tiện giầy dây tạo phản, khiến chúng ta phải bận rộn ứng đối. Nước ta vốn do bách tộc hợp lại, hành động lần này của Trịnh Giác Mật có thể châm ngòi ly gián sự đoàn kết giữa các dân tộc của nước ta. Nếu bị phân hoá chia rẽ, chúng ta cách bại vong cũng không xa nữa."

"Vừa có thể hạ nhuệ khí, vừa có thể khiến chúng ta không thể chuyển tâm ứng phó với giặc ngoại xâm, vừa châm ngòi chia rẽ. Nước cờ này thật sự rất độc."

Chỉ một thoáng, Quang Dũng đã nghĩ đến rất nhiều, sắc mặt y cũng dần trở nên khó coi.

"Không sai, nước cờ đầu tiên của chúng đã khiến chúng ta trận cuộc đại loạn, ta nhận được tin báo có mấy dân tộc sống ở gần biên giới phía Bắc có ít động thái mờ ám, ma quỷ của địch đã bắt đầu vuron ra rồi."

Lúc này, Nhật Duật tiếp tục cung cấp thêm thông tin, tin tức này cũng chứng thực được một phần suy đoán của Quang Dũng.

"Chỉ là, âm mưu của địch cũng không chỉ dừng lại ở đó. Hoặc là nói, tất cả chỉ là tiện tay mà làm, mục đích chính của chúng lại không phải như vậy."

Một nước cờ khiến quân ta rơi vào thế bất lợi, Nhật Duật lại chỉ nói là tiện tay, lời này thì khó mà tin được. Hai người Nguyên Tranh và Quang Dũng nhìn nhau, đến hai người thanh niên Hoài Nam và Phi Dương cũng cảm thấy mơ hồ. Liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy Nhật Duật vẫn bình tĩnh tự nhiên, Trần lão vẫn nhắm mắt dưỡng thần, Nguyên Tranh cũng bắt đầu cảm thấy mơ hồ theo.

"Được rồi, trong hồ lô có gì thì lấy ra hết đi, không ngờ lâu ngày không gặp huynh lại có tật xấu như vậy, thần thần bí bí."

Nguyên Tranh vỗ mạnh vào vai Nhật Duật, miệng thì cần nhân.

"Ha ha, không vội, đợi một lát sẽ có người đến giải thích cho huynh nghe. Thật ra ta cũng chỉ nghe nói qua thư từ thôi, cũng không được rõ ràng lắm."

Đợi ai?

Liếc mắt nhìn thức ăn đầy chiếu và hũ rượu cần, Nguyên Tranh cũng lơ mơ đoán được vị khách này là ai. Trong lúc y đang suy tư, một giọng nói to rõ từ phía ngoài trường bỗng truyền vào.

"Bẩm tướng quân, Hồng Kiên cầu kiến."

"Ồ, đến thật đúng lúc, chúng ta đang nhắc tới người đấy. Vào đi."

Nhật Duật cười gọi vọng ra ngoài. Chỉ thấy tấm rèm che được xốc lên, hai người mặc khôi giáp toàn thân, thể trọng cao lớn hùng dũng tiến vào. Nguyên Tranh vốn cũng khá cao, vậy mà y vẫn thấp hơn người đi đầu một chút, còn nếu so với người đứng sau thì càng chênh lệch rõ ràng, hơn hẳn một cái đầu.

"Hồng Kiên, ngồi xuống đi."

Người đàn ông đi đầu ứng tiếng, thuận tiện ngồi xuống bên cạnh hai người thanh niên, thật ra ba người vốn là bạn rất thân thuộc.

Lúc này chỉ còn mình người đàn ông cao lớn đó đứng, chỉ thấy y mặc khôi giáp che kín toàn thân, mặt như chuông đồng, da ngăm đen. Nguyên Tranh mơ hồ cảm thấy dã tính của người đàn ông này, khí thế thật hùng lệ.

"Đều là người mình, không cần quá câu nệ. Ngồi xuống đi."

Nhìn thấy người đàn ông này, Nhật Duật nở nụ cười, Trần lão cũng cười.

"Vạn sự chu toàn, chỉ thiếu gió đông."

"Giờ chỉ việc xem hai kẻ xuẩn tài đó hoa tay múa chân thôi."

Nghe Nhật Duật nói vậy, Nguyên Tranh cũng cảm thấy mơ hồ.

Người đàn ông này là ai?

Còn có, hai kẻ xuẩn tài nào?

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Phá Quân Và Quân Lãng

Mặt trời treo trên đỉnh đầu, trời quang không mây, trời cuối thu cũng không làm cái gắt và chói chang của nắng giảm bớt, trái lại khiến người ta cảm thấy càng thấy oi bức hơn.

"Thời tiết quái quỷ này."

Trong cái nắng chói chang ấy, vẫn có một vài người đứng yên giữa trời, người mặc khôi giáp đơn giản chỉ bảo vệ phần ngực, tay cầm thương, gương mặt nhễ nhại mồ hôi, đôi mắt mờ hồ không giấu được vẻ mệt mỏi và khó chịu. Có người im lặng chịu đựng, có người kìm không được mắng vài câu thô tục.

"Ráng chịu đi, chỉ trách chúng ta số không may, phiên gác này trời gắt nhất."

Một người đàn ông đứng bên cạnh thở dài, giọng nói không có bao nhiêu sinh khí, hiển nhiên y cũng đang rất mệt mỏi.

"Hừ, đen đủi... nếu có thứ này thật thì tốt."

Hai người không nói gì nữa, trò chuyện cũng không khiến tinh thần hai người thoải mái hơn, trái lại còn như rút đi một phần sức lực. Ánh mắt hai người mơ hồ nhìn ra xa, phía đó có một trướng bông thật lớn, xung quanh có một đám lính đứng canh gác. Nói là gác, thật ra đám lính đó đều đứng tùm tùm một bên lều vải, nấp dưới bóng râm ít ỏi giữa trưa hè.

Mỗi năm vào tiết trời này, dù trời quang nắng gắt, nơi đây lại phá lệ mát mẻ, thỉnh thoảng còn nghe tiếng chim hót, mùi cỏ cây thơm ngát, cành lá xào xạc trong gió. Chỉ tiếc, rừng cây ngày đó đã đi đâu rồi.

Trời nắng gay gắt, không khí oi bức, những người định lực kém tâm tình thường trở nên táo bạo, nóng nảy. Nếu gặp chuyện không vui, thật chỉ muốn phát hỏa.

"Một đám phế vật!"

Tiếng quát lớn từ trong trướng bông truyền ra, kèm theo đó là tiếng vỗ bàn thật mạnh. Tiếng quát đó khiến đám lính đang ngồi tránh nắng giật mình hoảng sợ, nhao nhao đứng dậy trở lại vị trí canh gác. Nhìn một đám người đứng dưới cái nắng chói chang đó, hai người lính âm thầm nở nụ cười, nụ cười trên sự đau khổ của người khác. Chỉ ít, có người "đồng cam cộng khổ" cũng khiến người ta tâm tình thoải mái hơn.

Trong trướng bông, có hai hàng ghế xếp dọc hai bên, trên đó ngồi một đám người khôi ngô, có người cao lớn, có người dáng dẻ bình thường. Trẻ có già có, điểm chung duy nhất là bộ khôi giáp họ đang mặc trên người, hình dáng cầu kỳ, ánh kim hiện lộ, không thô sơ như bộ giáp đám lính ở bên ngoài, nói rõ người ngồi đây chức vị đều cao hơn hẳn, thấp nhất là bách phu trưởng.

Ở hàng đầu của hai dãy, ở giữa có một cái bàn lớn đặt ngang cả, phía sau có ba người đang ngồi. Hai người trong đó đều có niên kỷ trẻ tuổi, gương mặt sáng sủa, làn da sáng và khỏe. Người ngồi bên trái khôi giáp gọn gàng, y ngồi tựa bên thành ghế, tay chống bên đầu, tay trái thì đặt lên trên bàn. Các ngón tay khẽ gõ đều phát ra từng tiếng trầm đục liên miên, trong không khí này càng khiến người nghe tinh thần khó chịu. Khí thế nghiêm nghị, ánh mắt đảo qua những người ngồi dưới, cái nóng bức oi ả dường như không ảnh hưởng đến y bao nhiêu. Chỉ là cũng không phải ngoại lệ, gương mặt y cũng lấm lấm mồ hôi.

Dù có vẻ chật vật, nhưng trông y cũng không đến nỗi nào. Chỉ ít, so ra thì hơn hẳn người thanh niên đang ngồi bên cạnh. Lúc này người thanh niên đó đang mặc mỗi áo lót, khôi giáp tùy ý treo ở phía sau, cơ bắp lộ rõ bên ngoài tràn đầy sức mạnh, chỉ nhìn qua cũng biết sức mạnh của y không kém.

Chỉ là những người ngồi đây, có ai là kẻ yếu đâu.

Khi chúng tướng đều mặc khôi giáp gọn gàng, khôi giáp của y lại tùy ý treo phía sau, ít nhiều cũng khiến người ta có cảm giác không hay, thậm chí phản cảm. Không tạo uy được trong đám người, thế nên dù lúc này y đứng dậy vỗ bàn, khí thế hùng hổ dọa người, cũng không biết có mấy người trong nội tâm run sợ. Dù thế tất cả đều giật mình một cái, đơn giản chỉ vì chức vị y đang đeo trên người.

"Tiền đánh rông rõ hơn hai tuần, hao binh tổn tướng, kết quả nhận được là cái gì? Đến cái trại của đám thổ dân đó ở đâu cũng không nhìn thấy, các người còn có mặt mũi ngồi trên cái ghế này sao!"

Trong tiếng quát thét của người thanh niên đó, có người hơi cúi đầu tránh ánh mắt y, có người ưỡn ngực hiên ngang, một số thì tỏ ra hờ hững. Biểu hiện cả tất cả đều lọt vào mắt người thanh niên đó, chỉ khiến hỏa khí của y càng thịnh.

"Một đám phế vật!"

Tiếng vỗ mạnh mặt bàn lại vang lên, như được phát tiết, khí thế hùng hổ của y cũng theo đó giảm xuống, y ngồi phịch xuống ghế, ánh mắt khó chịu nhìn tất cả mọi người.

Trong hơn hai tuần này, tình cảnh này thường xuyên xuất hiện trong trường phòng, mỗi lần quát mắng một lượt xong người thanh niên đó đều ngồi xuống. Xem đến đó, cứ như đó là một tín hiệu, một bách phu trưởng đứng dậy ôm quyền nói.

"Tướng quân thứ tội, đám thổ dân đó sinh sống ngay trên mảnh đất này, quen thuộc với địa hình hơn quân ta rất nhiều. Mỗi lần đem quân tiến đánh đều không hiểu thấu mà dính phải bẫy rập, thương vong cũng không ít."

Vốn đã an vị trên ghế, nghe đến đó, người thanh niên lại vỗ bàn quát.

"Bẫy rập! Không có gì mới để nói sao! Trúng bẫy cả tháng nay, các người không biết đường đưa quân dò thám phá bẫy à. Đừng nói với ta là không có người nhé."

Nghe vậy, trong lòng vị bách phu trưởng chợt thấy đắng chát.

"Thưa tướng quân... xác thực là không có người..."

Chần chờ một thoáng, y đành cắn răng nói. Quả nhiên, y chưa nói hết, tiếng vỗ bàn lại vang lên, lần này vang rõ to, loáng thoáng y còn nghe được tiếng hít hơi của vị tướng quân trẻ này.

"Sao lại không có người, không phải lần trước ta còn thấy các người cử một đội đi vào thám bẫy hay sao, người muốn lừa ta phải không."

Xác thực là có lý do để y phát hỏa, vốn chỉ là một nhiệm vụ tiểu trừ đơn giản, không ngờ qua mấy ngày rồi vẫn dẫm chân tại chỗ, loay hoay ở bên ngoài, đến bóng dáng đám loạn dân ở đâu cũng không thấy. Trước đó y vỗ ngực đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ trong một tuần, đến nay đã nửa tháng trời qua vẫn không có tiến triển. Nếu vẫn tiếp tục như vậy thì mặt mũi của y cũng mất hết.

Nghiêm trọng hơn nửa chính là vấn đề lương thực. Năm nay Đà Giang mất mùa, vụ mùa thiếu thốn, quan phủ buộc phải mở kho lương dự trữ ra tiếp tế dân chúng. Đúng lúc này lại hay tin Trịnh Giác Mật tạo phản, có thể nói là lửa đổ thêm dầu.

Dân không thể không cứu, phản loạn cũng không thể không dập. Sứt đầu mẻ trán mãi, y mới loay hoay ứng được ba tuần quân lương, nghĩ đến cũng đủ cho nhiệm vụ lần này, không ngờ đến lúc thực hiện lại xuất hiện biến cố.

Gặp rừng chó vào.

Ai đọc binh thư yếu lược cũng đều biết đến câu này, Trần Phá Quân y tất nhiên cũng biết. Lần này xuất quân binh lực mang theo cũng rất nhiều, trong đó cũng không thiếu hảo thủ chuyên đặt phá bẫy. Y còn đặc biệt thành lập một tiểu đội chuyên môn về chuyện này, đến lúc chiến đấu thì tiểu đội này đi đầu càn quét tất cả bẫy rập, mở đường cho đoàn quân thẳng tiến.

Lúc nhận được tin báo đám thổ dân này chỉ khoảng ngàn người, y còn khịt mũi khinh thường, trừ người già, trẻ nhỏ và thêm một đám nữ nhân ra thì còn được bao nhiêu người. Một đám quân ô hợp, sao dám ngăn cản bước tiến đại quân của y chứ. Không còn bẫy rập, bọn chúng chỉ biết đánh lén, cần bản như muỗi chích mất ít máu mà thôi.

Nhân số thương vong? Ai quan tâm chứ, chỉ cần thắng là được rồi.

Ngàn tính vạn tính, không ngờ lại bị khảm tại đánh lén. Sai ở đâu?

"Bẩm tướng quân, vốn mọi chuyện vẫn rất thuận lợi. Không ngờ khi quân ta tiến vào sâu trong bên trong, đám thổ dân đó lại bất kể thương vong tấn công vào thám quân bên ta. Đến khi quân ta muốn tấn công thì bọn chúng lại quyết đoán rút lui. Trên đường truy đuổi lại trúng phải mai phục của chúng, thương vong rất nhiều, quân ta không thể không rút lui."

"Thể hiện tại quân ta tiến đến đâu rồi?"

Càng nghe, gương mặt Phá Quân càng khó nhìn, đến câu cuối, y nhin không được cắt đứt câu.

"Thưa... vẫn dẫm chân tại chỗ."

Không có tiếng quát tháo, trong trường phòng bỗng im ắng lại, hào khí chợt trở nên bất thường. Không khí vốn oi ức, vị bách phu trưởng này vốn đã lăm lăm mở hôi, chỉ là khi cảm thụ bầu không khí yên lặng này, mồ hôi của y bỗng chảy nhiều hơn, nhỏ giọt xuống mặt đất khô nóng.

Phá Quân dùng ánh mắt kì quái nhìn vị bách phu trưởng này, lần này y lại chỉ lẳng lặng nhìn, không hề to tiếng như lúc trước. Nếu ai quen thuộc với y đều biết, mỗi khi y to tiếng thì còn dễ nói, lúc y im lặng mới là lúc nguy hiểm nhất. Y nhìn vị bách phu trưởng đó một hồi lâu, lâu đến mức đối phương cảm thấy da đầu tê dại, y mới hờ hững dời ánh mắt. Một bách phu trưởng mà thôi, tỏ vẻ không hài lòng, khiến y lo sợ mà tận lực làm việc, thêm nữa cũng tỏ ra mình là người rộng lượng, cũng chẳng mất mát gì. Ánh mắt y liếc sang người thanh niên bên cạnh, khóe mắt lướt qua bàn tay vẫn đang gõ nhịp trên mặt bàn.

"Quân Lãng, đệ nghĩ sao?"

Hơi dừng một chút, người thanh niên tên Quân Lãng lại tiếp tục gõ nhịp, y hơi hốt thốt lên một câu.

"Dùng lừa."

Dùng lửa.

Phá Quân không phải không nghĩ đến, chỉ là nếu làm thế thì sẽ để lại hậu quả rất lớn. Ít nhất hành động đó sẽ ảnh hưởng đến đánh giá của người khác đối với y.

"Từ quân sư, ông có ý kiến gì không?"

Trầm ngâm một lúc, y quay sang hỏi người đàn ông bên cạnh. Đây là một người đàn ông trung niên, tuổi khoảng tứ tuần, mặc trang phục màu trắng, đầu vấn khăn, trên mặt có hai hàng ria mép khiến y thêm phần nho nhã, thanh thoát. Bên tay y là một chiếc quạt xếp, chiếc quạt nhẹ nhàng phe phẩy, chỉ một làn gió nhẹ cũng khiến vị Từ quân sư này cảm thấy thư thích.

"Đạo Đà Giang là nơi giáp biên giới, vùng đồi núi hiểm trở và rừng cây phủ kín là bức tường thiên nhiên tốt nhất nơi đây. Lúc này đang mùa khô, nếu dùng lửa đốt rừng thì khó có thể khống chế thể lửa, không cẩn thận thì nơi đây sẽ bị đốt trụi, chẳng khác nào mở cửa cho giặc ngoài."

"Dùng lửa là hạ hạ sách!"

Nghe vậy, Phá Quân cũng trầm đồng ý, Quân Lãng chỉ lạnh nhạt nhìn qua, cũng không có ý kiến gì. Từ quân sư lại tiếp tục lên tiếng, khoe miệng nở nụ cười tự tin.

"Dựa theo tình hình hiện nay, ta có ba kế có thể dẹp yên cuộc phản loạn này!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ba Phương Án

Ba kế sách.

Một vấn đề tưởng như rất nhỏ lại vây khốn đội quân của Trần Phá Quân một thời gian dài, trong miệng của Từ quân sư lại trở nên nhỏ bé không đáng kể. Chỉ trong một thoáng y đã nghĩ đến ba phương án để giải quyết chuyện này.

Chúng tướng đều đưa mắt nhìn về phía y, Quân Lãng vẫn một bộ hồ hững không để ý, Phá Quân thì lại khẽ nhíu mày.

"Nói nó là kế, chẳng thà nói là phương án thì đúng hơn."

"Quân lương của chúng ta đã gần hết rồi, thời gian cũng trở nên gấp gáp hơn. Chúng ta dừng lại đây lâu thêm một ngày, thất bại cũng đến gần hơn một ngày. Vì lẽ đó, thời gian đã trở nên quý giá hơn bao giờ hết."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Ánh mắt Phá Quân nhìn Từ quân sư mơ hồ lộ vẻ không vui.

"Phương án thứ nhất thì như Quân Lãng tướng quân đã nói, dùng lửa. Điểm yếu thì như ta đã nói trước đó, còn điểm mạnh của phương án này, đó là nhanh chóng, tiết kiệm được lượng lớn thời gian, và thương vong chiến đấu. Tiết trời khô hanh, chúng ta chỉ cần lựa đúng thời điểm, chọn đúng vị trí, nội trong hai ngày, lửa lớn sẽ thiêu trụi bất cứ thứ gì ở phía trước. Rừng núi là bức tường thiên nhiên chống giặc ngoại xâm, cũng là bức tường thiên nhiên ngăn cách chúng ta với đám loạn tặc. Thiết nghĩ khi mất đi bức tường này, vấn đề cũng không còn là vấn đề nữa."

Từ quân sư vừa dứt lời, các tướng phía dưới cũng ngẫm trao đổi ánh mắt, tính toán tính khả thi của phương án này. Trong khi tất cả đều đang suy tư, Từ quân sư vẫn tiếp tục nhàn nhã lên tiếng.

"Phương án thứ hai là bắt kẻ thương vong, một đường tiến tới. Đám loạn tặc chỉ khoảng ngàn người, tính cả phụ nữ, người già và trẻ nhỏ, như thế quân chủ lực của chúng chỉ khoảng từ ba đến bốn trăm. Khu rừng núi này rất lớn, quân ta chỉ cần chia làm vài đạo quân tiến lên, thử hỏi với số lượng ít ỏi như vậy, ta tự hỏi chúng có thể gây nên bọt sóng gì. Tất nhiên, nếu dựa theo phương án này thì con số thương vong sẽ rất lớn, nhưng ta tự hỏi cũng không quá một ngàn người."

"Nếu dùng cách này, ta dự tính chỉ mất khoảng hai ngày là kết thúc."

Một ngàn quân so với năm ngàn quân, một phần năm tổng binh lực, phản loạn lần này chỉ thuộc dạng quy mô nhỏ, nếu tổn thất ngàn quân, không biết lúc báo cáo quân tình sẽ được khen thưởng hay xử phạt nữa. Lần này tất cả đều liếc nhìn nhau, cảm thấy vị Từ quân sư này chỉ biết nói hươu nói vượn.

"Thế còn phương án thứ ba?"

Phá Quân nhin không được hỏi, không cần phải nói, hai phương án trên dường như không khả thi. Nếu cứ dựa vào đó mà làm, cái chức tướng quân này tuy không mất, nhưng y cũng đừng trông mong dựa vào quân công tiến chức nữa.

"Thứ ba ư, không cần đốt rừng, cũng không cần thí mạng, cách này xem như là ổn thỏa nhất, duy chỉ có một điều đáng tiếc, thời gian tốn hơi nhiều."

Nói đến đây, Từ quân sư xếp quạt lại, y đứng dậy đi ra phía sau, ở đó có treo một bức bản đồ lớn, được vẽ thô sơ khái quát cả Đạo Đà Giang này. Y dùng quạt điểm điểm đến vài nơi trong bản đồ, những nơi đó đều là khu vực xung quanh vùng rừng núi này, một số trong đó là các ngôi làng nhỏ, có một số là thị trấn lớn hơn.

"Đây... đây... và đây nữa, tất cả những nơi này, người dân đều sinh sống bằng nghề săn bắn. Chắc chắn ở đây đều có những thợ săn thực thụ, lành nghề. Tướng quân chỉ cần chiêu tập bọn họ, để bọn họ tiến bước cùng quân ta. Chỉ cần có thời gian, tin tưởng mọi vấn đề đều có thể giải quyết."

"Tất nhiên, lần này phải ưu tiên bảo vệ tất cả bọn họ. Còn làm như thế nào, chắc ta cũng không cần phải nói nữa."

"Đại khái cần bao nhiêu thời gian?"

Phá Quân nhíu mày hỏi, đây là vấn đề mà y quan tâm nhất.

"Tính cả thời gian chiêu tập, tiến quân, ít nhất cũng phải 6 ngày. Nếu bọn chúng rút vào sâu bên trong, có thể còn mất nhiều thời gian hơn."

Sau khi nói xong, Từ quân sư lại yên vị trên ghế, tiếp tục phe phẩy chiếc quạt xếp, dường như không quan tâm xem Phá Quân sẽ có an bài thế nào.

Phá Quân sẽ an bài thế nào, xem đáng về lương lự lúc trước của y, thật ra cũng không có đoán. Chỉ trầm ngâm một thoáng, y đã có quyết định.

"Nguyễn Việt Hồng!"

"Hoàng Văn Đạt!"

"Hồ Lưu Văn!"

"Có mặt tướng!"

Theo tiếng gọi của Phá Quân, ba người đàn ông lần lượt bước ra, tất cả đều lưng hùm vai gấu, khôi giáp trầm trọng, thần thái đặc biệt nghiêm túc.

"Các người dẫn người chia làm ba đội, đi chiêu tập hết tất cả thợ săn trong vùng này cho ta. Hạn cuối ngày mai phải lập tức trở về!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Sau khi ra khỏi trường phòng, ba người đều riêng phần mình phân phó thuộc hạ nhanh chóng đi làm nhiệm vụ. Đến khi tất cả đều vào đấy, trong buổi trưa oi bức, Việt Hồng và Lưu Văn đều đổi mắt nhìn về phía xa.

"Lão Hồng, ông nghĩ sao?"

Lưu Văn hỏi một câu vu vơ, dường như không có mục đích, Việt Hồng cũng ồm ồm trả lời, từ chối cho ý kiến. Lưu Văn cũng không để ý, tiếp tục nói.

"Trần Kiện đại nhân sai chúng ta theo dõi xem biểu hiện của hai vị công tử. Tuy lời nói của chúng ta không được xem trọng, chỉ là chân chạy, nhưng ít ra cũng có chút tác dụng nào đó."

"Lần này xuất chinh, liên tục mắc phải cản trở, nửa bước khó đi, chỉ bởi rừng núi không có đường. Cổ nhân nói đường do chúng ta đi nhiều mà có, nhưng việc mở đường chỉ dành cho các bậc hiền nhân, còn tiểu nhân vật như chúng ta ư..."

Nói đến đây, Lưu Văn thở dài, Việt Hồng tuy không nói, nhưng đôi mắt cũng hơi xuất hiện biến hóa, nói rõ nội tâm y cũng không phải lạnh nhạt như biểu hiện bên ngoài.

"Đường là dành cho tất cả mọi người, tiểu nhân vật cũng có đường của tiểu nhân vật, ta chỉ muốn hỏi lão Hồng huynh đã kiếm được đường cho mình chưa."

"Ý của huynh là..."

Đôi mắt vẫn nhìn về phía trước, Việt Hồng bỗng lên tiếng.

"Đường đời thì chỉ có một, bước nhầm một bước thì khó có thể quay đầu, việc này phải suy tính thật kỹ. Phía trước có hai con đường, huynh cảm thấy con đường nào dễ đi hơn?"

Nói đến đây, mọi chuyện cũng trở nên rõ ràng hơn, Lưu Văn muốn kiếm một người để dựa vào, mà hai người Phá Quân và Quân Lăng là mục tiêu tốt nhất. Chỉ ít, hai người cũng nhận được sự coi trọng của Trần Kiện, hay còn được gọi là Chương Hiến Thượng Hầu, là một vị Hầu tước của nhà Trần.

"Quân Lăng công tử có tài lại ổn trọng, là một vị tướng tài, có tài, sẽ có ngày cất đầu lên. Tuy nhiên, Phá Quân công tử lại được đại nhân ưu ái hơn. Chỉ ít, biểu hiện bên ngoài là như thế."

Trầm ngâm một thoáng, Việt Hồng đơn giản trả lời, nhưng câu trả lời cũng chỉ hàm hồ, không nói rõ mình nghiêng về phía ai.

"Có tài? Nếu xem biểu hiện trong thời gian này, Quân Lăng công tử đích thực là người ỏn trọng, còn có tài ư..."

Nói đến đây, Lưu Vân nở nụ cười.

"Còn Phá Quân công tử, đích thực không có thực tài. Đà Giang hiện đang mất mùa, lương thực thiếu thốn, y còn có tâm tình nhàn nhã cắm một tuần ở đây. Trong một tuần này, thật không biết có thêm bao nhiêu người vì đói mà chết. Nếu có người vin vào điểm này cắn chết không buông, ta thật không biết chút quân công ít ỏi y có gắng tích góp có đủ để bù vào không nữa."

Nhếch miệng, Lưu Vân thật sự muốn phá lên cười. Nhìn nụ cười của y, Việt Hồng nhàn nhạt nói.

"Gặp rừng dùng hỏa công, có gì không ổn?"

"Bảo toàn binh lực, có gì không tốt?"

"Ha, lão Hồng ông cũng hồ đồ, dùng hỏa công có hại hơn có lợi, như Từ quân sư đã nói, dùng hỏa công là hạ hạ sách. Thật tôi không thấy kế này cao minh chỗ nào. Chỉ ít, tôi cũng đã từng nghĩ đến, nhưng cũng bác bỏ ngay sau đó."

"Còn binh lực ờ, mất thì tiếp tục bổ sung, dù sao chỉ là một con số mà thôi. Ít nhất hi sinh ngàn quân đổi lấy bốn năm ngày quân lương cứu tế, ta thấy cũng rất đáng giá. Vừa được danh vừa được tiếng."

Vừa cười ha hả, Lưu Vân còn đưa tay đâm vào cánh tay lão hữu, quan hệ giữa hai người đích thật là rất tốt.

"Dùng hỏa công, ai cũng nghĩ ra được, nhưng khác biệt ở chỗ Quân Lăng công tử đã nói ra, còn lão Vân ông thì im lặng. Chỉ chút xíu khác biệt đó, ta mới nhận định Quân Lăng công tử là người có tài, còn lão Vân ông ư, vẫn chỉ là tiểu tướng."

"Thời điểm bình thường, ngàn quân cũng chỉ là con số, có thể bổ sung trong chớp mắt. Nhưng lúc cần tập trung binh lực, một ngàn quân lại là một con số đáng kể. Chỉ ít nếu trong tay tướng tài, đội quân ngàn người có thể ngăn vạn quân địch."

Quan hệ hai người đích thật là tốt, tốt đến mức không cần phải khách khí trong câu nói. Câu nói rào trước đón sau, thoáng chốc khiến Lưu Vân trở nên mơ hồ. Nhíu mày suy nghĩ một lúc, Lưu Vân lắc đầu khó hiểu.

"Được rồi, đừng có chơi trò úp úp mở mở đó nữa. Ông có tin tức gì, không ngại chia sẻ một chút đi."

Lần này, Việt Hồng suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới than nhẹ một tiếng.

"Lão Vân à, chúng ta chỉ là tiểu tướng, có một số việc, đừng dùng nhận định chủ quan để đánh giá một người, nhất là những người có vị thế cao hơn chúng ta. Ta chỉ muốn nói, đứng nơi cao nhìn được xa hơn. Suy nghĩ của đại nhân vật, không phải tiểu nhân vật như chúng ta có thể hiểu được."

"Con đường của ta, ta đã chọn rồi. Là vàng, thì sẽ có ngày sáng lên, cá chép, cũng có lúc hóa rồng."

"Ta đi trước, nếu muốn, người cũng có thể đi theo. Việc mở đường chỉ dành cho bậc hiền nhân, nhưng tiểu nhân vật cũng có tôn nghiêm của chính mình."

Nhìn bóng lưng Việt Hồng khuất sau trướng bồng, Lưu Vân đứng đó như có điều suy nghĩ.

Cùng lúc đó, Nguyên Tranh, Quang Dũng cùng với hai thanh niên Hoài Nam và Phi Dương bắt đầu lên đường tiến sâu vào khu vực rừng núi trập trùng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Phạm Đại Lực

Sau một ngày nắng gắt, bóng tối bắt đầu hàng lâm xuống mặt đất, trời quang không mây, những vì sao lấp lánh khắp trời đêm tỏa chút ánh sáng yếu ớt.

Khu vực này rừng núi trập trùng đan xen với nhau, địa thế hiểm trở rất khó đi, cũng may đây không phải là một khu rừng rậm, một số nơi có mật độ cây rừng khá thưa thớt, nơi rậm rạp nhất cũng không thể phủ kín bầu trời. Vì lẽ đó, dù chỉ dựa ánh sáng yếu ớt từ các vì sao, khi đi dưới rừng cây, người ta vẫn có thể thấy được bóng dáng mờ hồ của thân cây phía trước. Tất nhiên, chỉ những người quen thuộc với bóng tối, hoàn cảnh nơi đây mới có khả năng đó. Còn đối với những người bình thường, đây là một khu rừng núi tăm tối, đêm đến tốt nhất là dừng lại cắm trại đóng quân.

Lúc này, khu rừng này không còn tăm tối như trước, từng đám từng đám lửa trại rải rác khắp nơi, xung quanh đều ngồi đầy người. Những người đó, có già có trẻ, già nhất cũng chỉ khoảng ngũ tuần, trẻ lắm thì dưới đôi mươi, bọn họ đều tùm tùm lại với nhau, ăn uống chuyện trò rất khí thế. Ở bên ngoài, mỗi vài bước lại có một người đứng canh, đèn đuốc sáng trưng, tốp năm tốp ba canh gác. Thỉnh thoảng có người ngoảnh mặt về phía sau nhìn, trong ánh

mắt không giấu về ước ao, thêm muốn.

Đám người này là đội quân tiểu trừ phản loạn của nhà Trần, khó có thể thấy được điểm lo lắng nào trên gương mặt họ, dường như đối với họ, đây chỉ là một cuộc dạo chơi trong vườn nhà. Người biết chuyện có khi sẽ cảm thấy giật mình, mơ hồ không rõ. Mấy ngày trước còn thúc thủ vô sách, đến bóng dáng của quân phản loạn còn không thấy đã phải ngậm đắng nuốt cay ngã xuống, tâm lý lo lắng bất an mỗi khi vào rừng của mấy ngày trước đâu mất rồi.

Cách đó không xa có một đám lửa trại, những người ngồi đó đa phần là trung niên, có một số người tuổi đời vẫn còn trẻ. Những người này đa số đều khá cường tráng, bắp thịt lộ rõ, dáng dấp khá hung hãn. Những người này, có người thì ăn uống tận hưởng, có người lại chỉ trầm mặc ngồi đấy, thỉnh thoảng có người hô gọi mới đáp lại một tiếng.

"Đại Lực ca, uống đi nào, đệ mời."

Một nhóm thanh niên ngồi quanh một đồng lửa, ai đều có vẻ mặt khá thoải mái. Gần ba mươi năm thái bình thịnh trị, ngọn lửa chiến tranh chỉ còn lại trong kí ức người xưa, hay trong những câu chuyện dân gian. Sinh ra trong thời đại mới, tuổi trẻ gắn liền với nhiệt huyết và mơ ước, khát khao khẳng định và thể hiện mình trước mọi thứ. Vì lẽ đó, khi được chiêu mộ góp phần vào hành động lần này, phần lớn đều cảm thấy rất hào hứng.

Bọn họ phần lớn đều là các thợ săn trẻ, lúc đi săn cũng đi cùng với người có kinh nghiệm, bắt đầu quá trình học hỏi, tuy có cảm thụ trực quan nhưng theo đó cũng khuyết thiếu kinh nghiệm đối chiến thực tiễn. Vì thế nên hôm nay, một số người bất ngờ bị đánh lén, có người mất mạng, cũng có người may mắn sống sót. Như chàng thanh niên này, nếu không phải người thanh niên tên Đại Lực đây ngã, có khi cũng nằm xuống mặt đất rồi.

"Được, ta nhận."

Người thanh niên tên Đại Lực uống cạn, trên mặt đã bắt đầu có hơi men. Anh ta lắc lắc đầu cho tỉnh táo một chút, sau đó đứng dậy cười nói một hồi, rồi lững thững bước về phía một nhóm người thợ săn khác. Những người đó nhìn già dặn, chín chắn hơn nhiều, tuy cười nói ồn ào, nhưng ai cũng còn rất tỉnh táo, không hề quá chén.

"Tiểu Lực, đừng quá chén đấy."

Thấy Đại Lực bước đến, một người đàn ông đưa tay vỗ vỗ mặt đất cạnh bên, ý bảo y ngồi xuống.

"Không sao, cháu tự biết chừng mực."

Người đàn ông đó thể trạng cao lớn, lưng hùm vai gấu, những người ngồi đây mơ hồ lấy người đàn ông này làm trung tâm. Tinh khí tràn đầy, nhưng khỏe mặt có nếp nhăn, mái tóc lâm thâm bạc, thể trạng cường tráng cũng không giấu nổi sự khắc nghiệt của thời gian. Lúc này người đàn ông đó nhìn Đại Lực, khuôn mặt mang ý cười.

"Thế nào hả nhóc con, không khí không tồi phải không, ước muốn tòng quân được thỏa mãn rồi chứ."

Nhìn nụ cười khẩy của người đàn ông đó, Đại Lực cũng chỉ nhếch miệng.

"Hòa thúc cứ thích giễu cợt cháu. Nếu quân chính quy chính là như thế này..."

Người thanh niên đó đưa mắt nhìn quanh, nụ cười nhạt trên môi không giấu được vẻ giễu cợt.

"...thì cháu cứ ở nhà săn thú cũng được."

Một vài người nở nụ cười, người đàn ông gọi là Hòa thúc cũng cười, chỉ là ông lại nở một nụ cười hàm súc, khó đoán.

"Tuổi trẻ thật là tốt."

Hòa thúc cảm thán, không giấu được sự hâm mộ trong lời nói.

"Già rồi, tâm cũng già đi. Ta đã trải qua nhiều điều, thăng trầm trong cuộc sống cũng lãnh giáo không ít. Chiến tranh và chết chóc, nhìn nhiều, nhiệt huyết cũng trở nên chai lỳ, mọi thứ cũng dường như đọng lại vậy. Trong cảm quan của ta, mỗi ngày trôi qua thế giới đều vẫn như vậy. Mà đối với một tên nhóc như ngươi, lại trở nên bất đồng..."

"...Đối với tiểu tử như ngươi, mỗi ngày qua đi đều là mới lạ, tràn đầy cơ hội và vô tận khả năng, thế giới luôn ẩn chứa những điều kỳ diệu. Đó là sự khác nhau giữa người già và tuổi trẻ."

Ngữ điệu tang thương cảm nhiệm lấy tất cả, có người yên lặng uống rượu, có người yên lặng hồi ức, cũng có người lắng nghe thụ giáo. Đối với người thanh niên tên Đại Lực, Hòa thúc là người y luôn luôn tôn kính, mỗi lần Hòa thúc có điều răn dạy y đều chăm chú lắng nghe, cẩn thận thể ngộ ý nghĩa trong từng câu nói. Lần này cũng không ngoại lệ, chỉ là có một số việc không phải chăm chú là có thể hiểu được, nhiều lúc cũng cần thể ngộ, và y thiếu chính là thứ đó.

"Quân đội sẽ giúp ngươi rèn luyện ý chí, chiến tranh sẽ giúp ngươi trưởng thành, sinh tử sẽ giúp ngươi mạnh mẽ hơn, hy sinh sẽ giúp ngươi hiểu được cuộc sống là như thế nào..."

"Tiểu tử, thế giới rất rộng lớn, đừng tự giam mình ở nơi chốn nhỏ hẹp này."

Nói nói, bàn tay to lớn của Hòa thúc vỗ vỗ lên vai Đại Lực, bàn tay trầm trọng như cảm nhiệm lấy y, khiến tâm tình y bất giác có gì đó thay đổi, như được tích tụ một điều gì đó, chỉ muốn giải phóng nó ra.

"Đám người này..."

Vừa nói, ánh mắt Hòa thúc lơ đãng nhìn quanh, ẩn ý trong đó rất rõ ràng, ý chỉ đám lính đang châu đầu cười đùa, ánh mắt như không quan tâm, bởi vốn chẳng đáng.

"Nói bọn chúng là quân chính quy cũng đúng, chỉ là quân đội triều đình cũng phân năm bảy loại. Nếu tiêu tử người kiến thức đội quân tinh nhuệ nhất đất nước, người sẽ hiểu những gì đang diễn ra ở đây chỉ là một trò cười. Ha ha."

Nói rồi, Hòa thúc nở nụ cười tự giễu. Người thanh niên Đại Lực không để ý đến điều đó, trong đầu y chỉ còn là sự tò mò đối với điều mà Hòa thúc nói. Đội quân tinh nhuệ nhất đất nước, đó là đội quân như thế nào?

"Ừ?"

Đột nhiên, Đại Lực quay đầu, ánh mắt y nhìn phía sau, nơi rừng cây tối tăm đen kịt. Đôi tai y khẽ giật giật, như đang lắng nghe điều gì đó.

"Xem ra có người dẫm trúng bẫy rồi. Không sao, bọn chúng sẽ biết khó mà lui thôi."

Hòa thúc nhàn nhạt nói, ánh mắt ông cũng nhìn về phía xa, nơi Đại Lực vẫn đang chăm chú lắng nghe.

"Nơi đây chỉ có đám người của Trịnh Giác Mật, lại đến thăm dò thực hư sao! Hừ, trong đêm tối thế này, bọn chúng muốn tránh được bẫy của Hòa thúc là điều không thể nào. Mà sao thúc lại chỉ đặt loại bẫy báo động này, nếu như..."

Nếu như gì, Đại Lực không nói hết.

"Chúng ta chỉ là người qua đường, không cần xen vào tranh đấu của triều đình và Mật. Với lại, chung quy ta cũng cảm thấy, chuyện này như có ẩn tình gì đó. Dù sao bao năm nay, Mật với ta cũng có chút giao tình, nói y làm phản, ta là người đầu tiên không tin."

Người đàn ông ấy ở dài, mái tóc điểm bạc trên đầu, nhìn ông như già đi ít tuổi.

"Thế nhưng, việc Mật tạo phản đã trở nên rõ ràng, triều đình chiều an ông ta cũng không tiếp nhận, thậm chí còn phản kháng..."

Nói được một đoạn, Đại Lực dừng lại, chú ý sắc mặt của Hòa thúc, sau đó y cũng thờ dãi không tiếp tục nữa.

Hai người yên lặng, người ngồi xung quanh cũng không nói chuyện, thoáng chốc đám lửa trại này chỉ còn tiếng lộp bộp giòn vang của lửa.

"Đại Lực, có một vài lúc, tai nghe ba phần là giả, mắt thấy bảy phần là thật. Thúc chỉ muốn nói, đối với Mật, thúc vẫn có lòng tin!"

"Hà, già rồi, nhìn nhận mọi chuyện cũng trở nên cứng đầu như vậy."

Hòa thúc chợt nở nụ cười, mọi người chung quanh cũng cười, sau đó mọi người bắt đầu cười nói, kể về chuyến đi của ngày hôm nay, hay ngày mai, không ai nhắc đến chuyện ban nãy nữa.

Đại Lực vẫn ngồi im lặng, như mọi khi, y tiếp tục nghiền ngẫm những điều Hòa thúc nói.

Nơi đây dù sáng rực ánh đuốc, nó cũng chỉ như đốm lửa nhỏ nhoi giữa trời đêm bao la này. Dưới bóng đêm ấy, một bóng dáng lao vụt đi, thân ảnh băng qua rừng cây như không vật cản, thỉnh thoảng bóng dáng đó dừng lại như tìm kiếm thứ gì đó, sau đó lại tiếp tục lao vụt đi. Không biết qua bao lâu, thân ảnh đó chợt hạ chậm tốc độ, đôi mắt nhìn theo, cách đó không xa có ánh lửa sáng rõ. Ánh lửa hắt ra từ một căn phòng đơn sơ rợp bằng lá cây, nhìn căn phòng đơn bạc đó, dường như chỉ một trận gió là có thể lay động.

Ánh sáng hắt ra ngoài cứ chập chờn lay động theo ngọn lửa, thỉnh thoảng lại tối đi, như có gì đó che mất. Thân ảnh đó dừng lại bên cửa, sau khi đưa tay gõ năm lần theo một luật điệu kì lạ, cửa căn phòng đó bất chợt mở ra.

"Tù trưởng, quân binh nhà Trần đã tiến sâu vào lãnh địa chúng ta. Lần này bên trong đám bọn chúng cũng có hành gia về bẫy rập, thuộc hạ vừa tiếp cận trận doanh thì lập tức bị phát hiện, xem ra những bẫy rập vốn có khó có thể ngăn cản bọn chúng lâu hơn nữa. Nếu cứ theo đà này, chỉ khoảng hai đến ba ngày nữa bọn chúng sẽ lấn ra chỗ ở của chúng ta mất."

Sau khi tiến vào, thân ảnh đó nhìn quanh, trong phòng đang có bốn người đang ngồi. Ba người trong đó đều để thân trần, lộ rõ làn da ngăm đen, cơ ngực cuộn cuộn. Trước ngực là các loại vòng cổ hình thù kỳ quái, có cái làm từ ngọc, có cái khảm đầy răng thú, có cái lại làm bằng vàng bằng bạc. Hình thái kỳ dị của bọn họ thật khác với người dân thường, nếu có người quen thuộc, sẽ biết bọn họ là người dân tộc vùng núi ở đạo Đà Giang.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Hào Hùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

